

CĂRȚI ROMANTICE

Ô ALTFEL
DE DUCESĂ

MARY
BALOGH

Paul Villiers, tânărul duce de Mitford, un aristocrat respectabil, care a pus dintotdeauna datoria pe primul plan și nu a făcut niciodată vreun pas greșit ori vreun gest necugetat, hotărăște că a venit vremea să se așeze la casa lui. Drept urmare, pornește la drum pentru a-i cere mâna unei tinere lady la fel de cuviincioase și de respectabile ca el – după spusele bunicului său, cel care i-a ales-o de soție –, dar pe care nu a întâlnit-o vreodată. Pentru prima oară în viață, Paul se hotărăște însă să aibă parte de o aventură, așa că pleacă la drum incognito și fără tot alaiul ducal. Lucrurile i se par însă de-a dreptul plictisitoare de-a lungul călătoriei și este dezamăgit că nu are parte de aventura la care visa, până când, într-o seară, la un han, este martorul unei certe între un bărbat și o femeie și intervine fără ezitare. Tânăra, Josephine Middleton, îi mărturisește că, de fapt, a fugit de acasă ca să scape de erunta soartă ce i-a fost hărăzită: aceea de a se mărita cu ducele de Mitford. Înainte să afle adevărata identitate a salvatorului ei, cei doi pornesc în căutarea bijuteriilor furate ale lui Josephine – dar ceea ce găsesc este mult mai valoros: iubirea adevărată.

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1918-1

9 786063 319181

MARY BALOGH
O altfel de ducesă

An Unlikely Duchess

Mary Balogh

Copyright © 1990 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P.&R. Permissions & Rights Ltd.

Publicată pentru prima oară în SUA de Signet,
o filială a Dutton Signet, membru al Penguin Books SUA, Inc.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.lira.ro/lirabooks.ro

O altfel de ducesă

Mary Balogh

Copyright © 2017 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

O altfel de ducesă / Mary Balogh;

trad.: Graal Soft - București: Lira, 2017

ISBN 978-606-33-1918-1

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

MARY BALOGH
O altfel de ducesă

Traducere din limba engleză
Larisa Din/Graal Soft

capitolul 1

- Este o fată foarte bine-crescută, îl asigură Lord Ainsbury pe nepotul său. O să fie o soție bună, Paul. Este tăcută, liniștită și cu siguranță știe cum să conducă o gospodărie.

- Da, domnule, răspunse Paul Villiers, ducele de Mitford, de la fereastra casei sale din Berkeley Square. Pare o alegere potrivită.

- Și știm sigur că se trage dintr-o familie bună, continuă baronul după ce tuși ușor, uitându-se lung spre fiica sa, mama ducelui, care lucra în liniște la broderia ei. Este nepoata lui Rutland. Îl cunosc de-o viață. Așadar, bunicul ei este conte, iar tatăl ei este viconte. Mama ei este fiica bătrânului Findlay. În mod cert se trage dintr-o familie bună.

- Așa e, zise ducele, împreunându-și mâinile la spate, urmărindu-le cu privirea pe domnișoara Hancock și pe mama acesteia, care intrară în casa de peste drum. Pare o alegere foarte potrivită.

- Știu că nu apreciezi în mod deosebit fetele crescute la oraș, mai spuse bunicul lui. Știu că sunt prea capricioase pentru gustul tău. Când am dat peste Rutland la Bath și ne-am dat seama că veniserăm amândoi la tratament, mi-a vorbit despre una dintre nepoatele lui, și țin minte că încă de atunci m-am gândit că ar putea fi o bună soție pentru tine. Să știi, băiete, că au fost crescute cu strictețe, iar tatăl lor nu a permis ca frivolitățile balurilor să le sucească mințile. Rutland s-a arătat foarte interesat de idee când am deschis subiectul.

- Și ai decis că fiica cea mare e cea mai bună alegere? îl întreabă ducele.

- Așa se cade pentru un duce, zise Lord Ainsbury. Are douăzeci de ani, Paul, e la vârsta potrivită. Nu-i mai stă gândul la copilărie, însă e încă suficient de tânără.

- Așa e, încuviință nepotul, pare vârsta potrivită.

- Rutland s-a întors acasă odată cu mine, zise baronul. Așteaptă vești din partea mea.

- Da. Mitford se uită spre doamnele Hancock care ieșiră din casa de peste drum. Doamna Paisley era de-a casei, bineînțeles. Înțeleg.

- Ei bine? spuse Lady Newman, oprindu-se din brodat și îndreptându-și privirea spre fiul ei. Vorbi pe un ton încordat. Ce părere ai, Paul?

- Ce părere am? repetă el, întorcându-se să o privească. Cred că pare o uniune promițătoare, mamă.

- Și ai de gând s-o accepți? îl întreabă ea. Să-i scrii vicontelui Cheamley că intenționezi să-i ceri mâna fii-
cei sale?

Mitford rămase câteva clipe pe gânduri.

- Dacă asta este cea mai bună propunere, zise el, presupun că așa voi face. Și pare să fie cea mai bună propunere.

- Paul, dragul meu, ai douăzeci și opt de ani, zise ea, și ești dator să te căsătorești și să-ți întemeiezi o familie. Din păcate, în calitatea ta de duce, nu îți poți permite să pui întotdeauna pe primul loc preferințele personale. Cred că *Papa* a făcut o alegere înțeleaptă în numele tău.

- Într-adevăr, răspunse el. În cazul acesta, am să-i scriu numaidecât onorabilului tată al domnișoarei Middleton.

- N-o să regreti, dragul meu, spuse mama lui, zâmbindu-i și împăturindu-și broderia. Datoria e o recompensă în sine, după cum ți-am spus întotdeauna.

- E o fată extraordinară, zise Lord Ainsbury. Am avut dintotdeauna încredere deplină în Rutland.

Cel de-al patrulea membru al încăperii vorbi pentru prima oară. Era o fată mărunțică, simplă, cu o înfățișare obosită, datorată unei sarcini avansate.

- Dar, Paul, zise ea, uitându-se cu drag spre fratele ei, ești sigur că nu vrei s-o vezi pe domnișoara Middleton înainte de a decide dacă să te căsătorești sau nu cu ea?

- Nu are nici o problemă de sănătate, spuse Lord Ainsbury. Are toți dinții și nici nu are cicatrici pe față.

- Bine, bunicule, dar este drăguță? întrebă Lady Angela Vaughan.

- Orice tânără îmbrăcată frumos e drăguță dacă nu are diformități, și am verificat să nu aibă, răspunse baronul. În plus de asta, frumusețea este prea puțin importantă în alegerea unei soții. Cel puțin, pentru un duce.

- Este înaltă? continuă nepoata cu întrebările.

- Nu are importanță, zise bunicul. Nu am întâlnit prea multe femei înalte la viața mea.

- Dar este mai înaltă decât Paul? întrebă fata, uitându-se cu drag spre fratele ei, pe care nici cea mai iubitoare pereche de ochi nu l-ar fi descris ca având mai mult decât o înălțime medie.

- Nu are importanță, repetă baronul, deja iritat. Spune-mi, te rog, de ce ar conta asta?

- Paul s-ar simți îngrozitor ca soția lui să fie mai înaltă decât el, răspunse ea. Nu-i așa, Paul?

Mitford se legănă ușor pe vârfuri și îi zâmbi.

- Angie, m-am resemnat cu înălțimea mea la vârsta de douăzeci de ani, când mi-am dat într-un final seama că nu mai aveam să cresc, zise el. Nici măcar nu mă mai deranjează acest subiect.

- Dragii mei, spuse mama lor, în plus, sunt alte calități mult mai importante decât aspectul fizic și înălțimea. Contează familia în care te-ai născut și cum ai fost crescut. S-ar părea că domnișoara Middleton îndeplinește toate cerințele. Și e evident că Paul caută astfel de calități la o soție. El însuși este atât de cuviincios. Și deosebit de respectabil pentru vârsta lui. Merită o soție la fel de respectabilă.

Îi zâmbi călduros unicului său fiu și întinse mâna spre el. El traversă camera, făcu o scurtă plecăciune și i-o sărută.

- Mă duc de îndată să scriu scrisoarea, mamă, zise el. O să-i propun să plec degrabă spre Northamptonshire, de îndată ce primesc un răspuns favorabil, ca să fac cunoștință cu domnișoara Middleton și să o cer în căsătorie personal.

- Dragul meu, îi spuse mama sa, trăgându-l ușor spre ea ca să-l sărute pe obraz. Sunt sigură că vei fi mulțumit de alegerea asta. Ai făcut întotdeauna ce se cuvine. Vei fi răsplătit cu mulți fii sănătoși și fiice încântătoare, ascultă la mine.

Bunicul său se ridicase, pregătit să-i strângă mâna.

- Sunt mândru de tine, băiete, zise el. Am știut că o să fie o uniune perfectă de îndată ce Rutland mi-a povestit despre nepoatele lui. Și am să fiu întotdeauna tare mândru știind că eu sunt acela care a aranjat treaba asta.

Zâmbi extrem de satisfăcut în timp ce îi strângea cu căldură mâna nepotului său. Lady Angela Vaughan se ridicase și ea, destul de anevoios și greoi. Îl luă pe fratele său de braț.

- Te conduc până în bibliotecă, Paul, zise ea. Simt că mi se taie răsuflarea dacă stau prea mult timp așezată. Sau dacă merg prea mult pe jos. Sărmanul Adrian așteaptă câte zece minute după mine de fiecare dată când vreau să urc scările acasă. Chiar nu reușesc să înțeleg cum se face că mai am o lună de sarcină.

- Voi, femeile, meritați tot respectul nostru, spuse Mitford, luând-o de mână. Eu nu cred că aș suporta să trec prin așa ceva, Angie.

- În cazul acesta, răspunse ea, cu zâmbetul pe buze, transformându-se de îndată într-o tânără deosebit de frumoasă, mă bucur că noi, femeile, putem suporta așa ceva, având în vedere faptul că nu prea avem cum să ne opunem odată ce acceptăm o cerere în căsătorie, nu-i așa?

- Ți-ai fi dorit să ai posibilitatea de a te opune? întrebă el, preocupat, închizând ușa de la bibliotecă în urma lor.

- Vai, nicidecum, zise ea, râzând. Paul, imaginează-ți numai cât de umilitor ar fi să nu-i poți dăruii soțului tău moștenitori. În plus, imaginează-ți dezamăgirea personală.

- Așadar, nu a fost o greșală? o întrebă el. Mă refer la faptul că te-ai căsătorit din dragoste, când de-abia dacă îl cunoscuseși pe Adrian. Mama era îngrijorată că nu aveai să fii fericită.

- Nu a fost deloc o greșală, răspunse ea. O căsătorie nu este ceva simplu, Paul, mai ales când iei proporții și începi să te simți rău chiar după prima lună. Chiar nu văd cum o căsnicie poate supraviețui fără iubire; eu și Adrian ne-am tot rățoit unul la celălalt în primele luni, cu toate că suntem îndrăgostiți până peste cap. Paul, nu face asta!

- Adică să nu mă căsătoresc cu domnișoara Middleton? o întrebă el, zâmbind. O cunoștea prea bine, nici nu era nevoie să o mai întrebe. A venit timpul să mă căsătoresc, Angie, și pare o alegere potrivită.

- Cum poți spune una ca asta? răbufni ea, exasperată, când nici măcar nu ai văzut-o vreodată pe domnișoara Middleton în fața ochilor? Nici măcar bunicul nu a văzut-o. S-ar putea să fie o adevărată monstruozitate.

- Mă îndoiesc, răspunse ea. Conte de Rutland este un vechi prieten al bunicului nostru. Nu i-ar juca o astfel de farsă.

- Și dacă e înaltă ca o prăjină? întrebă ea.

- În cazul aceasta, zise el, cu un rânjet pe chip pentru prima oară în după-amiaza aceea, în mod evident e mult mai înaltă decât mine.

- Paul, cum să te fac să iei lucrurile în serios? De fapt, cum aș putea să te fac să nu iei lucrurile atât de în serios? Ai făcut întotdeauna după cum ți s-a spus că se cuvine. Datoria și buna-cuviință sunt lucrurile după care te ghidezi în viață. Nu crezi că a venit momentul să faci ceva care să îți fie cu adevărat pe plac?

- Dar de ce crezi că e atât de rău să-ți trăiești viața urmând aceste principii? întrebă el. Și cum aș putea să

fac ceva să-mi fie pe plac, Angie? Cum aş putea să ştiu vreodată ce simte cu adevărat o femeie faţă de mine? Nici o femeie nu se poate uita la mine fără să vadă titlul de duce. Şi ce să mai zic despre celelalte opt titluri? Faptul că femeile se îndrăgostesc de mine e o chestiune la ordinea zilei. Dar cine s-ar putea îndrăgosti de mine fără să ştie despre titlurile, proprietăţile şi averea familiei? zise el, lăsându-şi mâinile pe lângă corp, şi se uită trist la ea.

– Multe femei, răspunse ea cu convingere. Da, Paul, e adevărat că eşti puţin mai scund şi slăbuţ. Şi presupun că nimeni nu te-ar descrie ca fiind răpitor de chipeş. Şi este adevărat că părul tău se ondulează rebel şi că refuză să se aranjeze. Dar nu eşti deloc urât, sub nici o formă. Ai un chip vesel şi plăcut.

Paul începu să râdă.

– Mă aşteptam să aud o listă întreagă cu atuurile mele, zise el. Dar deja ai terminat? Nu mai contează, draga mea. Se pare că domnişoara Middleton este o fată simplă. A fost crescută la ţară, într-o familie cumsecade, şi nu a fost niciodată expusă tentaţiilor oraşului. Cu siguranţă o să fie încântată să se aleagă cu un soţ, chiar şi cu unul mai mic de statură şi chiar dacă singurul compliment care i se poate face e că are un chip vesel şi plăcut. Şi, fără îndoială, titlurile şi toate avantajele care vin cu acestea o vor ajuta să accepte mai uşor situaţia.

– Mi-aş dori să-mi găsesc cuvintele potrivite ca să te conving că faci o greşeală, îi spuse sora sa. La naiba cu toate titlurile astea, Paul, şi la naiba cu *Papa*, care a fost atât de nesăbuit încât să se întindă sub un copac în timpul unei furtuni înainte de a le moşteni chiar el. Şi mi-aş mai dori ca bunicul să nu fi murit înainte ca tu să ajungi măcar la majorat. Mi-aş fi dorit să fi trăit măcar până la şaptezeci de ani. Erai prea tânăr la şaptesprezece ani să preiei toate responsabilităţile ducatului. Paul, dragul meu, nu ţi s-a dat niciodată şansa de a-ţi trăi viaţa.

El se apropie de ea, cu zâmbetul pe buze, şi se aplecă peste burta ei ca să o sărute pe obraz.

- Angie, du-te și caută un cerșetor pe stradă - n-o să-ți fie deloc greu să găsești unul - și întreabă-l dacă un bărbat care are în stăpânire cinci proprietăți mari, fără să mai punem la socoteală toate celelalte moșteniri mai mici, care câștigă patruzeci de mii de lire pe an doar din chirii și al cărui titlu cel mai puțin important îi poate asigura un loc de seamă în conducerea regiunii este un bărbat care n-a avut niciodată șansa de a-și trăi viața.

- Oh, zise ea, tu chiar nu înțelegi ce încerc să-ți spun, nu? Și chiar ai de gând să o faci, nu-i așa? Chiar o să te căsătorești cu fata aia plictisitoare și o să-ți petreci tot restul vieții într-o decență mohorâtă.

- Nu sunt de acord cu epitetele folosite, zise el, dar da, Angie, am s-o fac, după cum bine zici tu. Bun. După cum știi, nu-mi place să amân lucrurile pe care trebuie să le fac, căci altfel s-ar putea să nu se mai întâmple, ceea ce ar însemna că mi-aș neglija îndatoririle. Îmi permiți să te conduc înapoi la mama noastră?

- Nu, oftă ea. Cred că aud voci la intrare. Probabil a venit Adrian să mă ia acasă. O să mă duc să plâng pe umărul lui, iar el o să-mi spună să nu-mi mai bag nasul în treburile familiei, așa cum face de fiecare dată. Este o încercare lipsită de orice speranță. Tu, mama și bunicul - voi toți sunteți îndoctrinați să faceți așa cum se cuvine. Ei bine, mă bucur că Adrian m-a găsit la timp.

- Și eu mă bucur pentru tine, răspunse el, cu zâmbetul pe buze. Nu te supăra pe mine, Angie!

- Ei bine, chiar sunt supărată, zise ea. Te iubesc și vreau să fii fericit.

- Nu te supăra pe mine, repetă el.

Ea dădu să iasă din cameră, dar se opri și se îndreptă spre el, ca să-l sărute pe obraz.

- Este vorba despre ducele de Mitford, repetă contele de Rutland pentru a zecea oară. Și conte de Newman și alte câte și mai câte titluri. Are proprietăți în întregul regat. Și venituri de patruzeci de mii de lire pe an. Norocul

este de partea ta. Micuța noastră Jo o să fie ducesă. Scumpa mea.

Se apropie din nou de nepoata sa, cu brațele deschise, tot pentru a zecea oară.

- Da, bunicule, răspunse timid onorabila domnișoară Josephine Middleton. Îți sunt recunoscătoare pentru implicarea ta.

Bunicul se uită tare mândru la ea.

- Chiar credeai că bunicul tău n-o să se intereseze de viitorul tău? zise el. Și am să fac la fel și pentru Sukey, Penny și Gussie când o să vină și vremea lor, ai să vezi. Cu toate că nu pot să le promit tot un duce. Dar pentru micuța mea Jo nici nu se putea altfel, nu-i așa?

- Îți mulțumesc, bunicule, răspunse ea.

Odată ce părăsi salonul bunicului ei, Josephine fu chemată în biroul tatălui ei. El o aștepta în picioare lângă birou, o versiune mai tânără a bunicului, un ursuleț mare, pufos și zâmbitor.

O întâmpină cu brațele deschise.

- Hai, draga mea, spuse el, vino să-mi dai o îmbrățișare. Josephine se supuse, ascultătoare.

- Bunicul a insistat să-ți dea chiar el vestea cea mare, îi zise. Și nu i-am putut refuza bucuria aceasta, dat fiind că el a aranjat totul. Așadar, copila mea iubită o să devină ducesă, una mult prea mândră ca să piardă timpul cu bătrânul ei tată, nici nu mă-ndoiesc. Râse din tot sufletul și o ciupi de obraji. Ce părere ai, draga mea?

- Asta e cu adevărat ce-ți dorești tu pentru mine, tată? îl întreabă ea, ridicând privirea.

El o sărută zgomotos pe obraz.

- E un vis devenit realitate, draga mea. Știi prea bine că nu am vrut niciodată că te duc la Londra ca să te soarbă din priviri toți bogătanii ăia care nu au altceva mai bun de făcut decât să se uite după femei. Dar a venit timpul să te căsătorești. Ai deja douăzeci de ani, chiar dacă ești încă micuța mea copilă. Mi-am făcut griji în privința ta.

- Nu aveai de ce să-ți faci griji, zise ea. Am fost tare fericită aici, acasă, cu voi toți.

- Iar acum urmează să fii fericită pentru tot restul vieții, Jo, îi spuse el, privind-o cu bucurie în ochi. O ducesă. O ducesă cu patruzeci de mii de lire pe an. Ești fericită, draga mea? Spune-i tatălui tău cât ești de fericită.

- Sunt fericită, tată, răspunse ea. A fost foarte drăguț din partea bunicului să îi vorbească prietenului său, Lord Ainsbury, despre mine când s-au întâlnit în Bath.

- Te iubește tare mult, zise acesta. La fel de mult cât te iubesc și eu, cu toate că nu văd cum te-ar putea iubi chiar la fel de tare.

- Așa este, tată, răspunse ea, îmbrățișându-l. Mulțumesc mult.

După care i se permise în cele din urmă să dea fuga în fosta sală de clasă, care nu mai era deloc o sală de clasă acum că Gussie, cea mai mică dintre fete, împlinise paisprezece ani. Dar aici obișnuiau să-și petreacă ziua Josephine, fratele ei și cele trei surori.

Onorabilul Bartholomew Middleton ridică privirea din cartea pe care o citea, în timp ce stătea tolănit în fotoliu, legănându-și piciorul pe brațul scaunului.

- Ce-ai mai făcut de data asta, Jo? întrebă el. Iar ai uitat deschisă poarta și au scăpat vacile?

- Nu, răspunse ea, fără să se clintească din pragul ușii, atrăgând atenția surorilor sale, care păreau cufundate într-o discuție în care reușiseră să se pună toate de acord, pentru prima oară în viața lor. Domnul Porterhouse, care venise în vizită la familia Winthrop, era fără doar și poate cel mai chipeș bărbat de pe fața pământului. Bunicul mi-a găsit un soț, iar tata este de acord, așa că o să vină săptămâna aceasta să-mi ceară mâna.

Bartholomew începu să râdă, în timp ce Susanna sări de pe scaun, iar Penelope și Augusta icniră.

- Așadar, nu Phipps? întrebă Bartholomew. Oh, sărmana Jo!

- Nu domnul Porterhouse? zise Susanna. Oh, nu, Jo!

- Ducele de Mitford, răspunse Josephine, oricine ar fi el.

- Mitford? întrebă Bartholomew, încruntat. Nu cred că l-am cunoscut cât am fost în Londra, Jo.

- Ducele de Mitford, zise Susanna. Un duce, Jo? Un duce adevărat? Ești sigură?

Josephine încuviință din cap.

- Și mai e și conte de Newman, continuă ea. Și alte câteva titluri, cred. Și este foarte bogat.

- Oh, Jo, spuse Susanna, cu o strălucire veselă în ochi, e minunat! Mă bucur nespus de mult pentru tine.

Bartholomew rânji și își trânti cartea pe divanul de la fereastră.

- Extraordinar, zise el. Jo a noastră o să fie ducesă. Să sperăm că n-o să avem parte de încoronări sau nunți regale în următorii cincizeci de ani. Asta dacă nu vrem s-o vedem pe Jo a noastră împiedicându-se în faldurile rochiei sale de gală sau să-i alunece diadema de pe cap la picioarele regelui, ale soției acestuia sau ale cine știe cui.

- Oh, Bart, strigă Josephine, apucând o pernă, prima armă care îi pică la îndemână în clipa aceea, și aruncând-o spre el. Și ateriză la mare distanță de el. Nu mai râde ca un prost. E o treabă serioasă!

- Nu-mi spune că deja faci pe mândra, îi spuse el. N-o să-ți iasă, Jo. Sărmanul de Mitford, oricine ar fi, zise el, continuând să râdă în hohote.

- Oh, Jo, zise Augusta, cu ochii măriți de parcă să-i iasă din orbite, crezi c-o să ne cumpere tuturor cadouri după ce vă căsătoriți?

- Gussie, ai grijă ce spui, interveni Penelope. Bunicul zice că domnișoarele bine-crescute nu vorbesc despre bani.

- Dar Jo e cea care ne-a spus că e bogat, răspunse Augusta, îmbufnată.

- Așa e, zise Josephine îndurerată, bunicul mi-a zis asta. Sau oare tata? Nu-mi mai amintesc. Sunt amândoi atât de încântați. Oh, Bart, și eu ce mă fac acum?

- Du-te să te cațări într-un copac, să cânti de fericire, îi spuse fratele său, ridicându-se de pe scaun. Dar ai grijă să nu te vadă bunicul, că altfel o să ne țină o adevărată morală despre bunele maniere diseară la cină.

- Și eu ce mă fac acum? întrebă Josephine, iar vocea ei căpătă o notă isterică, făcându-l pe fratele ei să se uite lung la ea. Nu pot să mă căsătoresc cu ducele acesta.

- Cum adică nu poți să te căsătorești cu el? întrebă Susanna. Cum adică să nu te căsătorești cu un duce, Jo? De ce nu?

- E duce! răbufni Josephine. Duce, Sukey. Chiar mă vezi în stare să mă căsătoresc cu un duce? Cu siguranță este un încrezut, un arogant și câte și mai câte. Deja nu pot să-l sufăr, și nici măcar nu l-am cunoscut. Nu mă pot căsători cu un duce.

- Dar, Jo, zise Susanna, n-ai de unde să știi dacă e încrezut și arogant. Poate nu e deloc așa. Poate că e bărbatul visurilor tale. Oare nu ar fi mai bine măcar să faci cunoștință cu el înainte de a-l critica?

Augusta se luminează brusc la față.

- Jo, dacă nu-l vrei tu, zise ea, poate că aş putea să-l iau pentru mine. Poate că ar fi dispus să mai aștepte doi ani.

Fratele său începu să râdă pe înfundate.

- Oh, îmi pare teribil de rău, Excelență, zise el, încercând să imite răspunsul elegant al tatălui lor, dar Josephine nu vrea să se căsătorească cu dumneata pentru că ești încrezut și arogant. Dar nu vreți s-o luați pe Augusta în loc? Știți, are paisprezece ani, dar o să fie numai bună de căsătorie la șaisprezece.

Penelope se uită lung spre Augusta.

- Bart, este foarte urât din partea ta să faci o glumă atât de proastă, zise Josephine, extrem de mâhnită. Și tu, Gussie, nu știu cum de ți-a venit ideea asta atât de ridicolă, când vezi prea bine cât sunt de supărată. Penny, te rog să nu te mai uiți așa urât la mine.

- Jo, spuse Penelope cu chibzuință, tot ce trebuie să faci este să mergi numaidecât la tata și să-i spui că nu vrei

să te căsătorești cu ducele acesta. Dacă vorbești acum cu el, o să aibă timp să îl anunțe pe duce înainte să plece de acasă și nu va fi așa rău. Sunt sigur că tata va înțelege că preferi să rămâi necăsătorită.

- Nu vreau să rămân necăsătorită, zise Josephine îmbufnată. Pur și simplu nu vreau să fiu ducesă. Dar cum să le explic lor așa ceva? Sunt amândoi atât de fericiți pentru mine. Nu vreau să-i dezamănesc.

- Alegerea îți aparține, Jo, și este una foarte simplă, zise Bartholomew, întinzându-și oasele. Fie îți asumi că îi vei dezamăgi pe tata și pe bunicul nostru, fie accepți să devii ducesa de Mitland.

- Mitford, îl corectă Josephine. Ducesa de Mitford. Oh, Dumnezeu! mare, nu pot face una ca asta. Prefer să mor.

Sentimentul acesta se accentuă câteva ore mai târziu, după ce apucă să stea de vorbă cu domnul Porterhouse la reședința familiei Winthrop. Domnul Porterhouse era un văr îndepărtat al neamului Winthrop, care locuise o lungă perioadă de timp în Londra, un gentleman atât de elegant, că părea să vină dintr-o altă lume. Era, de asemenea, cel mai chipeș gentleman pe care îl întâlniseră vreodată, întruchiparea înaltă, brunetă și chipeșă a bărbatului ideal.

Încă de la sosirea sa, cu o săptămână înainte, se arătase interesat de Josephine, așezându-se lângă ea de fiecare dată când avea ocazia, întorcându-i paginile partiturii atunci când le cânta la pian, oferindu-i brațul când mergeau la plimbare. Susanna nu părea deloc încântată.

- Nu-mi place de el, Jo, îi spusese ea în repetate rânduri. Nu poți avea încredere într-un gentleman care e mereu cu zâmbetul pe buze. Fii cu băgare de seamă!

Dar Josephine începu să râdă.

- Mie îmi place de el, îi zisese ea. Nu-ți face griji, Sukey, n-o să-l ai drept cumnat. Nu mi se pare atrăgător. Mă face să mă simt ca un copil. Nici măcar nu-i ajung până la umeri.

- Bine, dar nu este el de vină că e așa înalt, răspunsesse Susanna împăciuitoare.

- Cum la fel de bine nu e vina mea că sunt atât de scundă, îi zisese Josephine. Dar el e așa cum e, iar eu sunt așa cum sunt, și nu am cum să mă simt atrasă de el.

- Mă bucur să aud asta, îi spusese Susanna, ușurată. Pentru că e evident că încearcă să-ți capteze atenția, Jo. Și te cunosc prea bine, știu că uneori ești prea impulsivă. Nu aș vrea să cazi pradă farmecelor lui.

- În plus, zisese Bart, spre indignarea lui Josephine, individul ăsta a pus ochii pe zestrea lui Jo. Se vede de la o poștă. Ce altceva l-ar fi putut aduce în provincie dacă nu dorința de a-și găsi o soție bogată și inocentă?

- Poate a venit pur și simplu să-și viziteze verișorii, zisese Josephine, cu un aer demn.

Nu se putea abține să nu îl simpatizeze pe domnul Porterhouse, chiar dacă nu se cădea să suspine după el. Era atent față de ea, foarte amabil și mereu cu zâmbetul pe buze. Și îl cunoștea pe ducele de Mitford. Penelope îl menționase în treacăt pe duce la cină.

- Carevasăzică, urmează să te căsătorești cu Mitford, îi spusese el în șoaptă, ca să nu se facă auzit de ceilalți. Mi-ai frânt inima.

- Nu fi prostuț! răspunsesse ea, deloc cochetă. Într-adevăr, așa se pare, cu toate că Penny nu ar fi trebuit să dea de veste, având în vedere faptul că nici măcar nu m-a cerut deocamdată în căsătorie.

- Nu pari foarte încântată, îi zisese el. V-ați întâlnit vreodată?

- Nu, răspunsesse ea. De fapt, nici bunicul și nici tata nu îl cunosc. Dar cu siguranță este o alegere bună, doar e duce. Și, în plus, bunicii noștri se știu de-o viață.

El oftase.

- Tu îl cunoști? întrebasesse ea, gânditoare.

- Mă tem că da, răspunsesse el.

Domnul Porterhouse nu părea doritor să împărtășească mai multe, însă Josephine știa prea bine cum să-l tragă de limbă, că doar copilărise cu un frate.

- Este din cale-afară de chipeș, îi spuse el. Blond, cu ochii albaștri. Un veritabil zeu grec.

Josephine simțise un nod în gât.

- E înalt? mai întrebasese ea.

Domnul Porterhouse se uitase lung spre domnișoara mărunțică aflată în dreapta lui.

- E cam cât mine de înalt, răspunsese el, poate chiar mai înalt puțin. Îmi pare rău să-ți spun că e pe deplin conștient de faptul că arată atât de bine. Este foarte popular în rândul doamnelor.

- Cum altfel? șoptise Josephine. Și este foarte bogat, nu-i așa?

- Da, dar e și foarte risipitor, zisese el, după care adăugase: Îi place să răsfete domnișoarele. Îi prinsese brusc mâna, având grijă să se ferească de privirile celorlalți. Ce tot spun eu aici? adăugase el, uitându-se drăgăstos în ochii ei mari. Adevărul e că nu a fost niciodată căsătorit. Odată căsătorit, mai ales cu tine, cu siguranță se va schimba. Cu siguranță.

Îi strânsese mâna, încercând să o liniștească, după care o eliberase din strânsoare.

Câteva clipe mai târziu, Josephine fusese invitată să joace cărți cu Augusta și cu Henrietta Winthrop.

În zilele ce urmau, Josephine înțelese în cele din urmă - cu ajutorul unui domn Porterhouse deosebit de amabil și de răbdător - că exista o singură soluție pentru toate problemele sale. Nu le putea mărturisi bunicului și tatălui ei că nu dorea să se căsătorească cu acel duce îngrozitor, iar Bart nu își asumase niciodată responsabilitatea de frate mai mare. Surorile sale erau prea mici. O singură persoană din lumea întreagă ar fi putut să o sfătuiască și să o ajute să-și mărturisească temerile.

O singură persoană. Și locuia la vreo patruzeci de kilometri distanță. Mătușa Winifred ar fi știut cum să o sfătuiască. Ea însăși se răzvrătise împotriva dorințelor

tatălui său când își alesese soțul. Mătușa Winifred ar fi știut cum să o ajute. Bineînțeles, nu avea timp de pierdut. Ducele de Mitford putea să sosească în orice clipă, și atunci n-ar mai fi avut nici o cale de scăpare pentru tot restul vieții.

Domnul Porterhouse – amabil ca de obicei – se oferi să o însoțească până la mătușa sa. Nu se cădea să accepte, chiar dacă călătoria ar fi durat doar o zi, la fel de bine cum era o dovadă de lașitate să fugă din sânul unei familii care nu îi greșise cu nimic în afară de faptul că o înconjurase cu prea multă iubire.

Ezită, îi mulțumi domnului Porterhouse pentru amabilitatea de a se pune, cu tot cu trăsura lui, la dispoziția ei, asigurându-l însă că nu avea de ce să-l deranjeze, apoi șovăi o vreme și, într-un final, se înspăimântă de-a dreptul în ziua în care ajunsese la ei valetul ducelui, cu un munte de bagaje.

Valetul era atât de impunător, încât, la început, toți crezură că era vorba despre însuși ducele și intrară în panică. Valetul le explică situația, iar toată lumea se liniști aflând că mai aveau de așteptat două zile până la sosirea ducelui.

Toată lumea în afară de Josephine. Dumnezeuule, dacă însuși valetul arăta și se comporta astfel și dacă toate bagajele astea erau doar cele pe care și le pregătise pentru drum, la ce se putea aștepta din partea lui?

Cu o zi înainte de sosirea ducelui, simți că nu o mai țineau nervii și, după o vizită din partea domnișoarei Winthrop, ieși cu domnul Porterhouse la o plimbare de zece minute pe terasă. Înainte de ora prânzului, în timp ce toți ceilalți membri ai familiei trebăluiau de zor prin casă, ea se furișă la întâlnirea secretă cu domnul Porterhouse, lăsând vorbă că avea să ia prânzul la familia Winthrop, dar și o scrisoare în care anunța că plecase în vizită la mătușa Winifred.

Spre ghinionul ei, trăsura domnului Porterhouse se strică la vreo cincisprezece kilometri de casa mătușii ei. Se stricase o roată, îi zise vag domnul Porterhouse. Își

ceru mii de scuze și o invită să înnopteze la Crown and Anchor Inn, pe Great North Road.

Josephine era disperată. Deja își imagina ce i-ar fi spus tatăl ei. Și bunicul. Și Bart. Că acționase impulsiv, după cum îi stătea în fire. Și fără să se gândească la buna-cuviință.

Doar că ea chiar se gândise la asta. De zile întregi, nu îi stătea mintea la altceva. Nu avea de gând să se căsătorească cu ducele de Mitford. Mătușa Winifred avea să o ajute să îi dea vestea tatălui ei. Era o idee rațională. Nu era vina ei că trăsura se stricase într-un moment atât de nepotrivit.

Sărmanul domn Porterhouse! Îi ceru mii și mii de scuze pentru toată povestea asta.

capitolul 2

Ducele de Mitford stătea tolănit pe patul său de la Crown and Anchor Inn, încercând să se hotărască dacă să facă ceva extravagant ca, spre exemplu, să se dezbrace și să meargă la culcare. Urcase în cameră deja de vreun ceas, după ce ajunsese la concluzia că barul hanului era locul preferat de întâlnire al unei clientele locale destul de gălăgioase. Nu se simțea confortabil într-o astfel de companie.

Își aruncase haina și pelerina la picioarele patului. Își împreunase palmele la ceafă. Își încrucișase picioarele în dreptul gleznelor. Se uita de minute întregi la șosetele albe, mișcând din degete ca să pară o sarcină ceva mai interesantă. Însă ridică ușor privirea, devenind alert, când observă o crăpătură în tavan, o crăpătură care se întindea până într-un colț al încăperii.

Poate că acoperișul avea să cadă peste el, își zise el, căscând până îi pocni maxilarul. În ciuda așteptărilor, călătoria aceasta nu se preconiza a fi vreo aventură. Totuși, oare de ce se gândise că, după douăzeci și opt de ani de trai cumpătat și plictisitor, avea să dea piept

cu aventura doar pentru că plecase de acasă singur și în mare secret?

Poate pentru că era incredibil de naiv. Da, cu siguranță era incredibil de naiv.

De la vârsta de șase ani, după ce o furtună cu tunete și fulgere îi asigurase în pripă titlul de conte de Newman, familia sa începuse să îl pregătească pentru viața de privilegii și responsabilități care îl aștepta, viață de care avusese parte deja de unsprezece ani. Și fusese dintotdeauna un elev silitor. Rareori se întâmplase să fie neascultător.

Nu ar fi spus despre el însuși că fusese un elev doritor. Spiritul acela de răzvrătire pe care îl întâlnise la fiecare dintre camarazii săi ardea la fel de intens și în adâncul lui. Dar nu-și permisesese niciodată să se răzvrătească, să o supere în vreun fel pe mama sa ori să păteze reputația de seamă a familiei sale.

În opinia lui, singurul lucru care îl făcea să se aseme-ne în vreun fel cu ceilalți bărbați era faptul că și-o făcuse amantă pe Eveline Cross cu patru ani în urmă. Dar până și în acest caz era vorba despre o văduvă dintr-o familie bună, iar relația lor de trei ani – ea hotărâse să se despărță de el în urmă cu un an, după ce acceptase în cele din urmă că era puțin probabil ca ducele de Mitford să facă ceva atât de nesăbuit precum ar fi să se căsătorească cu amanta lui – se desfășurase într-o manieră atât de discretă, încât puțini oameni știau despre ea.

Eveline Cross fusese singura femeie din viața lui.

Mitford oftă și își îndreptă din nou întreaga atenție asupra picioarelor. Încercă să-și lipească degetele mari în unghi drept față de talpă. Cel stâng ajunsese la un unghi de optzeci de grade. Se strădui și mai mult. Dacă ar fi fost să trișeze și să își împingă călcâiul în saltea, ar fi reușit. Simetrie perfectă cu ambele degete.

Se părea că toți oamenii pe lumea asta se bucurau să aibă pe cineva alături, mai puțin el. Tonul vocilor de la parter părea să crească direct proporțional cu halbele de bere consumate. Iar domnișoara din camera vecină

îi vorbea tare și cu mult entuziasm partenerului său. Nu reușea să îi deslușească vorbele. În orice caz, nu și-ar fi permis niciodată să tragă cu urechea, bineînțeles.

Era chiar curios faptul că reușise să își facă prieteni. Dar chiar avea prieteni, cu toate că majoritatea îl considerau un individ teribil de anost. Nu se fereau deloc să i-o spună. Nu juca jocuri de noroc, nu bea exagerat și nici nu lua parte la petrecerile dezmațate de la club și nici nu arunca în stânga și în dreapta cu bani, cochetând cu domnișoare drăguțe ori petrecând timp în compania celor care nu mai erau de mult domnișoare. Astfel de activități nu erau demne de o persoană atât de onorabilă.

Uneori, se gândi el cu o urmă de vinovăție, se sătura să fie duce – se sătura de toți, inclusiv de propriul câine, de toți cei care se închinau în fața superiorității sale; de toți, inclusiv de mîța care nu-și lua niciodată ochii de la el și care mieuna fericită de fiecare dată când se uita la ea; de toate acele cunoștințe de familie care aveau fiice gata de măritiş, cu vârsta cuprinsă între cincisprezece și treizeci și cinci de ani, care îl priveau încordate, doritoare și pline de admirație; de toate acele fiice care suspinau adevărate uragane și stârneau adevărate tornade fluturând din gene.

Da, se săturase să fie duce.

O auzi pe femeia din camera vecină și, din tonul voci ei, își dădu seama că ceva o nemulțumea. Însoțitorul sau însoțitoarea ei pătimea cu adevărat. La urma urmei, poate că nu era cel mai rău lucru din lume să fii de unul singur.

Doar că el nu avea să mai rămână mult timp singur. Urma să își cunoască viitoarea soție. O tânără domnișoară pe care nu o văzuse niciodată și despre care nu știa altceva decât numele său și faptul că era nepoata unuia dintre prietenii bunicului său din partea maternă.

Ar fi dat orice să nu o întâlnească. Ar fi dat orice să nu se căsătorească, mai ales cu o necunoscută. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să nu întemeieze chiar acum

o familie. Ar fi vrut să se bucure puțin de viață, după cum îi sugerase Angie. Ar fi dat orice să aibă parte de o ultimă aventură înainte să-și asume rolul pentru care fusese pregătit în sânul familiei.

Ar fi trebuit să vorbească mai din timp cu bunicul lui, să îi spună că ar fi vrut s-o cunoască pe fată – poate la o cină în familie – înainte de a decide dacă să se căsătorească sau nu cu ea. Dar nu o făcuse, așa că nu mai avea nici un rost să se amărase singur cu gânduri înțelepte, dar întârziate.

Vocea domnișoarei se auzi mai tare. Descoperi că persoana care o însoțea era un biet bărbat. Îl auzi râzând – o mișcare deloc înțeleaptă, era Mitford de părere. Cu siguranță domnișoarei nu avea să-i pice bine.

Ducele chicoti fără pic de amuzament, uitându-se spre degetele de la picioare. Știa că ultimul său avânt întârziat de aventură și independență fusese unul de-a dreptul patetic. Hotărâse să plece singur spre Northamptonshire. În loc să călătorească cu valetul său, cu bagajele și cu întregul alai specific unui duce, hotărâse pe ultima sută de metri să îl trimită pe Henry cu o jumătate de zi înaintea lui și să plece la drum cu brișca, neînsoțit. Totodată, hotărâse să renunțe la cele nouă titluri împovărătoare, inclusiv cel de duce, și să îl păstreze doar pe cel cu care se născuse.

Așa că plecase drept domnul Paul Villiers.

Ducele de Mitford sări brusc și se așeză țeapăn la marginea patului. Se auzi un zgomot puternic dinspre camera vecină. Carafa cu apă, cel mai probabil, fusese azvârlită cu putere în peretele comun, făcându-se bucăți. Se întrebă, fără vreun scop anume, dacă fusese plină cu apă. În mod evident ratase capul bărbatului, altfel zgomotul ar fi fost înăbușit.

În orice caz, ducele făcu o nouă descoperire. Domnul Paul Villiers era un bărbat mult mai puțin impresionant decât ducele de Mitford. De-a lungul călătoriei sale, nimeni nu se purtase urât cu el. La urma urmei, era un gentleman și avea bani. Însă nimeni nu îi acordase nici

prea multă atenție. Spre exemplu, camera aceasta în care fusese găzduit. Oare cine venise cu ideea să acopere pereții cu tapetul acesta de un verde înfiorător? Cu siguranță era cea mai mică și mai ponosită cameră din întregul han. Da, dacă ar fi fost mai mică de atât, nici măcar patul nu ar mai fi încăput.

Dacă s-ar fi cazat sub titulatura de duce de Mitford, cu siguranță ar fi părăsit hanul fără să știe măcar că exista o astfel de cameră.

Ce mai aventură! Ducele zâmbi trist și mișcă din nou din degetele de la picioare.

Oare chiar era atât de lipsit de importanță fără titlurile sale? Gândul acesta îl întrista. Nu avea o prezență impunătoare, asta era cert. Nu era tocmai un bărbat înalt – cu alte cuvinte, era un bărbat scund. De asemenea, era și destul de mărunțel, chiar și după atâția ani de dietă și exerciții fizice. Nu era un bărbat chipeș. Avea un păr șaten cărlionțat veșnic rebel, spre disperarea fiecărui valet care lucrase vreodată pentru el. Chipul său avea cele mai simple și mai lipsite de imaginație trăsături. Avea ochii căprui – doar atât, căprui, fără nici un alt adjectiv interesant care să însoțească acea culoare. Oricine l-ar fi considerat un bărbat cât se putea de banal.

Și unul plictisitor, pe deasupra. Prietenii săi aveau dreptate, își zise el oftând. Un bărbat anost și simplu care urma să se căsătorească cu o femeie la fel de anostă și de simplă. Cu care avea să împartă o viață anostă, simplă și perfect cumpătată.

Câteodată, aproape că îl invidia pe cerșetorul acela despre care îi povestise lui Angie.

– Să știi că o să țip! urlă femeia din camera vecină. Sir, dacă nu pleci în secunda asta, am să țip cât pot eu de tare.

Pereții erau subțiri, nu avea cum să nu îi audă.

Bărbatul râse din nou – deloc înțelept din partea lui. „Fie e mult prea tânăr, fie prea prostuț”, își zise Mitford. „Sau de-a dreptul vânos.”

Râsetele din crâșmă se auzeau și ele din ce în ce mai tare. Cineva acolo părea să fie foarte amuzant, dacă te luai după râsete. Și altcineva se pusese pe cântat, doar că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă altcineva ar fi făcut bine să-l atenționeze că n-avea voce.

- Să nu te apropii de mine! se auzi strigătul femeii prin perete, cu spaimă în glas. Sir, dacă încerci să te apropii de mine, am să te lovesc unde te doare mai tare.

Ducele de Mitford sări din nou din pat când îl auzi pe bărbatul acela râzând. Femeia asta chiar nu avea min-te. Cum să-l avertizeze înainte? Și ce fel de femeie era aceea care știa despre astfel de lucruri? Și oare situația era chiar atât de gravă? Oare nu asistase la o simplă cear-tă între soți?

- Nu! țipă femeia cu glas tremurat și mai spuse ceva, dar Mitford nu reuși să-i deslușească cuvintele. Oprește-te! Oh, ajutor! Mmm!

Mitford țâșni pe ușă și încercă să deschidă ușa came-rei vecine, însă zăvorul era tras. Holul era îngust. Nu avea loc să-și ia avânt ca să spargă ușa. Și, chiar și dacă ar fi încercat să facă asta, probabil s-ar fi ales cu un umăr rănit. Însă nu putea ignora femeia din camera vecină. O femeie guralivă și necugetată, adevărat, dar una care avea nevoie de ajutorul lui.

Își luă avânt și porni spre ușă, dar trecu în fugă prin ea, ciocnindu-se de un obiect mare și dur.

Nu era o victorie cu care să se mândrească, își mărturisi Mitford. Celălalt bărbat fusese luat total prin surprindere. Ducele nici măcar nu se oprise să bată înainte la ușă, ca să le dea de știre că aveau de-a face cu un cetățean preocupat. Zări în treacăt un gentleman înalt și bine făcut, cu o expresie uluită pe chip și cu gura căscată.

Iar în clipa următoare pumnul ducelui făcu cunoș-tință cu maxilarul bărbatului, lovindu-l puternic până îi clănțăniră dinții în gură. Gentlemanul făcu un pas în spate, în timp ce atacatorul său îi mai trase un pumn în coaste. Cu siguranță că bărbatul s-ar fi apărat

în vreun fel dacă femeia nu ar fi acționat rapid, lovindu-l cu putere în ceafă cu un bol.

Bărbatul dădu ochii peste cap, se clătină, se lovi de pat și căzu lat pe podea.

Josephine simți că îi fuge pământul de sub picioare. Deja se făcuse târziu, iar trăsura se stricase. Și mai aveau vreo cincisprezece kilometri până să ajungă la casa mătușii. Și de ce ceruse domnul Porterhouse o cameră în loc să o poftască în salon? Oare credea că aveau să fie nevoiți să rămână peste noapte la han?

Oh, Dumnezeu, în ce belea intrase dacă se întâmpla asta. Tatălui ei nu avea să-i placă asta. Nici mătușii Winifred. Nici bunicului. Mai intrase în bucluc în cei douăzeci de ani de viață – da, chiar intrase adesea în bucluc –, dar niciodată ca acum. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce se încăpățânase să nu aducă măcar o servitoare cu ea? Crâșma era plină și zgomotoasă. Râsetele se întetiră cât timp așteptă în camera ei, motiv pentru care ezită să coboare să vadă de ce se întârzia cu reparația trăsurii. Însă, de fiecare dată când mergea la fereastră – o dată la zece secunde –, vedea că deja se întuneca din ce în ce mai tare.

Cineva ciocăni la ușă, iar Josephine țâșni spre ea, de-abia abținându-se să nu se arunce în brațele domnului Porterhouse, atât de tare se bucură să îl vadă. Însă el avea o privire încordată. Păși în cameră, închise ușa în urma sa și îi sprijini valiza de perete.

– Mi-e teamă că de-abia mâine va fi gata trăsura, domnișoară Middleton, zise el. Îmi cer mii de scuze! Îmi pare teribil de rău!

– Îți pare rău! strigă Josephine îngrozită. Dar ce ai de gând să faci, sir? Trebuie să închiriem altă trăsură.

– Nu au nici o trăsură, îi spuse el. Și, chiar și așa, nu ți-aș pune niciodată viața în pericol pe drumuri primejdioase. Nu, îmi pare rău, dar nu avem altă soluție decât să rămânem aici peste noapte.

- Dar o să mă omoare tata! țipă ea, deloc elegant pentru o domnișoară. Și mătușa Winifred mă va goni. Iar bunicul o să-mi țină morală o săptămână întreagă.

- Dar poate că e mai bine așa, îi zise el. Chiar și dacă mergi să vorbești cu mătușa ta, probabil că oricum te vor obliga să te căsătorești cu ducele acela îngrozitor. Mi se frânge inima numai când mă gândesc la asta. Am eu o idee mai bună.

Speranța încolți în sufletul ei.

- Căsătorește-te cu mine, zise domnul Porterhouse. Știi deja cât de mult țin la tine, domnișoară. Dă-mi voie să te salvez de la o viață de suferințe!

- Vai, nici nu mă gândesc, răspunse Josephine, ceva mai calmă. E o prostie. Trebuie pur și simplu să plecăm dis-de-dimineață și să sperăm că celorlalți le va trece supărarea în vreo lună sau cam așa ceva. Nu este un capăt de lume.

- Suntem pe drumul spre nord, zise el și-i cuprinse palmele în mâini. Vino cu mine la Gretna Green. Acolo ne putem căsători, și astfel scapi și de pretendentul acela îngrozitor, și de furia familiei tale. Nu vor mai avea ce să facă odată ce devii soția mea.

- Tu chiar vorbești serios! zise ea, uluită. Ești un om mărinimos, dar te asigur că nu e nevoie să faci un astfel de sacrificiu. Tata nu este un tiran.

- Dar reputația ta va fi ruinată după noaptea aceasta, îi spuse el. Chiar nu-ți dai seama? Trebuie să te căsătorești cu mine. Și nu crezi că e mai bine să ne căsătorim acum, înainte să dăm ochii cu tatăl tău?

- Nicidecum! strigă Josephine, eliberându-se din strânsoarea lui. Vom petrece o noapte în același han, nimic mai mult. Tata va înțelege situația, cu toate că mă va certa pentru că am fost nechibzuită și pentru că nu am avut curajul să stau de vorbă cu el în loc să dau bir cu fugiții. Sir, te rog să te întorci în camera ta, iar eu o să mă pregătesc de culcare ca să fiu gata mâine la prima oră să pornim spre casa mătușii mele.

- Dar toate celelalte camere sunt ocupate, îi zise el. Am crezut că ți-ai dat seama. Am prins ultima cameră. Mi-e teamă ca va trebui să rămân aici.

- Să rămâi aici? șopti Josephine uitându-se cu ochii pierduți spre el, după care neîncrederea și indignarea puseră stăpânire asupra ei.

Să doarmă în aceeași cameră cu un burlac, unul pe care de-abia dacă îl cunoștea? Ce impresie avea el despre ea? Chiar credea că ea nu înțelegea situația?

Când domnul Porterhouse se întoarse, încuie ușa și băgă cheia în buzunar, panica se transformă în furie. Furie fizică și verbală.

Iar el începu să râdă.

Și făcu un pas spre ea.

- Draga mea, zise el, poate că până mâine-dimineață n-o să mai rămână nici o urmă de îndoială că singura variantă este să ne căsătorim în secret.

În clipa aceea, Josephine luă atitudine.

- Draga ta? replică ea. Spune-mi că nu am înțeles eu bine. Haide, spune-mi!

- Ce spirit înflăcărat, zise el. Mă bucur că te-ai aprins în loc să plângi. Nu-mi plac femeile plângăcioase. Hai, iubito, recunoaște și tu că mă preferi pe mine în locul ducelui de Mitford. Știi prea bine că asta te așteaptă dacă te întorci acasă sau dacă mergi mâine la mătușa ta.

Josephine luă carafa cu apă și o aruncă spre el. Dar nu se pricepuse niciodată la azvârlit. Carafa îl rată cu mult și ateriză direct în perete, spărgându-se într-o mulțime de bucăți.

Domnul Porterhouse îi zâmbi larg.

- Haide, zise el, de ce ești așa dramatică? În ultima săptămână, am fost confidentul tău. De ce nu ai și acum încredere în mine? Își ofer siguranță în brațele mele. Nu are de ce să-ți fie teamă de mine.

Josephine făcu cel mai disprețuitor lucru pe care îl făcuse vreodată. Ținti și scuipă.

Lui Porterhouse îi dispăru zâmbetul de pe chip și făcu un pas hotărât spre ea.

De-abia în clipa aceea Josephine își dădu seama de pericolul în care se afla. Bărbatul acela era de două ori cât ea, iar din sclipirea din ochii lui știa exact ce voia de la ea. Ca să ajungă la ușă – la ușa aceea încuiată de la care doar el avea chei – trebuia să treacă de el.

Josephine încercă să-și păstreze calmul și demnitatea.

– Să știi că o să ți! strigă ea. Sir, dacă nu pleci în secunda asta, am să ți! pot eu de tare.

Domnul Porterhouse făcu un nou pas spre ea – ajungând exact în fața ei –, începu să râdă în hohote și o apucă cu putere de braț.

– Să nu te apropii de mine! strigă ea, privindu-l sfidător. Și, pentru că deja trecuse de etapa demnității feminine, adăugă cea mai primejdioasă amenințare dintre toate. Sir, dacă încerci să te apropii de mine, am să te lovesc unde te doare mai tare.

– Ah, iubita mea, șopti el, privind-o cu entuziasm. Obrăznicătură mică!

După care îi prinse chipul și îi sărută buzele.

Josephine se feri, schimonosindu-se.

– Nu! zise ea. Însă buzele lui începură să-i alunece pe bărbie, pe gât. Oprește-te! Oh, ajutor!

El îi sărută din nou buzele, apucând-o de ceafă. Mmm! Ea simțea că se sufoca. El o ținu lipită de el, încât, chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să ducă la bun sfârșit amenințarea de mai devreme. Cu siguranță avea să vomite pe el dacă nu înceta.

Exact în clipa aceea se auzi o bubuitură, și ea își reveni la timp cât să se vadă față-n față cu un adevărat Hercule, cu o privire arzătoare, plete în vânt și pumni încordați, care reuși să-l ingenuncheze pe domnul Porterhouse. Josephine apucă din instinct vasul de apă și îi dădu în cap cu el.

Îl văzu împleticindu-se spre pat, după care căzu lat la podea. Și auzi zgomotul de veselă spartă la parter, însoțit de râsete și veselie.

- Domnișoară, dacă ai de gând să-ți ataci agresorul cu genunchiul, îi zise ducele de Mitford unei tinere îmbujorate, răvășite și minione, este complet aberant să-l avertizezi înainte. Pentru ca atacul să aibă sorti de izbândă, trebuie să vină pe neașteptate.

- Sir, nu mă îndoiesc că ai dreptate, îi răspunse Josephine, uitându-se lung spre inamicul răpus. Din păcate, nu e ușor să-ți păstrezi mintea limpede când ești pe punctul de a fi dezonorată. O să țin cont data viitoare.

- Data viitoare? întrebă el, uitându-se încruntat spre rochia ei sfâșiată, din care stăteau să i se reverse sânii. Oare era chelnerița de la han, iar gentlemanul refuza-se să plătească prețul stabilit? Nu părea o chelneriță, nici la vorbă, nici la port. Domnișoară, să înțeleg că nu e prima oară când se întâmplă asta?

- Oh, nu, răspunse ea. Era doar un fel de a spune. Ce să facem cu el?

- Este soțul dumitale? o întrebă el.

- Ah, nu, zise ea. Este domnul Porterhouse, care s-a oferit să mă conducă până acasă la mătușa mea Ermingford. Doar că acum îmi dau seamă că nu a făcut-o din politețe și că nu avea nici cea mai mică intenție să mă însoțească acolo. Planul lui era să mă facă să mă căsătoresc cu el ca să-mi ia zestrea. Nu mi-a spus-o concret, dar ce alt motiv ar putea avea ca să vrea să se căsătorească cu mine?

Mitford ar fi putut să-i sugereze cel puțin câteva răspunsuri, două dintre ele gata să iasă de sub rochia ei sfâșiată. Nu îi oferī nici un răspuns, ci se aplecă deasupra domnului Porterhouse, care încă zăcea inconștient, și îl apucă de umeri, ridicându-i capul de pe podea.

- N-a murit, îi zise el. Păcat!

- Părea atât de amabil, spuse ea cu mâhnire. Un adevărat gentleman.

- Părinții dumitale au avut curaj să te lase pe mâna lui? o întrebă el, palmuindu-l ușor peste obrajii palizi.

Își aminti că nu mai rămăsese nici o picătură de apă în cameră, ca să încerce să-l aducă pe rănit în simțiri.

Zări pata umedă de pe tapetul peretelui comun cu camera lui.

Brusc, toți cei din crâșmă începură să cânte la unison, fals.

- Oh, nicidecum, răspunse ea. Am fugit de acasă. Adică, voiam să ajung acasă la mătușa mea. Vreau să apelez la ea ca să mă ajute să vorbesc cu tata și cu bunicul meu. Sunt sigură că o să-mi dea dreptate.

Domnul Porterhouse gemu ușor și deschise ochii. Se uită pierdut spre tavan. Ducele se întrebă dacă nu cumva exista o crăpătură și în tavanul acela, la fel ca în camera lui.

Îl apucă din nou pe după umeri.

- Hai să te ajut, prietene, zise el încruntat, fără să-i dea drumul nici măcar când bărbatul se ridică ușor și ascultător în picioare, iar mâinile ducelui îi ajungeau undeva deasupra umerilor. Are cumva bagaje, domnișoară?

- Nu, răspunse ea. Nu i-aș fi permis să intre în camera mea dacă l-aș fi văzut cu vreun bagaj, poți fi sigur de asta.

- Atunci, să faci bine să ieși din camera asta, îi spuse Mitford adversarului său buimac. Din hanul ăsta. Dacă te mai văd pe aici în următorul sfert de ceas, am să te pun din nou la pământ, și ai să te trezești fără nici un dinte în gură. M-ai auzit?

- Netrebnicule, mormăi bărbatul sfidător.

- Nu cred că e în stare să meargă pe picioarele lui, spuse Josephine, oarecum preocupată.

- Atunci, să se târască, răspunse ducele, fără să-și ia privirea de la chipul palid și chipeș de sub al lui. Are cincisprezece minute să o facă. Ba paisprezece.

- Netrebnicule, repetă bărbatul, după care i se făcu rău și începu să vomite. Ducele se grăbi să îi dea drumul. Am să te țin minte.

- Nu mă îndoiesc, zise Mitford. La revedere, prietene.

Josephine strâmbă din nas după ce bărbatul se târî afară din cameră.

- Măcar de ar fi folosit vasul de toaletă, spuse ea degustată. Trebuie să chem o menajeră să facă curățenie.

- Unde locuiește mătușa dumitale? o întrebă Mitford, fără a se arăta deranjat de miros. Unde locuiește tatăl dumitale? Măine îmi rezerv onoarea de a te conduce acolo unde dorești să mergi.

- Oh, chiar așa? zise ea bucuroasă. Fără ajutorul dumitale, aș fi ținută aici? Ar fi trebuit să plec însoțită de o cameristă, într-una dintre trăsurile bunicului, în loc să accept ajutorul domnului Porterhouse. Dar, bineînțeles, la momentul respectiv, nu știam că acesta nu avea de gând să mă ajute cu adevărat. Mătușa Ermingford locuiește la cincisprezece kilometri distanță, iar tata cam la douăzeci și cinci. Te-aș ruga să mă duci acasă la mătușa mea, sir. În mare, pentru că ea locuiește mai aproape, și nu vreau să-ți răpesc prea mult timp, dar și pentru că tata mă va certa cu siguranță, la fel și bunicul, și n-o să-mi dea pace dacă merg acasă.

- Cred și eu că te vor certa, zise ducele, ducându-și mâinile la spate, gândindu-se în sinea lui că, dacă ar fi fost vorba despre fiica sa, i-ar fi tras o chelfăneală zdravănă.

- Da, presupun că așa e. Îi aruncă un zâmbet timid și își dădu buclele blonde pe după ureche - mai bine s-ar fi îngrijit de sânii care dădeau să-i iasă din rochie, se gândea el. Dar chiar părea un adevărat gentleman, iar planul meu era să ne întoarcem în aceeași zi. Păcat că i s-a stricat trăsura.

- Păcat că trăsura pare să funcționeze perfect normal acum, răspunse sec ducele, legănându-se pe călcâie. Tocmai a ieșit pe poartă.

- Oh, spuse ea. Așa e. S-ar părea că nu a fost vorba despre nici o stricăciune, nu-i așa? Nici nu mi-a trecut prin minte. Și chiar nu te deranjează să mă însoțești până acasă la mătușa mea, sir? Mulțumesc pentru amabilitate.

Mitford o fixă cu privirea.

- Ar trebui să sperî că n-o să dau dovadă de aceeași amabilitate ca domnul Porterhouse, îi zise el.

- Oh, zise ea rîzînd. Știu că dumneata nu îi semeni. El e atît de înalt și de chipeș, încît ceva mă face să cred că s-a obișnuit să fie egoist și arogant. Dumneata nu îi semeni deloc, sir.

Ducele continuă să se legene ușor.

- Cred că ar fi mai bine să te conduc pînă acasă, zise el.

- Oh, nu, spuse ea, coborînd într-un final privirea ca să se acopere cît putu de bine. N-am de gînd să mă întorc acasă, sir. N-ai cum să mă convingi. Prefer să fug în Londra și să mă fac servitoare. Dacă mă întorc acasă, tata și bunicul o să mă oblige să mă căsătoresc cu ducele de Mitford.

Ducele de Mitford se opri brusc din legănat.

- Ah, zise el.

- Și n-am să accept în veci așa ceva, zise ea.

capitolul 3

- Cîteodată chiar cred că ar fi trebuit să o mai disciplinez pe fata asta cît a fost mică, îi zise viconte Cheamley tatălui său, după ce citi biletul lăsat în urma ei. Tu ce crezi?

- Nu vîd la ce ar fi ajutat, răspunse Lord Rutland. Jo este pur și simplu o fată neastîmpărată. Nu are intenții rele și n-a făcut niciodată rău nimănui cu năzbîtiile ei. Ce zice? întrebă el, arătînd cu degetul spre bilet.

Viconte îl citi din nou, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

- Copila asta zăpăcită a fugit la Winnie, îi zise el. Și-a zis că a venit timpul să-i facă o vizită și dusă a fost.

- Ți-am spus eu că nu era acasă la familia Winthrop, tată, zise Penelope. Când am mers cu Sukey în vizită la Anna, ea și Henrietta erau tare mîhnite că domnul

Porterhouse a plecat în dimineața aceasta. Dar Jo nu era la ei.

- Winnie locuiește la patruzeci de kilometri de aici, zise viconte în cruntat. Cum de i-a venit o idee ca asta? Nu e genul de călătorie pe care s-o faci într-o zi. O să aibă noroc dacă ajunge acolo înainte de lăsarea întinericului.

Contele clătină din cap.

- Jo, Jo, bombăni el. Oare chiar nu vrea să înțeleagă că acum este o domnișoară în toată firea și că nu poate să facă tot ce-i trece prin cap? Mai ales în situația ei. O să trebuiască să stau serios de vorbă cu ea când ajunge acasă. Ce năzbâtie! Sper că a luat măcar o cameristă cu ea, nu?

Fiul său îl privi în cruntat.

- Pun pariu că nu, răspunse el. Acum patru ani a fost ultima oară când mers călare până acasă la Winnie, și i-am spus clar că nu scapă din mâna mea dacă repetă vreodată isprava. Ți se pare că a ținut cont de asta? Bineînțeles, atunci am pornit cu toții disperați în căutarea ei pentru că nu s-a gândit să lase un bilet în urma ei. Nu-mi face plăcere să-mi amintesc noaptea aceea.

- Tată! se auzi vocea îngrijorată a Susannei. Ducele de Mitford ajunge mâine.

Viconte se albi la față, iar contele își duse mâna la cap.

- Dumnezeu mare! exclamă Lord Cheamley, bătându-se peste frunte cu biletul lui Josephine. Așa e, fata mea. Ce o fi fost în capul ei? Chiar are de gând să sosească mâine călare, toată prăfuită și asudată, ca să-și întâmpine mirele? Jo, Jo.

Bartholomew, care zăcea tolănit pe fotoliu, cu un picior atârnat pe un braț al acestuia, ca se obicea, părea vizibil deranjat de întreaga scenă.

- Vrei să merg după ea, tată? întrebă el.

- Poftim? Ce spui? replică acesta, mototolind hârtia în mână.

- Aș putea ajunge înainte de miezul nopții dacă plec chiar acum, zise Bartholomew.

- Dacă vrei să-ți rupi gâtul, mormăi bunicul său.

Viconteale căzu pe gânduri.

- Nu, zise el. Mă duc eu cu o trăsură și o să-i duc un rând de haine decente. Dacă plec acum, sunt sigur că o să reușesc să parcurg mare parte din drum până la lăsarea nopții. Voi parcurge restul drumului la răsăritul soarelui și am să mă întorc cu Jo de dimineață.

- Să n-o cerți prea tare, îi zise contele. Să nu se întoarcă mâhnită.

- Ba bineînțeles că am s-o cert, zise viconteale, cu înverșunare. Ce fată îngrozitoare! Cel mai probabil, ducele va ajunge înaintea noastră. Să faceți bine să-i spuneți că sunt plecat în vizită la sora mea bolnavă și că Jo a insistat să mă însoțească.

Bartholomew începu să râdă, urmărindu-și piciorul pe care-l legăna.

- Poate c-o să reușesc să ajung la drumul principal spre Londra chiar în seara asta, spuse viconteale. E la cincisprezece kilometri de Winnie. Știu un han bun în zonă. Cum îi zicea? Crown?

- Crown and Anchor Inn, răspunse Bartholomew.

Viconteale încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

- Sukey, zise el, fii drăguță și mergi de vorbește cu servitoarea să aleagă o rochie frumoasă pentru Jo și toate cele trebuincioase. O rochie demnă de întâlnirea cu logodnicul ei. Bart, mergi la grajduri, vreau ca trăsură să fie gata de plecare în jumătate de ceas. Ce năzbâtie! Să vezi ce-i fac!

- Crezi că e posibil să fi uitat că ducele sosește mâine? o întrebă Augusta pe sora ei mai mare.

Penelope îi aruncă o privire rece.

- Cred că Jo a decis să meargă în vizită la mătușa Winifred tocmai pentru că ducele sosește mâine, îi răspunse ea. Nu înțeleg ce-i în capul ei. Vrea să rămână fată bătrână? Chiar crede că există o variantă mai bună pentru ea decât un duce?

- Totuși, spuse Augusta, dacă ar fi după mine, aș prefera să mă căsătoresc cu cineva ca domnul Porterhouse, chiar dacă e un simplu gentleman. Penny, chiar este tare chipeș! Ce păcat că a plecat deja! Nu voi mai merge cu același entuziasm în vizită la familia Winthrop.

- Sunt sigură că nici măcar nu te-ar mai recunoaște dacă ai trece pe lângă el pe stradă, Gussie, îi zise Penelope. La urma urmei, ai doar paisprezece ani. Domnii precum domnul Porterhouse preferă doamnele mai coapte și mai frumoase.

- Da, așa, ca Jo, spuse sora sa oftând. Dar poate că și ducele este un bărbat chipeș, Penny.

Jumătate de ceas mai târziu, își luară rămas-bun de la tatăl lor.

- Sărmanul tata, îi zise Augusta Susannei, n-a apucat să mănânce nimic înainte de plecare.

- Ei bine, îi spuse ducele de Mitford fetei simple, plictisitoare și crescute la țară pe care bunicul său i-o alesese drept mireasă, nu se cade să te obligi nimeni să te căsătorești cu un bărbat pe care nu ți-l dorești. Ce motive ai pentru a te împotrivi căsătoriei cu ducele de Mitford?

- Multe, îi răspunse ea, uitându-se la el, cu obrajii îmbujorați și cu ochii mari. Este mult prea chipeș; este extrem de arogant, așa cum te-ai putea aștepta din partea unui bărbat cu poziția lui socială, avere și frumusețe; și mai e și libertin, zise ea, numărându-i defectele pe degete. Nu pot să-l sufăr.

Ducele își țuguie buzele și ridică din sprâncene.

- Să înțeleg că v-ați cunoscut deja? o întrebă el.

- Nu, răspunse ea, și nici nu am de gând să o fac. Dar am auzit multe despre el. Sir, mi-e teamă că dumneata nu-i cunoști pe aristocrații aceștia așa cum îi știu eu - se gândesc doar la binele lor. Sunt fiica unui viconte și nepoata unui conte, așa că nu mă las păcălită ușor. Știu exact ce înseamnă să fii soția unui duce, mai ales soția ducelui de Mitford, zise ea, rostindu-i numele cu dezgust.

- Ah, zise ducele de Mitford.

- Unchiul meu Ermingford este la fel de demn ca orice alt gentleman pe care l-am întâlnit vreodată, spuse ea, chiar dacă e un simplu domn. Bunicul s-a opus căsătoriei sale cu mătușa mea.

- Ah! exclamă ducele. În cazul aceasta, presupun că este mai bine să te conduc acasă la domnul și doamna Ermingford, ca să nu ajungi pe mâna ducelelui acestuia libertin.

- Mulțumesc pentru amabilitate.

- Momentan, zise el, uitându-se scârbit în jur, spre tapetul îmbibat cu apă, spre cioburile împrăștiate pe covor și spre sursa mirosului dezgustător de lângă pat, ar trebui să mergi la culcare, domnișoară. Și să faci bine să închizi ușa cu cheia în urma ta. Vom face schimb de camere; încuietoarea de la ușa aceasta e stricată.

- Cred că ai stricat-o chiar dumneata, sir, zise ea, privindu-l admirativ, când ai dat buzna să mă salvezi, nu-i așa? Ești din cale-afară de viteaz, sir. Cred că un pumn precum cel pe care i l-ai dat lui Porterhouse m-ar fi nimicit.

Ducele era sigur de asta.

- Dar mă simt prost să te las să dormi aici, zise ea, strâmbând din nou din nas.

- Ia-ți valiza, domnișoară, îi spuse el. Am să te conduc în camera alăturată, ca să-mi iau bagajul.

- Mulțumesc, zise ea, urmându-i indicațiile și ieșind.

Ce noapte minunată îl aștepta, își zise ducele de Mitford, mergând posomorât în urma ei. La parter spiritele se încinseseră din nou. Pereții hanului aproape că se cutremurau de râsete. În spatele său auzi pași greoi, anunțând sosirea unui nou oaspete, poate la fel de gălăgios. Și urma să doarmă printre cioburi de sticlă, apă vărsată și vomă, cu ușa deschisă în calea tuturor pungașilor.

Da, viața lui devenise o adevărată aventură.

Și, printr-o coincidență nefericită, se părea că tocmai își cunoscuse viitoarea soție, o tânără încântătoare și sfioasă, care preferase să fugă în lume cu un netrebnic

în loc să se căsătorească cu el. Ziua aceea fusese un lung sir de umilințe.

Cu toate acestea, încercă să privească situația ușor amuzat. În doar câteva zile, avea să se întoarcă în Londra mai înțelept și cu totul nevătămat. Avea să o conducă pe tânăra aceasta zăpăcită și drăguță acasă la mătușa sa, după care intenționa s-o pornească spre Rutland Park, ca să constate că logodnica lui nu era acasă – vestea avea să vină ca un șoc pentru el –, urma să se scuze și să plece în mare grabă cu Henry, cu toate bagajele după el și cu demnitatea nepătată.

Pe drumul de întoarcere, avea să-și adjucece din nou toate titlurile. O astfel de aventură nu era deloc pe placul lui. Mai bine existența sa monotonă decât viața plină de lipsuri pe care o gustase cu amărăciune.

Domnișoara Middleton ridică privirea spre el și îi zâmbi – măcar trebuia să *ridice* privirea, își zise el, decât să se uite de sus la el – în timp ce el dădu să deschidă ușa. În clipa aceea, ea se aruncă în brațele lui, îl prinse pe după gât – lovindu-l cu valiza în spate – și începu să îl sărute pasional înainte ca el să apuce să se împotrivească atacului ei.

Ea intră în cameră, trăgându-l după ea, și trânti ușa cu piciorul în urma lor. Preț de o clipă, crezu că avea să-și folosească genunchiul împotriva lui fără să-l avertizeze, așa cum o făcuse cu domnul Porterhouse. Dar se părea că singura ei intenție fusese să ascundă pasiunea lor de ochii celorlalți.

Înainte de a decide dacă să o prindă în brațe și să se lase purtat de această nouă experiență alături de o femeie pasională sau dacă să se depărteze de ea și să îi țină morală despre decență, bună-cuviință și modestie feminină, ea își dezlipi buzele de gura lui, cu toate că rămase agățată de gâtul lui. Ochii ei mari și arzători – o nuanță mai întunecată de gri decât ai lui, observă el în mod irelevant – nu îi dădeau pace.

- Oh, Dumnezeuule, zise el.

- L-ai văzut? șopti ea. L-ai văzut?

- Pe cel care urca scările? întrebă el. Nu am ochii în ceafă, așa că nu, dar cred că am recunoscut vocea hangiului.

- De fapt, nici n-ai fi avut cum să-l recunoști, zise ea. Cum să-l recunoști? Făcu ochii și mai mari, dacă era posibil așa ceva. Era tata. A venit după mine și m-a găsit, cu toate că am lăsat un bilet în care i-am zis că am plecat călare spre casa mătușii Winifred. Te-ar fi omorât dacă te-ar fi văzut aici cu mine.

- Oh, Dumnezeuule, repetă ducele.

- Dar nu te-a văzut, îi zise ea. Se uita peste umăr când l-am zărit, dar, după ce m-am lipit de tine, nu mai avea cum să mă vadă. Oh! exclamă ea, rumenă în obraji și se grăbi să-i dea drumul. Se îmbujoră și mai tare când observă că îi șifonase cămașa. Îmi cer iertare, sir!

- Pentru binele dumitale, sper că Porterhouse s-a cazat sub un nume fals, îi zise Mitford.

- Sunt sigură de asta, răspunse ea. Dar să nu mai ieși din cameră, sir. Probabil au văzut dezastrul din camera vecină, iar tata deja a tras deja concluziile de unul singur. Dacă ieși de aici, o să te omoare. Sunt sigură.

- Dar nu pot rămâne aici, îi spuse ducele, făcând un pas spre ușă.

Ea îl apucă de braț.

- Ba da, îi zise ea. Trebuie să rămâi aici, unde ești în siguranță, ca să mă ții și pe mine în siguranță. Dacă te omoară pe tine, o să vină după mine. Și o să mă certe îngrozitor.

- Poate că meriți să te certe, îi răspunse el. Și o să fii în siguranță cu tatăl tău. Totul o să fie bine. Mă duc să vorbesc cu el, domnișoară.

- Nu, zise ea, privindu-l cu ochii ei mari și rugători. O să mă ducă înapoi acasă și o să mă oblighe să mă căsătoresc cu ducele de Mitford. Sosește mâine să mă ceară în căsătorie.

Ducele de Mitford ezită o clipă. Oh, Dumnezeuule, chiar așa era. Uneori corectitudinea nu era cea mai

înțeleaptă variantă. Se uită spre podeaua goală, spre singura pernă și spre cele două păaturi de pe pat. Oftă.

- Nu se cade să rămânem împreună peste noapte, zise el, fiind perfect conștient de faptul că situația era cu mult mai delicată. Dar ea înțelese de îndată că reușise să îl convingă.

Se lumină la față și se grăbi spre lavoar, lăsându-și valiza acolo.

- O să dorm pe podea, îi zise ea. Sir, acesta este patul tău. Ai plătit pentru el. Și n-am să te deranjez cu nimic. Te rog să te întinzi pe pat dacă ești gata de culcare. Eu o să mă spăl pe față și pe mâini, dacă nu te superi.

Mitford îi aruncă o privire frustrată și nici nu se sinchisi să îi răspundă. Își ridică bagajul în care avea ustensilele de bărbierit și o cămașă curată și îl aruncă lângă peretele de lângă pat. Se uită spre păaturi și, văzând cât erau de subțiri, își apucă mâhnit pelerina.

Înainte ca Josephine să apuce să se întoarcă cu fața dinspre lavoar, el deja se întinsese pe podea, învelit cu pelerina.

- Noapte bună, domnișoară, zise el, abținându-se să nu mormăie nervos. Faptul că podeaua era tare era ceva. Dar, colac peste pupăză, mai era și denivelată.

- Oh, zise ea, să știi că nu este nevoie să faci asta. Nu mă deranjează să dorm pe podea. Ce drăguț din partea ta! Ești sigur că nu vrei măcar să iei perna? Dar te rog să iei măcar o pătură. Haina nu te acoperă în întregime, și cu siguranță o să fie mai frig la noapte. Așa se întâmplă în octombrie.

Ea apăru la marginea patului, cu chipul rumen după ce se spălase, și lăsă pătura să îi cadă pe burtă.

Disconfortul mental aproape că îl făcu să uite de cel fizic. Își întinse pătura peste haină și auzi patul care scârțâi ușor - sunetul unei tinere care se pregătea de culcare.

Dumnezeule, cumva, ajunsese să adăpostească în camera sa - în patul său - o tânără necăsătorită. Cu el în cameră. Iar tatăl ei era și el la han, din cale-afară

de supărat, fără îndoială, plănuind cum să îl nimicească pe cel care îi răpise fiica.

Doamne, Dumnezeu! De ce îl mințise spunându-i că avea să se lase frigul? Se dezveli de haină și de pătură până la brâu. Era transpirat de parcă tocmai alergase prin junglă.

Și se înfierbântă și mai tare cât își aminti sânii aceia calzi și mari strânși la pieptul lui și talia cea îngustă pe care o cuprinsese în mâinile sale, șoldurile acelea feminine. Buzele acelea moi și arzătoare. Mirosul ei ispititor.

Ducele trase pătura tot mai jos. Nu era deloc în firea lui să-și petreacă nopțile cu femeii. Singura femeie cu care fusese vreodată era Eveline. Și, cu toate că învățase multe de la ea și continuase să descopere multe alte senzații împreună în cei trei ani de relație, la urma urmei, fusese cu o singură femeie în toată viața sa. O femeie mult mai voluptuoasă decât fata aceea. În plus, trecuse mai bine de un an de când se despărțise de Eveline.

Se simți de parcă ar fi trecut luni, ani întregi de când se plânse de marea sa aventură atât de monotona, de când nu găsisese altceva mai bun de făcut decât să se joace cu degetele de la picioare.

Ce atâta aventură? Își zise că nu mai avea să tânjească niciodată după altceva decât o viață banală. Banalul era liniștitor de sigur și de familiar. Oare cât timp i-ar fi luat să parcurgă cincisprezece kilometri dacă își forța caii?

Simți picăturile de transpirație care îi alunecau pe frunte. Se întreabă dacă ar fi avut vreun rost să încerce să se întoarcă pe cealaltă parte. Probabil că nu. Rămase întins pe spate.

În clipa aceea, zări din nou un chip îmbujorat și agitat deasupra lui, și ar fi dat orice ca podeaua să-l înghită, ca să aterizeze în camera de sub el.

-Apropo, zise ea, numele meu este Josephine Middleton. Dar prietenii îmi spun Jo.

-Îmi pare bine de cunoștință, domnișoară Middleton, pe un ton la fel de demn de parcă ar fi făcut

cunoștință cu ea într-un cadru formal. Paul Villiers este numele meu, domnișoară, îți stau la dispoziție.

Ea îi oferi un zâmbet larg.

- Noapte bună, domnule Villiers, zise ea. Mulțumesc pentru amabilitate. Să sting lumânarea?

- Lumânarea? întrebă el. Oh, da, lumânarea. Da, sigur, dacă nu-ți mai trebuie.

Întreaga încăpere se cufundă în întuneric, iar patul începu din nou să scârțâie ușor.

Ducele se dezveli până la genunchi.

Se auziră hohote de râs din crâșma de la parter, iar petrecăreții începură să cânte în cor.

Bartholomew Middleton se trezi în zorii zilei, așa cum îi stătea în obicei, ca să meargă la călărit. Intră fluerând în grajduri, iar grăjdarul se grăbi să îi pregătească armăsarul. Ar fi putut să o facă chiar el, dar, după cum îi explicase cândva bunicul său, servitorilor nu le făcea plăcere să se simtă inutili. Treaba lor era să se îngrijească de nevoile stăpânilor. Iar treaba stăpânilor era să se lase îngrijiți.

Grăjdarul nu se lăsă prea mult așteptat. Bartholomew păși mândru în grajd, pregătit de plecare. Aerul de toamnă era preferatul lui. Apucă șaua, gata să încalece.

Dar se opri încruntat. Făcu un pas în spate și se întoarse în grajd. Da, avusese dreptate. Cercetă fiecare boxă în parte.

Îi porunci grăjdarului să îi plimbe calul până avea să se întoarcă și porni cu pas grăbit spre casă.

- Sukey, zise el, încercând să-și trezească sora. Aceasta dormea profund, cum era și normal la primele ore ale dimineții. Patul din cealaltă parte a camerei - al lui Josephine - era neatins. Trezește-te!

- Mmm, protestă ea, enervată, ascunzându-și chipul în pernă. Lasă-mă în pace, Bart! Roag-o pe Jo!

- Sukey, trezește-te, repetă el, trăgând-o de mână. Ceva nu e în regulă.

- Lasă-mă în pace, mormăi ea.

- Ascultă-mă, chiar vrei să te iau pe sus? Ceva nu e în regulă. Jo ne-a zis că a plecat călare acasă la mătușa Winifred, însă singurii cai care lipsesc din grajduri sunt cei pe care i-a luat tata.

- Poate s-a întors deja, îi răspunse Susanna, deschizând ușor ochii ca să arunce o privire spre patul gol din cealaltă parte a camerei.

- Ba nu s-a întors, îi zise Bartholomew. Sukey, dacă chiar s-a dus acasă la mătușa Winifred, înseamnă că a plecat pe jos.

Susanna se întinse pe spate și deschise larg ochii.

- Uite ce, îi zise el, Jo a plecat ieri de acasă lăsând vorbă că s-a dus la mătușa Winifred. Dar s-a asigurat ca tata să nu primească mesajul decât spre seară. Cum altfel ar fi putut ajunge la mătușa noastră dacă n-a plecat călare și dacă n-a luat-o pe jos?

Susanna căzu pe gânduri și se uită speriată la fratele ei.

- N-a plecat singură, asta este clar, îi zise fratele ei. Sukey, știi cumva dacă Porterhouse avea deja în gând să se întoarcă la casa lui? Ai mai auzit vorbindu-se despre asta până ieri?

- Nu, îi spuse ea. A plecat în grabă. A primit de veste că sora lui e bolnavă.

- La naiba, zise Bartholomew. Pun pariu că Jo a plecat cu el. Să vezi tu ce-i fac.

Susanna se ridică brusc în șezut, cu ochii ei albaștri măriți, cu părul blond încadrându-i frumos chipul.

- Vrei să spui că a fugit cu domnul Porterhouse? strigă ea. Nu, Bart, nu pot să cred una ca asta. Jo nu ar face niciodată așa ceva. Este adevărat, e adesea aiurită și impulsivă, dar nu o cred în stare să fugă. Mai ales cu domnul Porterhouse.

- N-a fost el cel care i-a povestit toate lucrurile alea despre Mitford? întrebă Bartholomew. Ca să-i dea emoții?

- Și crezi că-a mințit-o? întrebă ea. Că a vrut să-o sperie atât de tare cât să fugă cu el? Oh, Bart, nu pot să cred așa ceva. Nu când vine vorba despre Jo. Ce ne facem?

- Stai să mă gândesc, spuse fratele său, încruntat. Jo nu ar fi în stare să fugă cu un alt bărbat. Nu e chiar atât de iresponsabilă. Dar este cea mai amețită femeie cu care am avut neșansa să fiu înfrățit. Probabil a plecat cu el spre casa mătușii Winifred. Și probabil că el și-a propus să fugă cu ea. E o nebunie ca o persoană ca Jo să aibă o astfel de zestre. Bărbații ca Porterhouse le pândesc pe cele ca Jo de la o poștă.

Susanna se ridică pe marginea patului.

- Și atunci, crezi că a răpit-o? întrebă ea.

Bartholomew dădu cu pumnul în palmă.

- Cred că asta e planul lui, răspunse el. Chiar și dacă nu fuge cu ea în Gretna, e compromisă. Deja e compromisă. La naiba, îl omor cu mâna mea. Și să vezi ce-i fac lui Jo. Trebuie să mă duc după ea, Sukey. Tata și bunicul o să moară de inimă rea dacă află.

- Pleci după ei? zise ea, prinzându-l de braț. Și dacă e deja prea târziu? Oh, Jo! Sărmana Jo! Probabil că nici nu și-a dat seama că a căzut în capcana lui.

- Îmbracă-te, zise el. Repede. Vino să mă conduci și gândește-te deja la ce-o să le spui bunicului și fetelor când se trezesc. Să nu le zici adevărul - nici pomeneală. Spune-le că e așa frumos afară, că m-am gândit să merg și eu călare la mătușa Winifred.

- Doar nu ai de gând să pleci fără mine, zise Susanna. Sărmana Jo! Vin și eu cu tine.

- Fii serioasă, replică Bartholomew. Știi prea bine că nu poți pleca la drum, Sukey. O să ți se facă rău.

- Ba vin cu tine, zise ea hotărâtă, aruncând pătura deoparte, îmbujorată. E mai bine dacă ne întoarcem toți trei deodată. Este mai bine așa pentru Jo. Oh, sărmana Jo!

- Sărmana Jo! exclamă Bartholomew exasperat. Să vezi tu ce-i fac când pun mâna pe ea. Să vezi tu atunci sărmana Jo. Îmbracă-te, Sukey! În cincisprezece minute

să fii gata. Și să nu te aud că te plângi pe drum, te-am avertizat. Mă duc să-i scriu un bilet bunicului.

– Mergem călare? întrebă Susanna, uitându-se curajoasă spre spinarea fratelui ei. O să-mi alegi un cal liniștit?

Bartholomew dădu ochii peste cap și plescăi din limbă.

– Va trebui să luăm caleașca aceea veche a bunicului, îi zise el. Nu avem altă soluție. Suke, te-ai ruga să rămâi acasă. Aș ajunge mult mai repede fără tine.

– Ba vin, zise ea, sărind din pat chiar înainte ca fratele ei să apuce să închidă ușa în urma lui.

capitolul 4

Josephine căscă somnoroasă și se întinse. Oare unde era Betty? Betty avea un fel delicat de a o trezi. Nici nu se compara cu Bart, care obișnuia să o scuture enervant de umeri când voia să o ia cu el dimineața la călărit; sau cu Sukey, care o dezvelea repede ca să înghețe de frig când se trezea înaintea ei; ori cu Penny și Gussie, care începeau să îi urle în ureche și să îi bată cu degetele în obraji atunci când voiau să meargă împreună să se uite după păsări și să culeagă flori.

Betty era camerista ei. Trebuia să fie subtilă. În fiecare dimineață, obișnuia să tragă draperiile groase de catifea ca să lase chipul lui Josephine scăldat de razele soarelui. Bineînțeles, soarele nu strălucea întotdeauna. Dar chiar și lumina naturală slabă reușea să o trezească într-o clipită.

Le invidia adesea pe domnișoarele acelea legendare din Londra care aveau voie să doarmă până la prânz, după care să petreacă o jumătate de zi aranjându-se. Ce viață de poveste! După o săptămână așa, și-ar fi luat câmpii!

Diminețile la Rutland Park erau un lux nepermis. Toată lumea trebuia să fie prezentă la micul dejun

la ora nouă, iar, dacă nu ajungeai cu cel puțin zece minute mai devreme, riscai o muștrare usturătoare. Era un mit faptul că micul dejun începea la nouă. Cel mai adesea se termina la nouă.

Dar unde era Betty? Josephine adulmecă, dar nu simți mireasma obișnuită de ciocolată.

Perna era tare. Pătura cu care era învelită era atât de subțire, că parcă nici n-ar fi fost acolo. O luă cu frig.

În clipa aceea, făcu ochii mari.

Oh, Dumnezeu! Toată povestea asta ridicolă cu ducele de Mitford, cu tatăl ei și cu bunicul care păreau hotărâți să o mărite cu un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată. Un bărbat care se părea că era înalt, blond și cu ochii albaștri – toate lucrurile pe care nu și le-ar fi dorit niciodată la soțul ei, ea fiind atât de micuță. Un arogant. Un crai.

Toată povestea asta cu ezitarea ei de a se căsători și reținerea de a-și dezamăgi tatăl și bunicul. Urmată de decizia atât de neinspirată de a fugi în brațele mătușii Winifred cu domnul Porterhouse. Oare nu avea să se învețe niciodată minte?

Domnul Porterhouse! Josephine închise iar ochii. Dumnezeu!

Se auzi un zgomot pe jos, lângă pat, urmat de un mormăit ușor. Josephine deschise din nou ochii, uitându-se lung spre crăpătura din tavan. Oh, Dumnezeu! Și îl mai băgase la mijloc și pe domnul Villiers, acest curajos Hercule care mai era și din cale-afară de amabil. Iar tatăl ei înnoptase la han, pregătit de luptă, căutând în lung și-n lat cuplul care se adăpostise în camera aceea mizeră și împuțită de lângă ei.

Oh, Dumnezeu mare! În ce se vârâse? Bart avea dreptate, iar Gussie și Penny aveau și ele dreptate când îi spuneau că nu era în stare să-și pună mintea la contribuție.

– Normal, obișnuia să-i spună Bart, Jo n-are creier, așa că pornește din start cu un dezavantaj.

Josephine se apăra cu înverșunare împotriva acestor acuzații – de regulă, atacându-l pe fratele său cu orice îi pica în mână.

– Norocul meu că nici țintă nu are, zicea el mereu, cu rânjetul acela de imbecil.

Dar uneori – rareori, și doar în mintea ei – trebuia să admită că fratele și surorile ei aveau dreptate. Cum reușise să se vâre singură în necazul acesta? Cu siguranță nu s-ar fi ajuns aici dacă și-ar fi pus mintea la contribuție.

Sărmanul domn Villiers! Acum era obligat să-și amâne plecarea doar ca să o conducă pe ea până acasă la mătușa Winifred. Mai mult ca sigur că îi cauzase probleme. Totuși, nu avea altă soluție decât să accepte ajutorul lui. Nu se cuvenea ca o domnișoară să plece la drum neînsoțită. Chiar dacă, de regulă, nu ținea chiar atât de mult la etichetă, până și ea trebuia să admită că nu se cuvenea să plece singură. Totodată, era la fel de grav că plecase la drum cu un bărbat pe care nu-l cunoștea, altul decât tatăl sau fratele său.

Dar asta era singura variantă. Chiar dacă ar fi vrut să pornească la drum de una singură, nu avea nici un mijloc de transport și nu ar fi avut cum să meargă pe jos atât, mai ales cu bagajul după ea.

Domnul Villiers era un gentleman desăvârșit. Își propuse să îi spună acest lucru când avea să se trezească. Și atât de puternic. Domnul Porterhouse fusese pus la pământ de acei doi pumni amenințatori. Iar dinții îi scrâșniseră atât de tare, că nu s-ar fi mirat să-i găsească răsfirați la picioarele ei. Și cum reușise el, domnul Villiers, să spargă ușa.

Se întrebă ce se întâmplase cu domnul Porterhouse. Spera că oprise trăsura de nenumărate ori ca să vomite. Ce bărbat mizerabil! Căzuse în capcana lui. Își aminti cuvintele lui, chipul lui, felul în care o atinsese după ce închisese ușa de la cameră și se înfioră.

Josephine se întoarse pe o parte și se aplecă ușor spre marginea patului. Domnul Villiers stătea întins pe spate; reușise să adoarmă, numai Dumnezeu știa cum.

Cu siguranță nu părea să se simtă în largul său. Perna improvizată părea mult mai plină de cocoloașe decât a ei. Cu toate că încercase să se învelească cu pelerina și cu pătura, era mai mult descoperit. Sărmanul, sigur îi era frig.

Dar continuă să îl privească și deveni tot mai mirată. În lumina zilei nu mai părea chiar atât de mare – cu siguranță nu era acel Hercule pe care și-l închipuise când dăduse buzna în camera vecină. Da, nu era deloc așa cum și-l amintea.

Își sprijini capul în palmă și începu să îl cerceteze ceva mai critic pe salvatorul ei. Era un bărbat... drăguț. Vai, ce cuvânt neinspirat! Dar nu-i veni altceva mai bun în minte. Chiar arăta drăguț. Avea un chip îngust. Îi crescuse puțin barba. Avea o gură simpatică. Buzele păreau să îi fie curbate într-un surâs chiar și în somn. În rest, chipul său nu avea nimic deosebit. Era doar un chip drăguț.

Îi plăceau cărlionții lui. Erau bogați și ciufuliți. Genul de cărlionți pe care orice mamă și-ar fi dorit să îi dea deoparte de pe fruntea lui. Se întrebă dacă ar fi arătat la fel de bine dacă s-ar fi pieptănat.

Bun, poate că nu era un Hercule, dar îi plăcea de el. Era un bărbat deosebit de amabil, și trebuia să-și aducă aminte să îi spună asta când avea să se trezească. În orice caz, în mod cert era un bărbat puternic. Văzuse cu ochii ei ce îi făcuse domnului Porterhouse. În plus, făcuse mai mult decât să îi vadă puterea în plină acțiune. Oh, Dumnezeule, mai grav fusese faptul că îl zărise pe tatăl ei în pragul scărilor, care urma să o vadă din clipă în clipă. Dar ea se aruncase în brațele domnului Villiers. Și îl sărutase. Oh, Dumnezeule!

Bunicul cu siguranță că ar fi certat-o zdravăn pentru așa ceva. Nu mai fusese niciodată sărutată. Iar acum i se întâmplase de două ori în aceeași zi. Prima oară cu domnul Porterhouse și buzele lui umede – surprinzător de umede. Oricine s-ar fi așteptat ca un bărbat atât de chipeș să sărute mai bine. Dar poate chiar fusese

un sărut reușit – poate că alte domnișoare, ceva mai experimentate, și-ar fi dorit să fie sărutate astfel. De asemenea, nici nu ar fi avut cum să savureze sărutul acela știind prea bine care erau intențiile lui.

Și apoi cu domnul Villiers. Desigur, ar fi fost o minciună să spună că el fusese cel care o sărutase, când era evident că ea sărise la gâtul lui. Dar nici nu mai conta. Cât despre sărut, nu-și putea da cu părerea, căci în mintea ei nu fusese alt gând decât să aibă grijă ca tatăl ei să n-o descopere și să nu îl omoare pe domnul Villiers, ceea ce ar fi fost complet nejustificat în situația de față.

Dar își aminti imediat – da, chiar ținea minte clar – că avea un corp bine lucrat.

Poate că domnul Villiers nu era un Hercule, dar, în ochii ei, era cu siguranță un erou. Se uită drăgăstos spre cărlionții lui ciufuliți și spre chipul drăguț. Iar el se foi chiar atunci.

Ea îi zâmbi, continuând să își sprijine capul într-o mână.

– Bună dimineața, îi zise ea. Mă bucur să văd că ai reușit să dormi, cu toate că nu îndrăznesc să te întreb dacă ai dormit bine, pentru că sunt convinsă că nu. E foarte drăguț din partea dumitale că ai dormit chinuit, cu toate că dumneata ai plătit camera și implicit și patul. Ești un adevărat gentleman, sir.

În clipa aceea, când îi văzu expresia de pe chip, mai întâi pierdută, apoi șocată și ulterior complet trează, își aminti că se dezvelise de pătură până în talie și că noaptea, după ce se întinsese în pat, se dezbrăcase de rochia aceea ruptă. Era întinsă în pat într-o cameră mică, cu un străin, îmbrăcată doar în cămăsuță.

Ce ofensator!

– Oh, Dumnezeuule, zise ea, acoperindu-se cu pătura până-n gât, în timp ce el sări în picioare, întorcându-i spatele.

– Bună dimineața, domnișoară Middleton, zise el. Sper că ai reușit să te odihnești.

- Ar fi urât din partea mea să mă plâng, îi răspunse ea. Da, mulțumesc, sir.

Oh, da, cămașa șifonată cădea frumos pe umerii și brațele musculoase, chiar dacă de la spate îi observă talia subțire și șoldurile înguste. Părul lui blond aluneca în bucle peste gulerul cămășii. Se îmbujoră și trase pătura până la gât.

De-abia atunci își dădu seama că se confrunta cu o adevărată dilemă. Cum avea să se îmbrace - cu rochia de schimb pe care o avea cu ea în bagaj? Dintr-odată camera i se păru și mai mică. Ar fi trebuit să profite de faptul că se trezise înaintea lui și să se îmbrace în grabă, în loc să stea să-l admire, visând la Feți-Frumoși. Oare chiar nu avea să se învețe niciodată minte?

El rămase locului, trăgând de haina care i se agățase de marginea patului.

- Domnișoară, te las în voie o jumătate de oră, îi spusese el, fără a se întoarce cu fața spre ea.

- Suntem în siguranță? îl întrebă ea. Adică, ești sigur că domnul Porterhouse a plecat aseară? Și tata? O să te omoare dacă pune mâna pe tine.

- Sunt sigur că domnul Porterhouse a dat bir cu fugiții, dacă ține la viața lui, răspunse el, cu mâna pe mânerul ușii. Iar tatăl dumitale n-o să-mi facă nimic, fiindcă nu mă cunoaște. În plus, dacă chiar a pornit în căutarea ta, cel mai probabil nu a rămas peste noapte sau a plecat cum s-a crăpat de ziuă. Cred că de-abia atunci am reușit și eu să adorm.

- Oh, Dumnezeule, zise ea în timp ce el ieși pe ușă, știam eu că nu ai reușit să te odihnești, sir. E numai vina mea.

Dar nu avea timp să se scuze. Sări din pat, umplu vasul cu apă, se spală cum putu ea mai bine în graba aceea, tresărind de fiecare dată când băga mâna în apă rece, și își scoase rochia cea curată din valiză. Vai, ar fi trebuit să o scoată din bagaj de cu seară, ca să nu mai fie atât de mototolită.

Betty ştia exact cum să împăturească hainele astfel încât să nu se şifoneze deloc. Din păcate, nu apucase să o roage pe Betty să-i pregătească valiza.

Se îmbracă şi încercă să netezească cutele. Nu mai avea ce face, trebuia să plece spre casa mătuşii sale. Mătuşa Winifred avea să trimită un servitor după o altă valiză cu haine – asta dacă nu dădeau nas în nas cu tatăl ei înainte de vreme, bineînţeles. Dar hotărî să nu se mai gândească la asta. Deloc. Dacă avea să se întâmple, avea să se întâmple. Probabil că tatăl ei deja plecase în mare grabă spre casă.

Încercă să îşi aranjeze părul. Din păcate, de fiecare dată când îi creştea până peste umeri, începea să semene cu o mătură. Dar ea insistase să-şi lase părul lung, cu toate că Bart se întorsese de la Cambridge după o vacanţă în Londra şi le anunţase că părul scurt era la modă. Dar cui îi păsa să fie în pas cu moda?

Niciodată nu-şi bătuse capul cu aşa ceva. Betty ştia cum să-i aranjeze părul, la fel de bine cum ştia să o ajute cu orice altceva. Din păcate, Josephine nu avea aceeaşi îndemânare.

Se uită posomorâtă într-o oglindă ciobită şi murdară spre ceea ce părea a fi un cuib de păsări în capul ei, când cineva bătu la uşă, iar domnul Villiers intră din nou în cameră. Avea geanta cu el. Probabil găsisse o cameră goală în care să-şi schimbe cămaşa şi să se bărbiezească. Era prezentabil şi dichisit; nu ai fi zis că-şi petrecuse noaptea dormind îmbrăcat pe podea. Chiar şi cârlionţii i se aranjaseră frumos. Josephine îşi zise că îi plăcea mai mult de el cu părul ciufulit şi se îmbujoră la gândul acela.

– Mi-e teamă că nu arăt prea bine, zise ea, zâmbindu-şi în oglindă.

– Mie mi se pare că eşti drăguţă, îi răspunse el, uitându-se la ea cu coada ochiului. Domnişoară Middleton, tatăl dumitale a înnoptat aici, dar a plecat dis-de-dimineaţă. Eu tot cred că ar trebui să te conduc înapoi la Rutland Park.

- Cum de știi unde locuiesc? îl întrebă ea, întorcându-și privirea de la oglindă.

El începu să se legene ușor pe călcâie, așa cum observase că-i stătea în obicei.

- Dumneata mi-ai spus aseară, zise el.

- Da? îl întrebă ea, roșie în obraji. Presupun că am vorbit mult și prost. Mi-e teamă că nu eram în apele mele aseară.

- E de înțeles, zise el. Domnișoară, am să merg să-ți aduc micul dejun, după care am să te conduc până acasă. Probabil că tatăl tău va ajunge înaintea noastră, după ce o să-și dea seama că nu ai mers acasă la mătușa ta.

- Ba nu, interveni ea, nu poți să faci una ca asta, pentru că atunci tata va dori să știe unde am rămas peste noapte și cum te-am cunoscut. Și, chiar dacă tata n-a ajuns încă acasă, bunicul sigur e acolo. Iar bunicul chiar te va ucide. Și nu vreau să se ajungă la așa ceva.

- Într-adevăr, răspunse el. Nici eu nu-mi doresc una ca asta.

- Dacă nu te deranjează, te-aș ruga să mă duci acasă la mătușa Ermingford, îi spuse ea. E o potecă lungă și întortocheată aproape de casa ei. Dacă mă lași la jumătatea drumului, n-o să te vadă nimeni, nici unchiul, nici mătușa mea și nici tata, în caz că e încă acolo. O să merg pe jos până acasă la ea, ca să am timp să încropesc o scuză bună. Iar mătușa Winifred o să-mi țină partea dacă se enervează tata.

Ducele scoase un oftat.

- Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare, zise el. Vom decide după micul dejun ce e mai bine să facem.

- Știi, îi spuse ea, nu trebuie să mergi dumneata, servitorii îți pot aduce micul dejun în cameră. Nu ai de ce să faci toate lucrurile acestea de unul singur atunci când pleci la drum, sir. Trebuie să-ți impui autoritatea, după cum ar spune tata. Astfel, servitorii te vor respecta cu adevărat.

- Am rezervat camera pentru o singură persoană, zise el. Ce crezi că ar spune servitorii dacă te-ar vedea pe dumneata aici?

- Oh, zise ea, nu mă gândisem la asta. Ai dreptate. Nu faci altceva decât să încerci să-mi protejezi reputația. Drăguț din partea ta.

Ducele scrâșni din dinți și ieși din cameră.

- Știi, Sukey, spuse Bartholomew în exact acel moment, cu o urmă de iritare în glas, dacă nu te-ai fi gândit, nu s-ar fi întâmplat. Ar trebui să te gândești la altceva.

Susanna stătea în fața ușii deschise a trăsurii, cu fața spre gardul viu.

- Mă gândesc că domnul Porterhouse este chiar mai rău decât mi-am imaginat, răspunse ea încet. Mă gândesc ce față va face bunicul când îți va citi biletul. Mă gândesc ce față va face tata când va ajunge la mătușa Winifred și va afla că Jo nu e acolo. Bart, mă gândesc la o mie de lucruri, și tot degeaba.

- La naiba, zise el, nici măcar nu ai servit micul dejun înainte să plecăm. Cum de ți s-a făcut rău?

- Nu știu, pur și simplu mi s-a făcut, răspunse ea cu regret.

- Haide, continuă el, în timp ce ea înghiți un nod încercând să își țină greața în frâu. Urcă. O să ne oprim la Crown and Anchor să mâncăm ceva. Și o să te poți odihni acolo un pic.

- Să mâncăm ceva, zise Susanna cu glas pierdut. Oh, Bart, nu putem să mai așteptăm aici măcar puțin?

- Urcă, spuse el, scoțând un sunet exasperat. Te duc înapoi și te las la un kilometru de casă. Nici nu trebuia să te iau cu mine.

- O să fiu bine, răspunse ea, îndreptându-și umerii și privindu-și fratele cu ochi hotărâți. Jo are nevoie de mine. O să mă gândesc la Penny și la Gussie, care sunt singure acasă, și la bunicul căutând scuze în fața ducelui de Mitford pentru absența lui Jo. O să mă gândesc la... alte lucruri.

- Gândește-te la ducele sau marchizul, sau prințul, sau ce va fi pe care ți-l va alege bunicul drept soț, spuse Bartholomew, ajutând-o să urce înapoi în trăsură. S-a descurcat de minune pentru Jo.

- Nu vreau vreun duce sau marchiz, spuse ea. Doar pe cineva pe care să-l respect. Însă, dacă bunicul a ales pe cineva bun pentru mine, Bart, ar trebui cel puțin să-l întâlnesc și să ajung să-l cunosc. N-ar fi drept să condamni un bărbat prea pripit doar pentru că se așteaptă cineva să fie arogant.

Însă se văzu nevoită să-și încheie reflecțiile când fratele ei închise portiera.

Josephine își îndreptă din nou întreaga atenție spre cuibul de păsări. Dar nu avea ce să-i mai facă. Dacă ar fi încercat să își netezească părul, i s-ar fi revărsat tot ca o cascadă și ar fi trebuit să o ia de la capăt.

Îi plăcea de domnul Villiers. Nu era nici pe departe la fel de înalt precum domnul Porterhouse, tatăl ei, bunicul sau Bart. Nu știa cum de îl văzuse așa înalt cu o seară înainte. Își aminti acum că, atunci când îl luase de după gât - oh, Dumnezeuule, oare chiar făcuse una ca asta? -, de-abia dacă se ridicase pe vârfuri. Bănuia că îi ajungea cu capul cel puțin până la umeri, poate chiar mai sus. Ce frumos ar fi să meargă pe lângă el, la plimbare. Poate că s-ar fi simțit ca o femeie, nu ca un copil.

Își imaginează cum ar fi să intre cu el în salonul mătușii Winifred. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i poată povesti mătușii sale despre fapta lui eroică de seara trecută. Dar nu se cuvenea să facă una ca asta. Pentru că asta ar fi însemnat să-i povestească și că înnoptaseră împreună, chiar dacă ea dormise în pat și el pe jos. Moment în care cineva - poate unchiul Clive sau cu siguranță tatăl ei, dacă era și el acolo - ar fi sărit să spună că acum era compromisă și că era de datoria domnului Villiers să o ia de soție. Asta dacă nu l-ar fi omorât tatăl ei înainte, bineînțeles.

Sărmanul domn Villiers! Era sigură că l-ar fi preferat oricând în detrimentul ducelui de Mitford, dar nu se cădea să-i facă una ca asta după tot ajutorul lui. În plus, poate că era deja căsătorit, logodit sau îndrăgostit. Da, acest gând o aduse cu picioarele pe pământ. Și o și necăji puțin.

Se auzi din nou o bătaie la ușă, și se grăbi să o deschidă. Îl întâmpină pe domnul Villiers cu un zâmbet larg.

- Mi-e teamă că nu am găsit altceva decât un ou și o ceașcă de cafea, îi zise el. Dar nu aveam cum să le spun că mai e cineva cu mine.

- Sir, eu nu vreau decât o felie de pâine, spuse ea cu mărinimie. Dar oare n-o să vadă oricum că suntem împreună când coborâm?

- Cobor eu primul, îi zise el, ca să văd de trăsură. Te rog să aștepti zece minute, după care să cobori liniștită, și să sperăm că nimeni nu-și va da seama că dumneata ai fost cazată aseară în camera aceea mizerabilă.

- Prea puțin îmi pasă dacă-și dau seama, răspunse ea. Sir, ești sigur că nu-ți încurc programul? Aveai ceva important de făcut astăzi?

- Nimic care să nu suporte amânare, zise el. Așadar, pornim spre casa mătușii dumitale?

- Da, te rog, spuse ea, grăbindu-se să își împacheteze rochia și peria de păr în valijoară. Sunt gata.

Ea îl privi cum dădu cafeaua pe gât și se ridică. În clipa aceea simți că o ia cu amețeală. Deschise în grabă valijoara, cotrobăind cu disperare printre haine.

- N-o mai găsesc! strigă ea, cu voce tremurândă. Nu mai e aici. Acum îmi dau seamă că a dispărut. Dumnezeu, ce mă fac?

- Ce ai pierdut? o întrebă el.

- Sunt sigură că am pus-o în bagaj, zise ea. Țin minte că am pus-o la fundul bagajului. Știi sigur că mi-am zis că este oricum o prostie, pentru că mergeam doar până acasă la mătușa Winifred. Dar mi-a fost teamă că tata o să mă oblighe să mă mărit cu ducele de Mitford chiar dacă mătușa Winifred avea să încerce să mă ajute

și m-am gândit că poate mi-ar fi fost imposibil să mă mai întorc acasă. Așa că știu sigur că am luat-o la mine.

Domnul Villiers încercă să îi vorbească pe un ton calm – cu toate că ei îi era imposibil să-și păstreze calmul. Știa prea bine că o luase la ea.

– Ce anume ai luat la tine? o întrebă el.

– Cutia mea cu bijuterii, răspunse ea. Am luat-o cu mine pentru siguranță. Mi-am cheltuit deja întreaga alocație pe luna asta, nu mai am nici un ban. Așa că m-am gândit să iau la mine cutiuța cu bijuterii, pentru siguranță.

– Și ești sigură că n-o mai ai? o întrebă el, uitându-se spre hainele împrăștiate și spre valijoara goală.

– Da! răbufni ea, trântindu-se pe pat, uitându-se la el cu o privire disperată.

– Aveai la tine bijuterii de valoare? continuă el.

– Da, bijuteriile mamei mele, răspunse ea, pe care tata nu mă lasă, de regulă, să le păstrez, pentru că zice că sunt împrăștiată. Dar a acceptat să mi le dea când am împlinit optsprezece ani, pentru că am totuși grijă de lucrurile mele de valoare. Doar că s-ar putea spune că nu am deloc grijă de ele, nu-i așa? Oh, Dumnezeu!

– Ce altceva? întrebă el preocupat, aplecându-se asupra ei.

– Perlele pe care le-am primit de la bunicul meu, tot când am împlinit optsprezece ani, răspunse ea. Oh, și inelul cu diamant al bunicii mele, care acum e al meu, deși n-am degetele atât de groase cât să îmi vină.

– Altceva? întrebă el.

Ea căzu pe gânduri.

– Cerceii cu smaralde pe care mi i-a cumpărat Bart din Londra, zise ea. Lui Sukey i-a luat cercei cu rubine, iar pentru Penny și Gussie a cumpărat unii cu safire.

Ducele o apucă ușor de umeri. Știa că încerca să o liniștească, dar acest lucru i se părea imposibil.

– Ești absolut sigură că ai luat-o la tine? întrebă el. Oare nu ai lăsat-o cumva pe masă, crezând că ai băgat-o deja în bagaj?

- Nu, spuse ea. Știu că atârna greu la fundul valizei și că l-am avertizat pe domnul Porterhouse că aveam să-l lovesc cu ea.

- Și presupun că i-ai spus că acolo aveai ascunsă cuti-
uța cu bijuterii, nu-i așa? zise el.

- Da. Josephine făcu ochii mari și aproape că scotea
flăcări pe nas de furie. Nemernicul ăla lipsit de inimă!
urlă ea, sărind în picioare, aproape aterizând în brațele
lui. Nemernicul ăla cu inimă de piatră! E un hoț și... și
un... un răpitor. Mi-a furat bijuteriile.

- Mi-e teamă că da, răspunse ducele.

- Așa deci. Începu să ia camera la pas, deloc ușor în-
tr-un spațiu atât de îngust. Eram gata să-l dau uitării.
Eram gata să consider bătaia pe care i-ai dat-o drept
singura sa pedeapsă, cu toate că merita mult mai rău.
Dar a întrecut măsura. Dacă chiar își imaginează că o
să-l las să plece cu bijuteriile mele, o să fie tare dezamă-
git. Oh, stai să vezi, pun eu mâna pe el. O să regrete că
mi-a ieșit în cale.

- Probabil e deja în drum spre Londra cu bijuteriile
furate, îi zise ducele, ceea ce înseamnă o călătorie de cel
puțin două zile. Te duc degrabă acasă la mătușa ta, căci
e mai aproape decât casa ta, și o să-i povestim și unchiu-
lui tău despre furt.

- Poftim? spuse ea, uitându-se atât de încruntată la
el, că oricine ar fi crezut că el era cel care o supărase
la culme. Chiar crezi că o să pot sta liniștită acasă la mă-
tușa mea Ermingford în timp ce hoțomanul ăsta fuge în
lumea largă cu bijuteriile mele? Sir, înseamnă că nu mă
cunoști deloc. Îți mulțumesc pentru ajutorul acordat.
Dacă nu te superi, trebuie să merg să aranjez să închiriez
o trăsură cu tot cu cai.

Ducele începu să se legene pe călcâie și se scărpină
în cap.

- Ca s-o pornești de una singură spre Londra, zise el.
Domnișoară, e o nebunie. Nu-ți pot permite să faci una
ca asta.

Își aminti că văzuse cândva un balon cu aer cald umflându-se pentru o călătorie. Preț de câteva clipe, observă la domnișoara Middleton o asemănare izbitoare cu acel balon, în timp ce ea inspiră zgomotos pe nas.

- *Dumneata* nu-mi poți permite să fac una ca asta? repetă ea. Sir, țin să-ți reamintesc că nu e treaba dumitale să-mi porți de grijă.

- Doar că te-am salvat dintr-o situație primejdioasă, răspunse el. Și vreau să te știu în continuare în siguranță.

Începu să-și îndese lucrurile în valiză în mare grabă.

- Nu am de gând să mă duc la mătușa mea, zise ea, și nici nu vreau să mă întorc acasă. O să pornesc în căutarea domnului Porterhouse și a bijuteriilor mele. Și am să le găsesc, chiar de-ar fi să iau țara la pas.

Ducele rămase lângă pat, privind în gol.

- Spune-mi, te rog, zise el, privind-o cum încerca în zadar să-și închidă valijoara, ai pe cineva în Londra?

- Pe bunica mea, răspunse ea, ridicând privirea spre el. Mama bunicii mele. Și pe mătușa Elsie.

- Bine, zise el pe un ton hotărât. Domnișoară, știu deja că nu ar trebui să fac asta, dar am să te însoțesc până în Londra, căci pari gata de plecare. Și nu cred că o să găsești o trăsură cu cai mai rapidă decât a mea.

Ea se uită fix în ochii lui, aproape la același nivel cu ai ei, și îi oferi un zâmbet cald.

- Chiar mă duci până în Londra? îl întrebă ea. Oh, nici nu mă îndoiam. Ești un gentleman desăvârșit.

Ducele începu să se legene din nou. Ea observă cu bucurie că buclele lui deja începuseră să alunece rebele. Era din nou ușor ciufulit și îi stătea bine. Era un bărbat drăguț și de încredere. Dar se simți la fel de bine să știe că haina care îi îmbrăca silueta zveltă îi ascundea mușchii impresionanți.

- Domnișoară, îi spuse el cu blândețe, eu cred că sunt un gentleman cu adevărat nebun.

capitolul 5

Înainte chiar de-a ieși cu trăsura din curtea hanului, se convinsese de veridicitatea propriei nebunii. Era o nebunie tristă și care îl izbise brusc. Până atunci dusesese o viață onestă, exemplară. Toți prietenii îl știau drept un bărbat monoton – cu siguranță nu genul de persoană care să se implice în ceva periculos sau necorespunzător.

Și atunci ce făcea la nouă dimineața gonind în zare alături de o domnișoară agitată și înverșunată, fără să fie însoțiți de o cameristă, de un valet ori măcar de o mătușă?

O luau spre nord, asta făceau. O luau spre nord către o destinație necunoscută și nu spre sud, spre Londra, spre bunica și mătușa la care și-ar fi dorit ea să meargă.

Ieșise înaintea ei din cameră.

– Mai așteaptă aici zece minute, îi zisese el. O să am grijă ca trăsura să fie gata la timp, ca să plecăm fără să trezim suspiciuni.

– Da, sir, îi răspunsese ea, încă îmbujorată și neliniștită după ce își dăduse seama că își pierduse bijuteriile. Zece minute. Dar te rog să fie zece minute care să treacă repede.

El coborâse scările fără să-i iasă din minte ultima frază rostită de ea, întrebându-se dacă mireasa pe care bunicul său o alesese pentru el chiar nu avea nimic în cap. Își zise frustrat că aproape se căsătorise cu o fată fără minte.

Măcar era mai scundă decât el. De-abia dacă îi ajungea până la bărbie. Se consolă cu gândul acesta, cu toate că era absolut irelevant în situația de față.

Ea așteptase șapte minute. Cu siguranță el nu avea să se supere dacă o vedea coborând mai devreme. Din nefericire, ducele uitase că avea de-a face cu o fată fără minte. Singura lui indicație fusese să aștepte zece minute. Nu i se păruse necesar să insiste asupra faptului că trebuia să aibă mare grijă să iasă din han fără să atragă

atenția, să urce în trăsură în liniște și să aștepte calmă în dreapta lui până ce aveau să se îndepărteze de han, astfel încât doar câțiva rânđași să fie martori la fuga unei tinere domnișoare cu un bărbat necunoscut. O domnișoară și un gentleman care nu se cazaseră la han drept soț și soție.

Într-adevăr, uitase să-i menționeze aceste lucruri. De fapt, nu i se păruse necesar. Orice tânără bine-crescută, capabilă să-și pună mintea la contribuție, ar fi înțeles situația fără alte explicații și nu ar fi îndrăznit să ridice privirea din pământ.

Dumnezeule, de ce se încăpățânase să nu-și ia trăsura acoperită? Cu Henry, cu bagajele sale și cu toți vizitiii și valeții? De ce n-o luase pe alt drum?

O zărise în pragul ușii de la intrare, cercetând împrejurimile cu ochii ei mari și curioși, iar în clipa în care îl zărise pe grăjdar, îl strigase cu vocea ei încrezătoare și autoritară.

Ducele de Mitford închisese ochii și se rugă în sinea lui ca nici un cunoscut să nu audă vreodată de episodul acesta.

- Am ajuns aseară cu un domn, le zisese Josephine Middleton grăjdarului-șef, celorlalți grăjdari care lucrau în curte, tuturor servitorilor și oaspeților din han, tuturor locuitorilor din sat. Un domn înalt, cu părul negru. L-ați văzut cumva plecând?

Grăjdarul se uitase lung la ea, scărpinându-se în cap. Se foise de pe un picior pe altul.

- Oare să fie vorba despre domnu' ăla posomorât și cu nasul pe sus care a plecat în grabă la primele ore ale dimineții? o întrebase el.

- Oh, ciripi fata cât să se facă auzită de toată lumea, acela era tatăl meu, care mă căuta pe mine. Nu, este vorba despre un bărbat mai tânăr, care a plecat aseară.

Grăjdarul-șef nu lucrase seara trecută după ora nouă. Dar se oferise să se ducă să-l întrebe pe un anume Sam dacă știa ceva.

Ducele de Mitford se abținuse să nu o apuce de ceafă și să o târască după el în trăsură. Nici nu sârise de unul singur în trăsură, gata să o lase în plata Domnului. Nu făcuse nimic din ce ar fi putut și ar fi trebuit să facă. Stătuse liniștit lângă cai, așteptând să devină clar pentru toată lumea că urma să fugă cu o tânără domnișoară, cu toate că venise singur cu o seară înainte.

Nu văzuse nici o altă variantă. Nu știa cum să reacționeze într-o situație jenantă și indecentă.

Sam – un uriaș chel cu care nu și-ar fi dorit niciodată să dea nas în nas noaptea pe o alee întunecată – ieși din han însoțit de hangiu și de două servitoare. Iar Sam insistase că tânărul bărbat o pornise spre nord și nu spre sud.

Josephine Middleton se arătase sceptică. La fel și ducele de Mitford, cu toată că nu se grăbise să spună nimic, absolut nimic. Dar Sam părea foarte convins. Și, până la urmă, convingător. Era vorba despre domnul cu trăsura vopsită în albastru cu galben, nu?

– Da, da, răspunsese domnișoara Middleton. În albastru și galben-deschis.

– Individu' ăla amețit care și-a vărsat mațele acolo în colț, lângă grămăjoara aia de paie? zisese el, făcând semn spre cealaltă parte a curții.

– Da, spusese domnișoara Middleton cu o sclipire triumfătoare în ochi, el e.

Sam scuipase și își văzuse de treaba lui.

– A luat-o spre nord, spusese el.

Și cine ar fi îndrăznit să pună la îndoială cuvântul și mușchii lui Sam?

– Acum, că mă gândesc mai bine, spuse domnișoara Middleton, așezându-se în dreapta ducelui în timp ce acesta mâna caii pe poartă, așa aș fi făcut și eu. Domnul Porterhouse nu este un prost, și ar fi fost o prostie din partea lui să plece spre Londra. Așa că a luat-o spre nord, așa aș fi făcut și eu. Se întoarse să le facă cu mâna hangifului, lui Sam, grăjdarului-șef, servitoarelor tăcute și oricui s-ar fi sinchisit să-i răspundă la salut. Cu toții

se uitară cu milă la ea – le povestise despre bijuteriile care îi fuseseră furate.

– Nenorocitul ăla n-o să mai calce în veci pragul hanului nostru, o asigurase hangiul.

– Numa' dacă vrea s-o ia pe coajă, adăugase Sam cu o voce amenințătoare.

Grăjdarul-șef îi făcu cu ochiul rânjind ducelui de Mitford, la fel și ceilalți grăjdari și toți ceilalți servitori care își luaseră gândul de la munca lor; se opriseră toți dintre treabă ca să îi conducă la plecare.

Ar fi putut la fel de bine să aibă stegulețe agățate de trăsură și un șir lung de clopoței legați de roți, își zise ducele.

Și iată-i acum luând-o spre nord, și nu spre sud, să îi vadă toată lumea cum se îndreptau în goană spre Gret-na Green. Aproape că aruncă o privire îngrijorată peste umăr, pregătit să dea cu ochii de o adunătură de bărbați cu arme, gata de atac.

– Poate că ar fi fost mai bine dacă am fi plecat mai repede, fără să atragem atenția asupra noastră, comentă el.

– Dar atunci n-am mai fi aflat că domnul Porterhouse a luat-o spre nord și nu spre sud, nu-i așa? răspunse ea. Și ne-am fi îndreptat în direcția opusă. Sau ai avut dumneata timp să stai de vorbă cu ei?

– Mi-e teamă că nu, recunosc el. Am presupus că plecase spre Londra.

– Dacă am fi făcut și noi la fel, am fi bătut atâta drum și aș fi pierdut zile întregi căutându-l în zadar. Ți-aș fi irosit și dumitale timpul.

– Ai dreptate, zise el.

– Dar acum, continuă ea, dacă cumva se gândește să ne joace feste și să se întoarcă din drum, Sam ăla o să fie cu ochii pe el și o să-i facă felul, nici nu mă îndoiesc. Iar trăsura lui sare în ochi. Ca să fiu sinceră, mi s-a părut destul de urâtică. Dar nu i-aș fi mărturisit-o niciodată, crezându-l un om bun. Acum însă nu mă deranjează să admit acest lucru.

- Presupun că-ți dai seama că ai lăsat mai multe indicii în urma ta, în caz că tatăl dumitale se întoarce la han, nu-i așa?

- Poate că e mai bine așa, răspunse ea. Astfel, tata va fi foarte supărat pe domnul Porterhouse. Tata nu poate să sufere hoții. Bineînțeles, va insista să mă întorc acasă și să mă căsătoresc cu ducele acela enervant, dar poate că acesta se va sătura să aștepte după mine și se va duce înapoi acasă la el. Sir, ar fi trebuit să-l vezi pe valetul lui.

- Chiar așa? spuse ducele, observând că îl prinsese de braț, iar cu mâna cealaltă se agățase de grilajul trăsurii. Merg prea repede?

- Oh, nu, zise ea. Chiar aș vrea să mergi mai repede dacă se poate. Domnul Porterhouse a plecat cu mult înaintea noastră. Doar că n-am mai mers niciodată cu brișca și mă simt ca și cum aș fi suspendată în aer. Ce interesant! Vai, te deranjează că mă țin de dumneata?

- Nu, răspunse el. Poți să mă iei de braț dacă vrei. Ce era în neregulă cu valetul lui Mitford?

- Oh, pufni ea, e exact cum te-ai aștepta de la valetul unui duce, sir. Umblă cu nasul pe sus de parcă nimic nu e prea bun pentru el.

Mitford se abținu să nu râdă. Da, îl descrisese cu exactitate pe Henry.

- Și, dacă el e așa, închipuie-ți cum arată ducele, zise fata și mai țâfnoasă.

- Așa e, răspunse el. Probabil se crede prea bun pentru lumea asta.

- Exact, spuse ea cu entuziasm. Iar tata și bunicul încearcă să mă mărite cu el! Prefer să mă mărit cu o broască râioasă.

- E de apreciat, zise el. Trecură pe lângă o diligență care se îndrepta spre sud; în trăsură erau mai mulți bărbați care începură să râdă, să fluiera și să le facă cu mâna. Ducele așteptă să îi vadă reacția și nu rămase dezamăgit. Partenera lui le zâmbi și le răspunse la salut.

Odată și-odată aveau să dea nas în nas cu cineva cunoscut, își zise el. Dumnezeuule!

- Domnișoară Middleton, începu el, corect ar fi fost să stau de vorbă cu tatăl dumitale aseară. Nu pot să-mi explic de ce nu am făcut-o. Poate că s-ar fi supărat pe tine, dar măcar nu s-ar fi ajuns aici.

- Dar sunt sigură că te-ar fi omorât.

- Ba nu cred că ar fi făcut asta dacă i-aș fi explicat situația. Și ați fi fost împreună când ți-ai dat seama că ți-au fost furate bijuteriile, și ar fi plecat la drum cu dumneata.

- Oh, șopti ea. El se uită cu coada ochiului spre ea și îi zări privirea tristă. Ți pare rău că te-ai oferit să vii cu mine, nu-i așa?

- Nu, răspunse el. Doar că nu se cade să facem călătoria aceasta împreună.

- Dar altfel aș fi fost nevoită să mă mărit cu ducele de Mitford, zise ea, uitându-se la el cu ochii rugători.

- Sunt sigur că tatăl tău nu te-ar fi obligat să faci una ca asta, zise el. Sau poate că nici ducele n-ar fi vrut să se căsătorească cu tine văzându-te atât de nehotărâtă. Te-ai gândit și la varianta aceasta?

- Oh, ba da, sigur că ar fi vrut să se căsătorească cu mine, zise ea. Are fel de fel de femei la picioarele lui. Tot ce vrea de la mine e să fiu o soție cuviincioasă. Și să-i dau moștenitori.

Ducele se îmbujoră și nu mai dezvoltă subiectul.

După câteva ore de mers, zări un han mai mare în zare. Se hotărî să oprească și să schimbe caii, chiar dacă nu ar fi vrut să o facă. Până acum își presărase drumul cu pauze ca să folosească propriii cai pe durata întregii călătorii.

- O să oprim la han, îi zise el lui Josephine Middleton. Trebuie să schimb caii. Și am să încerc să-i întreb despre domnul Porterhouse. Merg eu să mă interesez, ai înțeles? Te rog să nu intri în vorbă cu nimeni, domnișoară. Știi prea bine că nu se cade să călătorim împreună

cu brișca. Ar fi bine să nu-ți rețină chipul nici unul dintre cei cu care ne întâlnim.

- E foarte drăguț din partea dumitale că-ți faci griji în privința mea, îi spuse ea. Dar dacă le-am spune că ești soțul meu, atunci n-ar mai fi nici o problemă, nu-i așa? Dacă nu te superi, pe durata acestei călătorii mă voi prezenta drept doamna Villiers, astfel încât nimănui să nu i se pară ciudat faptul că am plecat împreună la drum.

Ducele de Mitford ar fi început să se legene pe călcăie dacă s-ar fi putut ridica în picioare.

- Apropo, există o adevărată doamnă Villiers? îl întreba ea. Dacă există, o să fie tare supărată pe mine că te țin departe de ea.

- Nu, se grăbi el să spună, nu există nici o doamnă Villiers. Te rog foarte mult, adăugă el după ce o ajută să coboare din trăsură și merse să ceară un salon privat pentru soția sa, să nu le povestești nimic despre bijuteriile tale. Aș prefera să nu facem din călătoria aceasta o vânătoare de comori.

- Ai dreptate, zise ea. Da, sir, e o idee foarte bună.

- Mă duc să-ți comand un ceai, spuse el. O să dureze cam zece minute până schimb caii.

- Chiar așa? zise ea, dându-și jos mănușile și boneta și începând să se plimbe prin salon. Dar te rog să fie zece minute care să treacă repede, sir.

Ducele ridică din sprâncene, coborî privirea și ieși din încăpere.

Domnul Porterhouse lăsase surprinzător de multe indicii în urma sa. Nu doar că oprise la han ca să schimbe caii, dar rămăsese și câteva ore să se odihnească. Făcuse opriri în toate locurile unde ar fi fost de așteptat să oprească pe timpul zilei. Până când întunericul deveni prea profund ca ei să mai poată zări capetele cailor și un alt han apăru abia vizibil în zare, erau la doar patru ore în urma lui.

- E ca și cum și-ar imagina că am fost mai mult decât bucuroasă să-i dau la schimb bijuteriile pentru virtutea mea, spuse Josephine Middleton cu indignare. De parcă

nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte că aş fi putut să plec în căutarea lui. În mod cert nu şi-a pus problema că dumneata ai putea fi un adevărat gentleman şi că te vei oferi să mă ajuţi. Sunt sigură că nu şi-a imaginat că eşti aşa un cavalier, zise ea, chicotind. Unde ai învăţat să loveşti aşa, sir?

- La drept vorbind, zise el cu modestie, l-am cam luat prin surprindere. Şi m-ai ajutat şi dumneata.

- Oh, aşa e, recunosc eu ea cu mândrie, dar chiar cred că te-ai fi descurcat de minune şi fără mine.

- Nu cred că e bine să ne continuăm drumul, zise el, mânând caii spre intrarea la noul han. Va trebui să rămânem aici peste noapte.

- Oh, dar am deplină încredere în abilităţile dumitale de birjar, sir, zise ea, şi nu-mi mai e teamă să stau cocoţată aici sus. Aş prefera să ne continuăm drumul şi să-l prindem din urmă pe hoţ.

Poate că se molipsise de nebunia ei, îşi zise Mitford în timp ce astâmpără caii şi coborî din brişcă, dar cu siguranţă nu era un bărbat nesocotit. Nu fusese niciodată.

- Vom înnopta la han, zise el, ajutând-o să coboare din trăsură.

Poate că nu avea ea prea multă minte, dar avusese totuşi o propunere interesantă. Ar fi fost mult mai puţin ruşinos şi primejdios pentru ei să se înregistreze la han drept soţ şi soţie, domnul şi doamna Villiers, decât ducele de Mitford şi domnişoara Middleton. Bineînţeles, singura problemă era că, deşi era vorba despre un han curat şi prezentabil, era unul destul de mic. Nu avea nici un apartament matrimonial. Şi ar fi fost tare ciudat ca domnul şi doamna Villiers să rezerve două camere separate.

După o noapte nedormită şi după o lungă zi petrecută în trăsură, ar fi dat orice să nu doarmă din nou pe podea. Dar nu părea să aibă de ales.

Data viitoare când bunicul lui avea să vină cu minunata idee de a merge la băi la Bath, poate că n-ar strica să-i sugereze o scurtă vacanţă în America sau

în Brazilia. Sau chiar în China. Poate că și acolo aveau ape termale.

- Exact cum mi-am imaginat, zise Bartholomew, lovind cu pumnul în palmă. Netrebnicul ăla a luat-o spre nord în loc să meargă spre casa mătușii Winifred. Vrea să se căsătorească în secret cu Jo. Să vezi tu ce-i fac când oi pune mâna pe el. Sigur o ține legată, că, de nu, sigur îi dădea ea motive.

- Da' individul ăla a tulit-o de unu' singur cu tot cu bijuteriile lu' domnișoara aia, îi zise gigantul chel de la Crown and Anchor Inn. Și ea a plecat după el cu alăalt domn.

Bartholomew se uită lung la el, incapabil să înțeleagă ce-i spunea.

- Care alt domn? întrebă el. După care se luminează la față. Oh, tata. Tata a prins-o din urmă, nu?

- Nu, sir, zise Sam. Ăla cred că era domnul care a luat-o spre est dis-de-dimineată, așa zice Walter, el era la datorie atunci.

- Oh, Bart, trebuie să mă așez, spuse Susanna cu voce plăpândă, sprijinindu-se de brațul lui.

- Aveți rău de trăsură, doamnă? o întrebă Sam, preocupat. Eu zic să mâncați și apoi să porniți cu forțe noi la drum.

Susanna îi zâmbi forțat.

- Mergi înăuntru și comandă-ți un ceai, îi zise Bart.

Susanna făcu întocmai.

- Spune-mi, zise Bart îndreptându-și din nou atenția spre grăjdar, cine e individul ăsta care a plecat cu sora mea spre nord?

- Un bărbat micuț, răspunse Sam, ridicând din umeri. Au plecat cu brișca. Nu mi se pare tocmai potrivit pentru o domnișoară, dacă mă întrebi pe mine. Dar ea era tare agitată din cauza bijuteriilor.

- Ce a fost în capul ei să-i dea tâlharului aceluia bijuteriile sale? întrebă Bartholomew încruntat. Cum îl chema pe domnul respectiv?

Sam ridică din nou din umeri.

- Mergeți de întrebați înăuntru, zise el. Sir, ați avut grijă să mânâți trăsura cu băgare de seamă pentru domnișoara?

- Da, normal că am mânat cu grijă, răspunse Bartholomew, indignat. Ce să fac eu dacă drumul este plin de gropi? Ce vină am eu dacă i se face rău din doi în doi metri?

- Ah, spuse Sam, dar domnișoarele sunt ființe delicate, sir. Da' are cine să-i poarte de grijă în trăsură?

- Nu, răspunse Bartholomew. Scoate capul pe geam și urlă la mine când vrea să oprim. La fiecare doi metri.

- Sir, aveți nevoie de un vizitiu priceput, zise Sam, iar Bartholomew se arată vizibil deranjat.

- Și știi tu unde aș putea să găsesc așa un vizitiu în zona asta? îl întreabă el.

- Să știți că da, sir, zise Sam. Nu mi-a plăcut de individul ăla de seara trecută. Nu mi-ar părea deloc rău să pun eu mâna pe el, să-i arăt că nu așa te porți c-o domnișoară. Și, dacă văd gropi pe drum, am să le ocolesc. Iar doamnei n-o să i se mai facă rău, iar, de i se face, o să fii dumneata acolo lângă ea.

- Te oferi să vii cu noi? îl întreabă Bartholomew.

- Întocmai, sir, răspunse Sam.

- Așa facem, zise Bartholomew. Ești gata în zece minute? Și cine naiba e bărbatul acela care a plecat cu Jo?

- Asta mai bine-l întrebați pe hangiu, îl sfătui Sam.

Era greșit că se simțea bine în compania lui. Josephine își netezise cutele de pe singura rochie mai drăguță pe care o avea la ea, se spălase cu grijă și făcuse tot posibilul să își aranjeze părul. Se așeză la masă cu domnul Villiers, în sala mare de la Peacock Inn, așteptând să se servească cina.

Era greșit că se simțea bine în compania lui. Dăduse dovadă de prea multă iresponsabilitate când fugise de acasă cu un tânăr pe care de-abia dacă-l cunoștea, care o jefuise și aproape că o dezonorase. Tatăl și bunicul

ei aveau să fie tare dezamăgiți de ea. Numai Dumnezeu știa ce poveste inventaseră pentru ducele de Mitford, care probabil ajunsese deja. Oare își făceau griji pentru ea? Oh, Dumnezeule, bineînțeles că își făceau griji pentru ea.

Și acum era pe urmele primului bărbat necunoscut alături de un alt doilea bărbat necunoscut, după ce petrecuse o zi întreagă cu el pe drum, într-o brișcă. Fusese văzută de o mulțime de oameni, pe care îi și salutase înainte să-și dea seama că nu se cuvenea ca o lady de douăzeci de ani să facă așa ceva. Da, îi era recunoscătoare domnului Villiers pentru că nu o certase. Tatăl ei și Bart ar fi certat-o. Bunicul i-ar fi atras atenția că un astfel de comportament vulgar nu era permis din partea fiicei unui viconte și, totodată, nepoată de conte.

Iar acum împărțea aceeași cameră cu cel de-al doilea bărbat necunoscut, pentru a doua noapte la rând, în timp ce călătorea în mare secret, sub numele de doamna Villiers.

Și poate că ar fi durat zile întregi până să-l prindă din urmă pe domnul Porterhouse. Nici măcar nu se gândise la asta, fiind atât de preocupată să-l ajungă din urmă și să-și recupereze bijuteriile.

Era greșit că se simțea bine în compania lui. Dar nu se putea abține.

- Ai spus că te cheamă Paul? îl întreabă ea după ce se codi câteva clipe.

Domnul Villiers părea surprins. Arăta foarte bine cu părul lui cârlionțat care îi încadra frumos chipul până la gulerul hainei. Încercase să se pieptene în cameră, dar era în zadar. Buclele lui, slavă Domnului, erau la fel de rebele.

- Da, răspunse el.

Josephine simți că îi ard obrazii.

- Te superi dacă-ți spun Paul de față cu alți oameni? întreabă ea. Știu că unele soții le vorbesc soților lor cu domnul x sau y, dar mi se pare ceva atât de prostesc.

Nu crezi că o să fim mai convingători dacă-ți spun pur și simplu Paul?

Știa că avea dreptate. Știa că așa ar fi fost cel mai bine. Dar, mai mult decât atât, voia să se audă spunându-i pe nume.

- Presupun că ai dreptate, răspunse el, ridicând privirea spre fata care le servi supa.

- E supă de coadă de vită, Paul, îi zise ea, zâmbindu-le amândurora. Preferata mea.

- Mă bucur că-ți place, doamnă, spuse el.

- Oh, șopti ea, apropiindu-se ușor de el odată ce chelnerița se îndepărtă. Și tu trebuie să faci la fel. Trebuie să-mi spui Jo. Doar în public, bineînțeles. În rest nu ți-aș putea cere să faci asta.

El îi aruncă o privire pe care ea o interpretează drept una de încuviințare.

Reușise să afle mai multe lucruri despre el în timpul zilei. Avea o mamă, două surori, doi nepoți și o nepoțică. Sora lui mai mică era însărcinată. Bunica din partea mamei era încă în viață. Învățase la Eton și la Oxford. Călătorise în Scoția și în Țara Galilor, dar nu și pe continent, din cauza războiului. Își împărțea timpul între Londra și locuința din provincie. Îi plăcea să petreacă timp în aer liber și să citească. Îi plăcea muzica, cu toate că el nu era un talent înăscut. Simțea că îl cunoștea destul de bine, și trecuse de-abia o zi de când făcuseră cunoștință. Un singur lucru nu știa despre el, ceea ce o îngrijora destul de tare.

- Sir, începu ea, încercând să-și facă curaj, după cum ți-am spus în dimineața aceasta, finanțele mele s-au cam dus.

- Știu, mi-ai spus deja asta, răspunse el.

Nu îi fusese deloc ușor să afle toate lucrurile acelea despre el. Insistența fusese arma ei secretă.

- Nu am nici un ban la mine, zise Josephine rumenă în obraji.

- Mai bine, răspunse el. Așa știi sigur că n-o să-ți mai fure nimeni nimic.

- Va trebuie să te răsplătesc pentru ajutorul tău la un moment dat, continuă ea.

El se uită surprins la ea și lăsă lingura din mână.

- Doamnă, te asigur să n-o să fie nevoie, zise el.

- Crezi că ai suficienți bani la tine? întrebă ea, îmbujorându-se și mai tare. Vreau să spun...

- Oh, șopti el și o luă ușor de mână câteva clipe. Doamnă, nu e cazul să-ți faci griji. N-o să ducem lipsă de nimic. Sper să-ți recuperăm bijuteriile mâine. Și apoi am să te conduc înapoi la Rutland Park.

Ea dădu să spună ceva, dar nu îndrăzni. Da, nu avea altă soluție. Nu mai avea nici un rost să meargă acasă la mătușa Winifred. Ar fi trebuit să-i dea prea multe explicații. Da, nu avea încotro decât să meargă acasă și să-și înfrunte familia de îndată ce punea mâna pe bijuterii. Însă tăcerea ei nu se datora neapărat faptului că își acceptase destinul, ci faptului că domnul Villiers vorbise ca și cum asta ar fi fost singura soluție.

Se întrebă cum ar reacționa a doua zi dacă ar îndrăzni să îl contrazică și să insiste să nu o ducă acasă. Se uită la tânărul slăbuț și simplu din fața ei - la cârlionții lui care îl făceau atât de chipeș - și ceva îi spuse că poate nu ar reuși să-l convingă.

Interesant. Întotdeauna reușea să-i convingă pe ceilalți să meargă pe mâna ei. Era sigură că poate chiar ar fi reușit cumva să-i convingă pe tatăl și pe bunicul să nu o mărite cu ducele de Mitford dacă ar fi avut curaj să stea de vorbă cu ei.

Iar în clipa aceea totul se schimbă. Urmă o mare zarvă, și patru oaspeți se așezară la masa alăturată. Josephine își îndreptă curioasă privirea spre ei, ca să întâlnească privirea unei alte tinere zâmbitoare și vesele.

- Jo! exclamă aceasta, aproape împiedicându-se în încercarea de a ajunge la ea. Jo Middleton! Nu te-am mai văzut de o veșnicie! Ce cauți aici?

capitolul 6

- Caroline! strigă Josephine, întâmpinând-o cu un zâmbet pe fosta ei colegă de clasă. Se uită și la ceilalți oaspeți, care se grăbiră să se ridice și să îi răspundă la salut. Domnul și doamna Hennessy. Warren.

Petrecuse cândva o vacanță de vară acasă la familia Hennessy.

- Draga mea Jo, zise doamna Hennessy, luând-o de mână și sărutând-o pe obraz. Ce mare te-ai făcut! Mă bucur să te văd.

Domnul Hennessy îi întinse mâna, iar Warren Hennessy făcu o plecăciune. Josephine observă că trecuse de etapa neplăcută cu coșuri.

Domnul Villiers se ridică și el.

- Oh, zise ea, roșie în obraji. Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Paul Villiers, spuse, găsindu-și cu greu cuvintele. Însă, cumva, continuă: Soțul meu.

- Soțul tău? izbucni doamna Hennessy ducându-și mâna la pieptul generos.

- Jo, te-ai căsătorit? Vai, dar nu mi-ai spus nimic, ne-suferită mică, o certă Caroline.

- Recunosc că ne-am căsătorit în grabă, interveni domnul Villiers, zâmbindu-i călduros. Am cerut un permis special. Când te îndrăgostești, nu mai are rost să aștepți, nu-i așa, Josephine?

- Așa e, zise ea. Oare el o luase primul de mână ori ea pe el? Nu mai conta, important era că acum se țineau de mână. Și parcă îi zâmbea. Da, își simțea un zâmbet pe buze. Ne-am căsătorit chiar ieri, de fapt.

- Chiar ieri! exclamă cineva - probabil Caroline.

În clipa următoare, domnul Hennessy porunci să li se aducă o sticlă de șampanie sau orice le-ar fi putut oferi cei de la han. Se așezară toți la o masă, grăbindu-se să facă cunoștință.

Iar ea încă îl ținea de mână pe domnul Villiers.

Oh, Dumnezeu!

- Faci parte din neamul Villiers din Sussex? îl întrebă Hennessy.

- Da, dar sunt o rudă mai îndepărtată, răspunse domnul Villiers după câteva clipe de ezitare. Locuiți în apropiere?

Se părea că familia Hennessy era în drum spre Londra - o călătorie lungă și anevoioasă, dar nu mai aveau decât o zi de stat pe drumuri.

Și se părea că ei, proaspeții însurăței, plecaseră în luna de miere, în Scoția. Cel puțin asta le spuse domnul Villiers pe un ton amabil, zâmbindu-i soției sale. Între timp nu se mai țineau de mână.

Familia Hennessy era deja pe drumuri de patru zile, dar arătau cu toții impecabil, de parcă ar fi servit cina chiar la ei acasă. Josephine se simți jenată de cutele rochiei sale și de cuibul de păsări de pe cap.

- Oh, zise ea, am avut și noi o baftă. Camerista mea și valetul lui Paul au plecat de acasă cu bagajele noastre cu câteva zile înaintea noastră. Ar fi trebuit să ne întâlnim cu ei la han ieri și din nou în seara asta. Dar se pare că nu au ajuns la timp. Nu i-am mai văzut de la plecare, nu-i așa, Paul?

Chicoti ușor isteric.

El zâmbi larg. Oh, Dumnezeuule, avea un zâmbet superb, care îi transforma chipul din drăguț în fermecător.

- Mi-e teamă că eu am rămas cu un băgăjel, iar Josephine cu o valijoară, zise el.

- Mi-e teamă că sunt o cauză pierdută fără ajutorul lui Betty, spuse ea, încercând să-și aranjeze părul.

- Jo, stai liniștită, zise Caroline, am să ți-o împrumut pe Lucy mâine. O mai știi pe Lucy, nu? Și am la mine o grămadă de haine. Te aștept la mine în cameră să-ți alegi o rochie curată pentru mâine. Nu sunt cu mult mai mare decât tine.

- Așa facem, zise doamna Hennessy uitându-se spre soțul ei, și ne-ar face deosebită plăcere dacă ați accepta să petreceți câteva zile alături de noi la reședința

Hawthorn. Domnule Villiers, sunt sigur că Jo îți poate confirma că locuim pe un teren superb. Puteți ieși la plimbare sau la călărit în voie.

- Și, între timp, putem să trimitem vorbă după servitorii și bagajele voastre rătăcite, adăugă domnul Hennessy. Mare ghinion să vi se întâmple una ca asta tocmai în luna de miere.

Domnul Villiers reuși cumva să refuze invitația, spre bucuria lui Josephine. Explicația lui veni însoțită de o nouă strângere de mână, de un sărut și de un zâmbet cald. Iar domnul Hennessy începu din nou să râdă, întrebându-și soția dacă își mai amintea cum era să fii proaspăt căsătorit și să-ți petreci tot timpul alături de persoana iubită.

- Da, Harvey, așa e, răspunse soția sa, dar să plece singuri fără nici un bagaj, asta e cu totul altceva.

Înainte să înceapă masa și să se întindă la vorbă despre fel de fel de nimicuri, căzură de acord că invitația rămânea în picioare și că tinerii însurăței aveau tot dreptul să o accepte în următoarele zile dacă nu reușeau să se sincronizeze cu trăsura cu bagaje.

Însă Josephine mai observă ceva în timp ce domnul Villiers îi sărută mâna și se simți nevoită să le explice membrilor familiei Hennessy de ce nu avea verighetă.

- Bărbatul acesta prostuț, zise ea, uitându-se cu drag în ochii lui cenușii, era atât de nerăbdător să mă facă soția lui, că a cumpărat inelul fără să-mi măsoare degetul. Și îmi este mult prea mare. Așa că trebuie să-l poarte în buzunar până găsim un bijutier care să îl facă mai mic.

- Cum aș fi putut să știu că ai degetele atât de subțiri? o întrebă domnul Villiers, zâmbindu-i din nou atât de frumos, că ea aproape că uită firul poveștii, și îi cuprinse degetul cu degetele sale, ca și cum ar fi vrut să-i dea jos inelul care nu era acolo.

Chiar pierduse firul poveștii, dar nu mai conta. Domnul Hennessy începu să râdă, Caroline oftă, iar Warren începu să tușească mai puternic decât ar fi fost nevoie.

Și chiar când domnul Hennessy și domnul Villiers începură să vorbească despre politică, în timp ce ea și Caroline depăneau amintiri despre anii de școală, simțindu-se în largul lor, se întâmplă ceva absolut îngrozitor.

- E ora unsprezece, anunță domnul Hennessy, uitându-se la ceasul de buzunar. E timpul să mergem la culcare. Mai ales voi doi. Sunt sigur că de-abia așteptați să scăpați de noi, zise el, râzând cu poftă.

- Harvey! exclamă doamna Hennessy, chicotind și ea.

Chiar și domnul Villiers se îmbujoră ușor, observă Josephine cu coada ochiului, în timp ce el o luă de braț.

Odată ajunși în camera lor, totul se cufundă într-o liniște profundă. Da, totul se cufundă într-o liniște profundă în camera aceea în care trona un pat enorm.

- Nu cred că am spus în viața mea mai multe minciuni decât în seara asta, zise el, dându-și jos haina și aruncând-o pe marginea patului, după care își trecu mâna prin păr. E de-a dreptul înspăimântător.

- Sir, îmi pare atât de rău, spuse Josephine Middleton, strângându-și palmele și uitându-se la el cu ochii mari și plin de remușcări. Dar nu mi-aș fi putut închipui niciodată că aș putea da nas în nas cu persoane cunoscute. De-abia dacă am prieteni - tata și bunicul au ideea asta învechită cum că fetele tinere ar trebui să crească la țară, ca să nu fie expuse pericolelor de la oraș. Dar, cum am fost la școală, presupun că am câteva cunoștințe răsfirate peste tot prin țară.

- Ei bine, zise el, presupun că nu e chiar un capăt de țară, doar că la următoarea întâlnire cu familia Hennessy va trebui să le explici că lucrurile stau cu totul altfel.

- Așa e, zise ea, lăsând mâinile să-i cadă pe lângă corp, încercând în zadar să-și netezească cutele rochiei.

Foarte bine că le spusese povestea asta despre bagaje și servitorii rătăciți, își zise Mitford. În caz contrar, familia Hennessy, aflând că se căsătoriseră cu doar o zi înainte, cu siguranță ar fi avut o altă explicație

pentru înfățișarea ei dezordonată. Gândul acesta îl făcu să roșească.

Le spusese fel de fel de povești. Majoritatea detaliilor despre nunta lor aveau să devină realitate, bineînțeles, își dăduse el seama în cursul zilei, cu toate că ar fi trebuit să vorbească despre ele la viitor, nu la trecut. Totul până la cel mai mic detaliu, inclusiv permisul special. Odată ce avea să se întoarcă cu domnișoara Josephine Middleton la Rutland Park, nu-i rămânea decât să se grăbească să o ia de soție, înainte să izbucnească un scandal de proporții pentru amândoi – spera însă ca scandalul să îi ia prin surprindere înainte de întoarcerea acasă. În aceste douăzeci și patru de ore, fusese complet compromisă.

Dar avea să-i măsoare degetul cu atenție. Și avea să se asigure ca Henry și camerista ei să sosească la timp cu bagajele în adevărata luna de miere. Era de neconceput ca el să fie atât de neglijent încât să-și piardă propriii servitori! Singura inconsistență în povestea lor spusă la timpul viitor era faptul că se îndrăgostiseră nebunește unul de celălalt. Cum să fie îndrăgostit de această domnișoară fără minte care era în stare să toarne minciuni mai ceva ca actrițele de pe Drury Lane? Oh, Dumnezeu! Nu întâlnise niciodată pe cineva atât de lipsit de etichetă și de bună-cuviință. Ea îi zâmbi, rumenă în obraji, în timp ce își scotea agrafele din păr.

– Sir, de data asta am să dorm eu pe podea, zise ea. Așa e corect, și nu mă deranjează deloc.

– Domnișoară Middleton, o să dormi în pat, zise el, privind-o fascinat cum își desfăcea părul, iar buclele acelea grele îi alunecau până la talie.

Probabil că întreaga podoabă capilară cântărea cât ea. Era ceva nemaivăzut. Oare de ce și-l ținea prins, la cât era de frumos? Dar se grăbi să-și astâmpere acest gând când și-o imagină dintr-odată stând lângă el în brișcă, făcându-le cu mâna crailor ce le ieșeau în cale, cu pletele buclate în vânt.

Oh, Dumnezeu!

- De fapt, zise ea, roșie în obraji, nu avem de ce să dormim pe jos. Avem la dispoziție un pat destul de mare; putem să dormim fiecare pe partea lui. Cred că este o prostie să dormi pe jos.

Lui Mitford nu i se păru o prostie, dar știa că ar fi foarte inconfortabil.

- Îți las zece minute să te pregătești de culcare, zise el, văzând-o cum își ducea mâinile la ceafă, după care se opri. Își luă haina de pe pat. Somn ușor! Nu-ți face griji în privința mea. Măine probabil că va fi o zi la fel de lungă și de obositoare.

Coborî în crâșmă și își comandă o halbă de bere. Speră că nici un membru al familiei Hennessy nu se gândise să coboare să-și ia ceva de băut. Li s-ar fi părut ciudat că își abandonase mireașa la ora unsprezece, imediat după noaptea nunții.

Ce situație ingrată! Ultimul lucru de care avea nevoie ar fi fost să dea nas în nas cu cineva cunoscut.

Rămase șocat de cât de ușor îi fusese să mintă la nevoie. Dar chiar fusese mare nevoie. Nici nu voia să-și imagineze cum ar fi reacționat prietenii domnișoarei Middleton dacă ar fi aflat că plecase de una singură cu un bărbat care nu era soțul ei și cu care împărțea camera la un han.

Dumnezeule, oare chiar se ajunsese la asta? Cum se făcea că tocmai el, Paul Villiers, duce de Mitford și câte și mai câte alte titluri, se trezise într-o astfel de situație rușinoasă? De fapt, o situație mai mult decât rușinoasă.

El nu era genul de persoană imprudentă. Necuviințioasă. Impulsivă ori nesăbuită. Și câte și mai câte. Era un domn perfect respectabil. Cum altfel? De la vârsta de șaptesprezece ani, se procopsise cu toate acele titluri, plus cel purtat încă de la naștere, și cu un șir lung de responsabilități.

O rudă îndepărtată a neamului Villiers din Sussex, într-adevăr. Dumnezeu mare, el era însuși capul familiei, de unsprezece ani întregi. Simțise un nod în gât când domnul Hennessy îl întrebase despre asta. Acum,

că se gândea mai bine, oare domnișoara Middleton nu știa că numele de familie al ducelui de Mitford era Villiers? Nu, s-ar fi părut că nu știa.

După o jumătate de ceas, se întoarse în camera lor. Nu fuseseră tocmai cele zece minute care să se scurgă repede, după cum zicea partenera sa de călătorie. Poate că nu făcuse bine lăsând-o singură în cameră, își zise el în timp ce urca treptele. Era cel mai greu lucru pe care îl făcuse în ultimele douăzeci și patru de ore. Chiar și când intrase în camera ei cu o seară înainte nu i se păruse atât de dificil ca acum, pentru că nu avusese timp să studieze situația.

Dar acum avusese la dispoziție o jumătate de oră ca să se gândească mai bine. Era pe punctul de a împărți camera cu o tânără domnișoară nemăritată. El era un domn respectabil. Nici măcar cu Eveline nu petrecuse vreodată o noapte întreagă. Și, oricum, fusese ceva diferit acolo. Eveline era văduvă, cu un an mai mare decât el, o femeie umblată prin lume. Amanta sa.

Dumnezeule, ce fusese în mintea lui? Ar fi trebuit să o ducă înapoi la tatăl ei cu o seară înainte. Nu își putea explica de ce nu o făcuse. Iar în dimineața aceea, după ce descoperise că domnul Porterhouse îi furase bijuteriile, ar fi trebuit să o ducă înapoi acasă fără alte discuții și să ceară ajutorul cuiva – poate chiar al fratelui ei – ca să pornească împreună în căutarea hoțului.

Nu ar fi trebuit niciodată – dar niciodată! – să fi acceptat să plece singur la drum cu ea.

Acum că nu mai putea schimba acțiunile din trecut, trebuia să se trezească dis-de-dimineață și să o ducă degrabă acasă. Era prea târziu să se întoarcă acasă, dar nu avea nici o altă soluție.

Asta era singura soluție.

Între timp, trebuia să își facă curaj să intre în dormitorul pe care aveau să îl împartă amândoi. Da, își zise el băgând cheia în broască, nu avea ce să mai facă. Măcar avusese bunul-simț să se prefacă adormită. Era oarecum pregătit emoțional să o găsească în pat îmbrăcată

cu cămașa de noapte - dacă putea fi numită cămașă de noapte - pe care o purtase și în dimineața aceea în care îl trezise zâmbitoare, gata să-i împuie capul cu prostii. Ce-i mai plăcea să vorbească prostii. Nu-i tăcuse o clipă gura.

Dar o găsi cuibărită pe marginea patului de parcă ar fi stat să cadă. Iar pătura o acoperea până la bărbie. Stătea cu ochii închiși, dar respirația ei era prea tăcută și prea liniștită ca să fie cu adevărat adormită. Pusese strategic o a doua pernă pe cealaltă margine a patului.

Mitford se uită lung la ea și apoi la podea. Nu părea la fel de denivelată ca aceea din seara trecută, dar simți că îl dureau oasele. Ar fi dat orice să se dezbrace de toate hainele și să se afunde într-o cadă cu apă fierbinte și parfumată.

Se dezbracă din nou de haină și se descălță. Din păcate, nu avea încotro decât să doarmă îmbrăcat. Nici măcar nu avea o cămașă curată pentru a doua zi; apucă perna și o aruncă furios pe podea. Măcar era mai bine așa decât să doarmă cu capul pe geantă.

Dar toți mușchii săi se împotriviră când încercă să se întindă pe podea și să se învelească cu pelerina. Se părea că ori umerii, ori picioarele aveau să rămână neacoperite în aerul răcoros al nopții.

Dar, la naiba, își zise el neobișnuit de vehement când înțelese, în cele din urmă, că nu avea cum să găsească o poziție confortabilă pe podeaua aceea, la doar câțiva pași îl așteptau trei sferturi de pat confortabil și o pătură calduroasă. Și poate ea chiar adormise. Fusesse o zi la fel de lungă și de obositoare și pentru ea.

Se ridică ușor, își împături haina și o așeză în mijlocul patului, după care se așeză pe marginea patului, trăgând pătura peste el. Nu dormise niciodată pe o suprafață mai moale, mai caldă și mai primitoare.

Dar nu avu timp să dezbată îndelung problema. Adormi în doar câteva minute.

Totuși, nimic bun nu durează la nesfârșit - uneori sfârșitul vine chiar foarte repede. Sări ca ars când simți

o durere apăsătoare în ochiul stâng. Doar că nu era vorba despre orice tip de durere, își zise el, venindu-și în simțiri, ci de una provocată de un pumn de femeie.

Se părea că posesoarea pumnului încă dormea dusă. Se întoarse pe partea ei cu fața la el – dar el când se mutase spre mijlocul patului cu fața la ea? –, și, după multe foieli și mișcări agitate, descoperise că umărul lui era mai cald și mai confortabil decât perna ei, așa că hotărâse să-și sprijine capul pe el. Josephine mormăia ceva în somn, după care brațul și mâna care îl loviseră îl cuprinseră pe după talie. Fata se cufundă din nou într-un somn adânc. Haina împăturită era încă întinsă între ei.

Oh, Dumnezeu! Dumnezeu mare! Părul ei îi gâdila ușor nasul. Iar în cele zece minute lungi în care rămăsese singură în cameră probabil se spălase și se dăduse cu o cremă delicată. O cremă frumos mirositoare. Ceva deosebit.

Ducele de Mitford nu știa prea multe despre miresmele feminine. Eveline folosisese întotdeauna același parfum intens și dulceag, dar nu-i plăcuse niciodată în mod deosebit, doar că nu avusese neobrăzarea să îi mărturisească acest lucru.

Domnișoara Middleton mirosea foarte bine. Și îi simți respirația caldă pe gât. Și el unde să-și pună brațul? Îi atârna ciudat pe brațul ei, pe lângă corp. Își odihni ușor palma pe talia ei – o talie subțire și delicată. Dumnezeu, cămașa aceea subțire era singura care îl despărțea de pielea ei.

– Tată, nu vreau să mă căsătoresc cu el, zise ea cu tezătoare, făcându-l pe ducele de Mitford să tresară cu răsuflarea tăiată.

Josephine continuă să mormăie ceva în somn, cuibărindu-se la pieptul lui.

– Mi-a căzut inelul, bolborosi ea, după care se liniști din nou.

Ce situație! Dacă ar fi încercat să se miște, mai mult ca sigur că ar fi trezit-o, iar ea ar fi putut să creadă că încerca să profite de ea. Dacă nu se muta, risca însă

ca ea să se trezească înaintea lui și să presupună că el a tras-o la pieptul lui.

Oh, Dumnezeuule, ce era de făcut? Ducele de Mitford ar fi dat orice în clipa aceea să fi avut mai multă experiență de viață. Bineînțeles, nici nu se mai punea problema să mai închidă un ochi în noaptea aceea. Poate mai târziu, odată ce avea să fie sigur că ea dormea profund, urma să reușească să se strecoare din nou pe marginea patului și pe podea.

- Ce drăguț, îi șopti ea la gât. Oftă din tot sufletul, făcându-l să se înfioare. Ce drăguț!

Și, cu toate că ducele de Mitford nu s-ar fi așteptat să închidă un ochi toată noaptea, adormi profund.

Chiar era mult mai confortabil să călătorești la adăpost în vechea trăsură decât sus, mănând caii, își zise Bartholomew. Iar călătoria părea mai lină. Nu că s-ar fi datorat iscusinței vizitiului, bineînțeles. Se știa prea bine că drumul spre nord era într-o stare mai bună decât cel pe care merseseră ei de dimineață.

Cum, necum, lui Sukey nu i se mai făcu rău. Sam era de părere că se simțea mai bine pentru că luase micul dejun. Ea credea că asta se datora drumului mai lin. Bartholomew îi zise că cel mai probabil se obișnuise cu legănatul trăsurii.

Iar Sam se dovedi a fi un fel de tiran. Oprise să schimbe caii cu mult înainte ca Bartholomew să considere necesar.

- Micuța lady trebuie să bea un ceai și să se îmborsățească puțin, răspunse noul vizitiu pe un ton ferm atunci când stăpânul său se împotrivi opririi.

Așa că Susanna se răsfăță cu ceai și prăjituri în timp ce fratele său de-abia dacă-și mai stăpânea nervii. Iar Sam opri la un han să înnopteze cu mult înainte să se întunece bine.

- Nu e nimeni pe drum, protestă Bartholomew. Și e o noapte senină, cu lună și o mulțime de stele.

- Micuța lady are nevoie să mănânce de cină și să se odihnească, răspunse Sam. Și cine ar fi cutezat să se ia la harță cu uriașul acela? Cu siguranță nu Susanna, care părea destul de obosită, cu toate că nu se plânse deloc. Domnu' ăla n-o să fugă cu bijuteriile, adăugă el cu un rânjet viclean. Și nici ălăalt domn cu domnișoara. Știm exact pe unde au luat-o.

Chiar așa. Mai mulți oameni le spusese răsură vopsită în albastru și galben mânată de domnul cel chipeș și despre brișca în care călătoreau un domn și o doamnă.

- O să-i prindem din urmă mâine, cel târziu poimaine, zise Sam încrezător.

Dar cine naiba era Paul Villiers? Și ce naiba făcea Jo cu el?

Josephine se trezi cu câteva minute înainte să se audă ciocănitul la ușă. Se trezise simțindu-se bine, doar ușor amețită, fără chef să se ridice din pat. Își zise să nu uite să o întrebe pe Betty cu ce săpun îi spălasese așternuturile. O mireasmă ca de mosc. Ce drăguț!

- Ce drăguț, se auzi ea mormăind, după care începu să își aducă aminte că nu era acasă la ea, ci într-un han, în patul pe care domnul Villiers îl plătise pentru ea.

Și își mai dădu seama că se cuibărise la pieptul domnului Villiers, că adormise cu capul pe umărul lui, cu nasul la gâtul lui, apucându-l pe după talie și cu piciorul lipit de al lui - doar că pătura sau Dumnezeu știe ce se strânsese între ei.

Deschise ochii și îi închise din nou, de teamă că genele ei aveau să-l gâdile pe gât și să-l trezească. Îi era și teamă să respire, dar își dădu repede seama că nu putea să stea fără să respire. El își întinsese brațul peste al ei, prinzând-o de umăr.

Brațul lui se odihnea pe brațul ei. Ceea ce însemna că brațul ei îl atacase primul. Ea era singura vinovată pentru această situație rușinoasă. Ce rușinoasă? Cutremurătoare. Tatăl ei avea să-i omoare pe amândoi. Bunicul

avea să-i țină predică o lună întreagă. Chiar și Bart ar fi fost șocat s-o vadă așa.

Oh, Dumnezeuule mare, oh! Cum de se vârase singură în necazul ăsta? Nu mai avea nici o cale de scăpare. Dacă ar fi încercat vreodată să-și imagineze cel mai sumbru scenariu în care s-ar fi putut vâri vreodată, nu și-ar fi închipuit niciodată așa ceva. În cel mai sumbru scenariu ar fi fost obligată să se mărite cu ducele acela arogant.

Avea noroc, mare noroc, că domnul Villiers era un bărbat atât de inimos. Dacă n-ar fi fost așa un bărbat bun, s-ar fi trezit într-o adevărată capcană. Ar fi fost mai rău ca moartea.

Din fericire, nu se simțea deloc în primejdie. Într-adevăr, încercă să se calmeze și să nu se mai gândească la tatăl, la bunicul ei și la Bart, și funcționează. Se simțea chiar în siguranță. Știa deja că umerii și brațele domnului Villiers erau musculoase. Și acum își odihnea capul pe mușchii aceia. Totuși, umărul lui era atât de confortabil. Nu i-ar fi fost frică nici dacă o armată întreagă de domni Porterhouse ar fi dat buzna în camera lor. Se simțea liniștită, fericită, în siguranță.

Paul. Ce nume frumos. Dacă ar fi întrebat-o cineva acum două zile care era numele ei preferat de bărbat, ar fi spus Justin, Nicholas, Christopher sau Robert. Niciodată Paul. Paul ar fi fost undeva la coada listei. Dar doar pentru că nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte numele acela. Dacă i-l ar fi sugerat cineva, cu siguranță l-ar fi trecut printre primele.

Îi plăcea tare mult zâmbetul lui. Nu, nu doar zâmbetul social, cu toate că și acela era drăguț, ci acela pe care îl folosea când era cu adevărat amuzat, acela care îi trăgea colțul drept al gurii mai sus decât colțul stâng și care îi făcea ochii să danseze. Era cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse ea vreodată.

Paul.

Josephine făcu ochii mari când își dădu seama că era pe punctul de a adormi din nou. Oh, Dumnezeuule, trebuia să aibă mare grijă să nu adoarmă la loc. Avea

ceva foarte important de făcut. Trebuia să găsească o modalitate prin care să se strecoare din această îmbrățișare, căci, dacă el se trezea și-o găsea astfel, putea crede că avea de-a face cu o femeie ușoară. Se dezlipi ușor de umărul lui și încercă să-și tragă brațul de sub al lui.

- Mm, se plânse el, iar ea se opri în aer.

Își mută mâna de pe umărul ei până pe gât și începu să îi maseze ușor ceafa. Josephine se înfioră de plăcere și tresări puternic. Simți că i se taie răsuflarea.

Dar el nu se trezi. Totuși, mai trebuia să facă ceva înainte să se dezlipească de tot de el. Nu se putea abține, la fel cum nu se putuse să nu respire câteva minute mai devreme. Ridică ușor degetele și își trecu mâna prin cârlionții lui. Tocmai îi prinsese o buclă printre degete, când auzi bătaia aceea la ușă.

Cineva ciocăni din nou la ușă, ușor.

Dar Josephine sări ca arsă și aproape căzu de pe marginea patului. Iar domnul Villiers sări sus de tot - ar fi putut să jure că plutise câteva clipe în aer - și ateriză în picioare lângă pat.

Măcar nu avea să știe niciodată că s-ar fi trezit în brațele ei dacă n-ar fi fost acea bătaie în ușă, își zise ea. El se uită spre ea - Doamne, cât era de adorabilă - și se duse să răspundă la ușă.

Câteva clipe mai târziu, domnul Villiers fu invitat să probeze una dintre cămășile lui Warren Hennessy - oare era atât de evident că dormise îmbrăcat? se întrebă Josephine -, iar ea rămase pe mâinile iscusite ale caméristei lui Caroline. Iar Lucy, care aruncă o privire curioasă spre patul nefăcut, o felicită pentru căsătoria ei din urmă cu două zile.

Oh, Dumnezeuule!

capitolul 7

- Ar fi trebuit să-l iau aseară deoparte pe domnul Hennessy și să-i explic întreaga situație. Ai fi putut

să pleci cu el și cu familia lui, și eu aș fi putut să pornesc singur în căutarea domnului Porterhouse.

- Și ce părere crezi că ar fi avut despre faptul că am ajuns până aici împreună? îl întrebă ea.

- Poate că aș fi reușit cumva să găsesc o explicație, răspunse el, să-i spun că ne-am cunoscut ieri-dimineață după ce ți-ai dat seama că ți-ai pierdut bijuteriile și că am acceptat să te ajut să-l găsești pe hoț. Probabil ar fi părut un gest necugetat, dar nu neapărat necuviincios. Ce rău îmi pare că nu m-am gândit la asta mai devreme!

- Dar, dacă ai fi făcut asta, m-ar fi trimis înapoi acasă, zise ea. Îl prinse din nou de mâneca hainei în timp ce el mână calul ca să evite o groapă în drum. Și poate că aș fi ajuns acasă înainte de sosirea ducelui de Mitford și m-aș fi văzut nevoită să mă mărit cu el.

- Și ce-i așa rău în asta? întrebă el. Nici măcar nu-l cunoști. Poate că nu e deloc bărbatul îngrozitor pe care ți-l imaginezi tu. Poate că e un om bun.

- Cum ar putea fi un om bun? îl întrebă ea. Nu mai știi ce ți-am povestit despre valetul lui?

- Ah, da, spuse el. Valetul lui. Dacă el e arogant, asta sigur înseamnă că și stăpânul lui e la fel. Da, am uitat de el.

- Și, în plus, prefer să călătoresc cu tine decât cu familia Hennessy.

- Doamnă, pentru numele lui Dumnezeu, răbufni el, așa ceva nu se cade. Mă doare sufletul când mă gândesc la ultimele zile și la toate lucrurile necuviincioase pe care le-am făcut. Și câte minciuni am spus!

Se uită la el cu privirea aceea pe care nu putea să o sufere - cu ochii ei mari și rugători.

- Ți-am făcut o mulțime de probleme, nu-i așa? întrebă ea. Nu vrei să-ți mai pierzi timpul cu mine. Poate că ar trebui să mă las la mila domnului Hennessy. Am fost foarte egoistă față de tine.

Mitford își duse mâna la cap.

- Nu e vorba despre asta, zise el. Dacă ești atât de necugetată încât să pleci la drum cu un necunoscut,

atunci prefer de o mie de ori să fiu eu acela. Și e prea târziu acum să le spunem adevărul membrilor familiei Hennessy. Ar rămâne cu toții șocați.

- Ai dreptate, zise ea, fără să se dezlipească de brațul lui. Ai dreptate. Așadar, ești dispus să ne continuăm călătoria, sir? Ești un om atât de bun!

- Bunătatea mea nu are nici o legătură cu situația asta, zise el pătimăș. E nebunie curată la mijloc.

Ea îi zâmbi frumos, dar el refuză să se uite la ea. Rămase cu privirea ațintită asupra drumului. Dumnezeu-le, mama lui avea să-și piardă mințile văzând ce soție îi alesese bunicul său.

Serviseră micul dejun alături de familia Hennessy, făgăduindu-le că aveau să onoreze invitația la reședința Hawthorn dacă nu avea să-și recupereze bagajele prea curând. Chicotiseră îmbujorați când domnul Hennessy insistase că arătau amândoi de parcă le-ar mai fi prins bine alte câteva ore de somn.

- Sau poate că nici n-ar trebui să mai spun *alte*, adăugase el, iar toți cei de la masă se făcuseră roșii în obraji, mai puțin domnul Hennessy și soția acestuia.

Reușiseră să plece de la han mult mai târziu decât plănuise Mitford. Dar se părea că o tânără mireasă și soțul ei nu aveau nici un motiv să se grăbească altundeva decât spre patul matrimonial, așa că nu-și putea ieși din rol. Și, bineînțeles, stătuseră și după camerista lui Caroline, care se apucase să scurteze rochia mult prea lungă împrumutată de Josephine.

Iar la plecare se văzuse nevoit să o ia în cealaltă direcție decât cea la care se gândise cu o seară înainte. Familia Hennessy insistase să iasă în curte să își ia rămas-bun, și ar fi fost tare ciudat să o ia spre sud ca să-și continue drumul spre luna de miere din Scoția.

Pe de altă parte, ar fi putut pretinde că pornesc spre sud în căutarea bagajelor rătăcite. La naiba, de ce nu se gândise la asta mai devreme? Oh, Dumnezeule, ar fi fost altă poveste dacă ar fi avut experiență în arta minciunii!

Continuară să urmeze indiciile lăsate de domnul Porterhouse până ajunseră brusc la o fundătură, după-amiaza târziu. Ajunseră la un han, iar cei de acolo își amintiră imediat de trăsura cu albastru și galben și de tânărul înalt, brunet și chipeș. Trecuse pe acolo în dimineața aceea, ca să schimbe caii. La următorul han nimeni nu recunoscuse descrierea, însă un vizitiu amabil le spuse că văzuse o trăsură vopsită în negru și galben cu un cuplu mai în vârstă, care o luase spre sud.

Nici la următorul han nu aflară noutăți, nici măcar despre trăsura care se îndrepta spre sud.

- Dar ne-ar fi ieșit în cale dacă s-ar fi întors din drum, zise Josephine încruntată, mușcându-și ușor obrazul. N-am de gând să-l las să fugă în lume cu bijuteriile mele. Dacă își închipuie că o se renunț la luptă, se înșală amarnic.

Ce cuvinte îndrăznețe! Dar ce mai e de făcut atunci când bărbatul pe care îl pândești dispăre de pe fața pământului cu tot cu trăsura sa?

- Trebuie să ne întoarcem la hanul unde a fost văzut ultima oară, zise ducele. Nu are rost să ne continuăm drumul spre nord. Nu avem cum să ajungem acolo înainte de lăsarea întinericului și n-o să avem unde să înnoptăm. Domnișoară Middleton, începu el pe un ton hotărât, mâine o să pornim spre casa ta. Nu ar fi trebuit să permit să ajungem până aici. E nebunie curată. Trebuie să te duc acasă la tatăl tău.

- Oh, nu, nici nu mă gândesc! se împotrivi ea. Sir, nu mă întorc în veci acasă fără bijuteriile mele. Și, dacă nu vrei să mă mai ajuți, o să continui drumul de una singură. Nu am nevoie de tine.

- Ba ai nevoie de mine, zise el. Ai uitat că nu ai nici un ban la tine?

- Oh! răbufni ea. Ce urât din partea ta să-mi scoți ochii cu asta. De parcă eu n-aș ști. Ți-am spus deja că o să-ți înapoiez toți banii. N-o să pătimești de pe urma mea, sir, stai liniștit!

- Nu e vorba despre asta, zise el. Mi-e mult mai teamă să nu fiu acuzat de răpire.

- Oh, vorbești prostii, spuse ea. Chiar crezi că nu ți-aș lua apărarea? Trebuie să ne continuăm drumul. Știu că bijuteriile mele nu sunt atât de valoroase, bunicul a insistat întotdeauna ca bijuteriile de familie cu adevărat valoroase să fie ținute sub cheie - sub propria lui cheie. Dar e o chestiune de principiu. Mă doare inima când mă gândesc că individul ăla are pe mână bijuteriile mamei mele, inelul bunicii și că strâmbă din nas de cât de micuți sunt cerceii cu smarald pe care i-am primit de la Bart.

- N-o să mă opresc până nu-l prind pe domnul Porterhouse și n-o să dau de urma bijuteriilor tale, zise el. Dar nu avem cum să-l facem să apară de nicăieri, domnișoară Middleton. Și, dacă ne continuăm drumul împreună, prefăcându-ne că suntem soț și soție, reputația ta va avea și mai mult de suferit. Trebuie să te duc înapoi acasă. Și chiar cred că acolo putem să aflăm mai multe indicii. Poate că familia la care a locuit acolo are mai multe informații despre el.

- Familia Winthrop? întrebă ea. Dar nu vreau să mă întorc acasă. Doar n-ai de gând să mă obligi, nu-i așa?

- Ba da, răspunse el.

- Oh, zise ea pe un ton acuzator. Și chiar am crezut că ești un om bun.

Rămase lângă el cu umerii căzuți și cu privirea în pământ. De ce se simțea el atât de vinovat că hotărâse într-un final să facă ceea ce trebuia? Se abținu cu greu să nu o ia în brațe și să nu o strângă la pieptul său - acolo unde se cuibărise noaptea trecută -, șoptindu-i dulcegării la ureche.

Chiar o luase razna? Nu pusese niciodată mâna așa pe o tânără și nici nu-i șoptise la ureche. Nici în public, nici în intimitate. Era cel mai necuviincios lucru posibil. Și se gândea să facă asta acum, stând cocoțat în brișcă, în plină stradă, în văzul lumii? Gândul acela îi dădu

fiori. Ducele de Mitford nu ținu bine frâiele și rămase cu privirea ațintită asupra drumului.

Calculase greșit. Întunericul – un întuneric gros și sumbru – îi înconjură de îndată ce ajunseră la primul han unde nu aflaseră nimic despre Porterhouse. Nu aveau încotro decât să rămână acolo peste noapte.

Josephine își servi cina într-o liniște plină de tristețe, iar Mitford continuă să se uite la ea cu coada ochiului, ros de remușcări. Dar nu ar fi știut să spună dacă se simțea vinovat pentru că acceptase să ia parte la farsa asta ori pentru că încerca să încheie toată povestea înainte ca ea să fie complet compromisă.

Se simțea ca un monstru, ca un tiran.

Dar, Dumnezeule! Dumnezeule mare! De-abia dacă reușea să înțeleagă ce se întâmplase în ultimele două zile. Nu s-ar fi așteptat niciodată la un astfel de comportament din partea sa. Salvase o tânără la nevoie și, la nici zece minute, avusese ocazia de a o da tatălui ei, vie și nevătămată.

Și ce făcuse el? Ei bine, nici măcar nu voia să se gândească la felul în care acționase.

Cu câteva zile în urmă, își dorise să aibă parte de o aventură înainte să se arunce într-o căsătorie monotonă. Oh, Dumnezeule!

Nu avea încotro decât să se căsătorească cu fata asta ne bună, care prefera compania unui bărbat necunoscut decât a familiei Hennessy. Se uită încruntat spre fata necăjită din fața lui. Și încercă să-și scoată din minte amintirea capului ei pe umărul lui și a cămășii aceleia subțiri, bariera dintre mâna lui și corpul ei. Și a felului în care se agățase încrezătoare de brațul lui pe tot parcursul zilei.

Avea să sufere din cauza nehibzuinței sale. Totul începuse din clipa în care hotărâse să fugă din calea unei căsătorii nedorite. Sărmana domnișoară Middleton! Aproape că o compătimea. Momentul acela în care îl implorase să nu o ducă înapoi la tatăl ei îi pecetluise

soarta. Acum nu avea încotro decât să se căsătorească cu ducele acesta care o făcuse să fugă de acasă.

Ce minunăție de căsnicie îi aștepta! Nu vedea cum ar fi reușit vreodată să o facă să se potrivească stilului de viață cu care fusese el obișnuit. Nu întâlnise nicio dată o persoană mai nepotrivită pentru a fi ducesă - pentru a fi ducesa lui.

Josephine începu să caște și nu încercă nicicum să se stăpânească, așa cum ar fi făcut o domnișoară bine-crescută. Nu-și ridică privirea din farfurie, ci împunse un cartof, fără tragere de inimă. Mitford nu-și putu suprima un zâmbet. Dumnezeu, bunicul său îi spusese că era vorba despre o tânără de douăzeci de ani, dar cum era posibil așa ceva? Părea un copil, un copil nevinovat. Doar că nu arăta ca un copil.

- Hai să mergem în cameră, zise el. Se vede că ești obosită.

Ea nu se împotrivi, ci așteptă ca el să se ridice și să îi tragă scaunul. Porni înaintea lui, în timp ce el îi puse ușor mâna pe spate.

Și normal că o zi obositoare nu se putea încheia altfel decât într-un dezastru, își zise Mitford. Doar se întâmplase cu o seară înainte, de ce nu și acum? Nimic nu-l mai putea surprinde.

La masa de lângă ușă zări un domn tânăr și elegant care se uită admirativ și amuzat spre domnișoara Middleton și chiar mai amuzat spre duce. Își ridică paharul cu vin și îi făcu complice cu ochiul ducelui de Mitford.

Nimeni altul decât Sir Thomas Burgess, unul dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Mitford trecu pe lângă el fără să-i răspundă la salut sau la gest, ca și cum nici măcar nu-l văzuse. O conduse pe Josephine în tăcere pe scări, deschise ușa și pășiră împreună în cameră.

- Sunt sigur că ești obosită, zise el. A fost o zi lungă și agitată pentru tine. Mergi la culcare, și ai să vezi că mâine-dimineață lucrurile nu vor mai părea atât de negre.

- Nu-i adevărat, zise ea, fără să ridice privirea din po-dea. Toată lumea are dreptate în privința mea. Toată lumea zice că n-am nimic în minte. M-am încăpățânat să nu vorbesc deschis cu tata, deși sunt sigură că m-ar fi ascultat. Și am avut încredere în domnul Porterhouse, deși n-ar fi trebuit. Și am luat bijuteriile la mine, cu toate că ar fi trebuit să le las în siguranță acasă. Și te-am târât și pe tine în povestea asta, te-am obligat să o iei spre nord cu mine pentru că ai fost prea amabil să mă refuzi. Și totul a fost în zadar. Nu i-am dat de urmă lui Porterhouse și nici n-am recuperat bijuteriile.

- Pun eu mâna pe el, îi zise ducele. Ți l-am promis.

Ea se uită spre el cu o privire tristă.

- De ce ai face asta? întrebă ea. De ce te preocupă problemele mele?

O întrebare bună, își zise ducele. Îi zâmbi și o bătu ușor pe umăr.

- Pentru că nici mie nu-mi place să irosesc două zile, răspunse el. Mergi la culcare! Trebuie să te odihnești. Eu merg până jos.

- Domnule Villiers? spuse ea.

El se opri din drum și se întoarse curios cu fața spre ea.

- Îmi pare rău că m-am supărat pe tine, zise ea. Am greșit. Ești un om bun, nu ai făcut altceva decât să mă ajuți.

El îi zâmbi oarecum amuzat. Și-ar fi dorit să fi numărat de câte ori îi spusese asta de când se cunoscuseră și până în acel moment.

Îl găsi pe Sir Thomas Burgess tot în sala de mese, savurându-și porția de friptură cu legume fierte. Ducele de Mitford se așeză la masă cu el.

- Tom, s-ar părea că vara ta în Scoția s-a întins până în toamnă, zise el. Ai hotărât în sfârșit să te întorci acasă?

Prietenul său luă o îmbucătură din friptură. Nu se grăbi să înghită, uitându-se spre duce cu același rânjet de mai devreme.

- Sar părea că m-am întors la țanc, spuse el în cele din urmă. Tind să cred că vine sfârșitul lumii, dacă ar fi să mă iau după ce mi-a fost dat să văd mai devreme. Paul, șmechere. Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea da nas în nas cu tine într-un han uitat de lume, însoțind o domnișorică.

Ducele se rezemă pe spătarul scaunului și oftă din tot sufletul.

- Nu e genul acela de domnișorică, zise el.

- Ah, spuse Sir Thomas, începând să râdă. Scuze, prietene! Înseamnă că lumina asta slabă mi-a jucat feste. Să înțeleg că era mătușa ta octogenară, Paul?

- Nu, răspunse ducele. Nu e vorba nici despre mătușa mea, Tom. Presupun că nu-i chip să încerc să te conving să uiți că m-ai văzut în compania ei, nu-i așa?

Prietenul său își duse mâna în dreptul inimii.

- Buzele îmi sunt pecetluite, zise el. Te rețin cumva din brațele domnișoarei tale, Mitford? Și se poartă frumos când te cuibărești în brațele ei? Sunt cât se poate de gelos. Noaptea petrecute de unul singur în astfel de hanuri sunt dureros de lungi și de plictisitoare, nu-i așa?

- Uite ce e, Tom, începu Mitford, neliniștit. Nu e ce crezi tu. E o lady.

Sir Thomas își lăsă mâncarea deoparte. Se întinse în scaun, rânjind.

- Mitford, poznașule, zise el. Știam eu că ascunzi ceva. Știam eu că o să te dezmeticești și tu odată și-odată. Dar chiar cu o lady? Vorbești serios?

- Da, vorbesc serios, răspunse ducele. Și te-aș ruga să nu-mi mai spui „Mitford“, Burgess. Vrei să-mi spui mai bine „Villiers“?

Prietenul său se uită lung la el, după care începu din nou să rânjească.

- Hai că sunt și eu cam încet la minte, nu-i așa? Dar înțeleg mesajul până la urmă, Mit... - adică Villiers. Călătorești pe ascuns spre nord cu o tânără despre care

pretinzi că ar fi o lady. Presupun că spre nord te îndrepti, nu-i așa?

Ducele încuviință.

- Cumva în drum spre Gretna? întrebă acesta.

- Oh, Dumnezeule, pufni Mitford.

- Așa deci! exclamă Sir Thomas, îndreptându-și din nou atenția spre farfuria cu mâncare. Am ghicit, așa-i? Dar îți spun sincer că nu înțeleg de ce simți nevoia să te căsătorești pe ascuns cu această domnișoară când o mulțime de alte domnișoare încearcă de ani în șir să pună mâna pe tine și știi cel puțin zece baroni și conți care ar da orice ca să te aibă drept ginere. Înseamnă că fata e deja promisă altcuiva, nu-i așa?

- Oh, Dumnezeule, zise ducele. Ai fost întotdeauna de tot râsul la farse și ghicitori, Tom. Uite ce, uită că m-ai văzut aici, bine? Ne vedem în curând în Londra și aștept să-mi povestești despre Scoția.

- Și tu să faci bine să-mi povestești ce am ratat în viața ta, zise Sir Thomas, închinând din nou un pahar în cinstea prietenului său, făcându-i cu ochiul. Gretna Green. Mit... Scuze, Villiers, ascultă la mine! Nimeni n-o să mai îndrăznească să zică despre tine că ești un individ plictisitor după isprava asta. N-o să se mai vorbească despre altceva un an întreg. Du-te și te bucură de domnișorica ta. Ah, apropo, bună alegere! Este foarte frumoasă.

Ducele se ridică de la masă.

- Noapte bună, Tom, zise el. Aș prefera ca... aș prefera ca domnișoara... aș prefera ca ea să nu știe că am dat peste cineva cunoscut. S-ar putea să se simtă jenată.

Prietenul său îi făcu din nou cu ochiul.

- Dacă e să ne vedem la micul dejun, zise el, am să mă prefac că nu te cunosc, Paul. Nu te-am văzut în viața mea. Presupun că v-ați cazat sub numele de doamna și domnul Villiers, nu-i așa?

- Da, răspunse ducele îmbujorat.

- Mitford, spuse Sir Thomas, ducând paharul la gură, bine ai venit printre bărbații adevărați! Nu-ți face griji în privința mea. Și nu-ți bate capul cu faptul că mi s-a

stricat trăsura în după-amiaza aceasta și că, cel mai probabil, voi fi nevoit să rămân câteva zile bune în hanul aceasta uitat de lume. Nu-ți face griji în privința mea! Doamna Villiers te așteaptă.

Ducele de Mitford ridică privirea și plecă. Când trecu pe lângă bar, hangiuul îl strigă și îl întrebă dacă mai era curios să afle despre trăsura cu albastru și galben.

- Da, răspunse ducele.

- Bărbatul acela, zise hangiuul făcându-i semn spre un fermier voinic care tocmai dădea pe gât o halbă de bere, mi-a zis că un domn brunet într-o trăsura ca aceea pe care ai descris-o dumneata a pierdut o roată de la trăsura în dimineața asta și s-a ciocnit de o turmă de vaci care traversa poteca. Aproape că a omorât o vacă.

Mitford se uită cu coada ochiului spre fermier.

- Și în ce direcție a plecat? îl întrebă el pe hangiu.

Bărbatul îi făcu semn spre est.

- Probabil s-a dus acasă la baron, zise el. Sir, vă spun sincer că toții domnii pe care i-am întâlnit astăzi erau în drum spre casa baronului.

- Ce baron? întrebă ducele nedumerit.

- Lord Parleigh, sir, răspunse hangiuul. Deerview Park e la vreo zece kilometri distanță. Baronul primește întotdeauna musafiri.

- Mulțumesc, zise ducele, întinzându-i o monedă.

Josephine întinse cu grijă rochia împrumutată pe spătarul scaunului. Trebuia să o poarte și a doua zi. Nu avea încotro. Se spală și își pieptănă părul. Știa că nu avea de ce să se grăbească. Domnul Villiers nu avea să se întoarcă prea curând.

Trebuia să vină repede cu un plan. Domnul Villiers intenționa să o ducă înapoi acasă. Și îi studiase prea bine expresia de pe chip în timp ca să știe că vorbea serios și că nu avea să se răzgândească ușor.

Bărbații ăștia! Erau toți la fel. Se încăpățâneau să facă întotdeauna cum credeau ei că e mai potrivit pentru binele unei lady. Nu s-ar fi gândit niciodată să se consulte

și cu respectivele lady. Oh, nu, ei pur și simplu luau decizii pe cont propriu. De parcă ele, femeile, ar fi fost copii fără minte.

Domnul Villiers era la fel de rău ca toți ceilalți. Chiar dacă fizicul său nu ar fi intimidat nici o femeie și, deși era amabil, drăguț, cu zâmbetul acela frumos și cu cârlionții aceia neastâmpărați, era un gentleman fără doar și poate. Ceea ce însemna să era un asupritor pentru o lady, prin definiție.

Știa deja ce era mai bine pentru ea și punea propriile lui dorințe mai presus de ale ei.

Josephine își aruncă peria în valijoară după ce o trecu prin păr de douăzeci de ori – Betty obișnuia să-i spună că trebuia să o facă de cel puțin cincizeci de ori, dar cine avea timp să se pieptene o noapte întreagă? Era peste măsură de supărată și îndurerată.

Totodată, se simțea și puțin vinovată. La urma urmei, domnul Villiers își irosise două zile din viață pe toanele ei și avea să-și piardă alte două zile ca să o ducă înapoi acasă – unde mai mult ca sigur avea să fie căsăpît de tatăl ei și muștruluit zdravăn de bunicul ei.

Josephine căscă. Dacă urma să se întoarcă acasă cu el, nu avea să-și mai recupereze niciodată bijuteriile.

Iar ticălosul acela avea să scape nepedepsit. Nu era bine. Oh, nu era deloc bine așa.

Căscă din nou cu gura până la urechi. Trebuia să meargă la culcare. Nu avea ce să mai facă acum. Avea să se gândească a doua zi. Avea să vină cu un plan. Nu se simțea înfrântă, cu toate că se întristase mai de vreme. Nu, nu era chip să fie învinsă.

Dar, după ce se întinse pe pat, cu brațele pe lângă corp, cu ochii în tavan, nu reuși să se liniștească. Unde avea să doarmă domnul Villiers? Probabil pe podea dacă ar fi știut ce se alesese seara trecută de tentativele lor de-a împărți patul.

Dar nu merita să doarmă pe podea, își zise ea simțindu-se vinovată după toate lucrurile răutăcioase pe care le gândise despre el în ultima jumătate de oră.

Nu, ar fi dat orice să nu fie o bătaie de cap pentru el. Ea era cea care merita întregul disconfort. Și, dacă tot o aștepta o noapte albă, măcar să doarmă pe podea, astfel încât domnul Villiers să poată dormi în pat.

Așa că se întinse pe podea, lângă pat, cu pelerina împăturită sub ea, cu o pernă sub cap și învelită cu o pătură subțire. Nu era absolut deloc confortabil. Dar refuză să se compătimească. Odată domnul Villiers întors în cameră, ea avea să se prefacă adormită și nu avea să scoată un sunet toată noaptea.

După alte câteva minute, podeaua nu i se mai păru chiar atât de inconfortabilă. Era extrem de obosită. Se întoarse pe o parte și se cuibări sub pătura călduroasă.

Și, brusc, era din nou copil și fusese neastâmpărată și se ascunsese în dulăpiorul înalt din camera ei. Iar tatăl ei o găsi acolo, dar nu se supără pe ea pentru că se bucură să vadă că era vie și nevătămată. Iar ea îi mărturisi că spărsese o vază scumpă din sufragerie, o vază care nu putea fi înlocuită. Dar, în loc să o certe și să o pedepsească, el o ridică în brațe și o alintă spunându-i că ea era mult mai importantă decât orice vază de pe lumea asta.

Simți lacrimi în ochi, pentru că el era mereu atât de dragăstos și draguț cu ea, iar ea nu făcea altceva decât să îl supere. Dar nu se putu abține și se cuibări în brațele lui, agățându-se de gâtul lui când el încercă să o lase jos.

– Paul, zise ea, dormeam așa bine. Nu vreau să dormi tu pe podea. Dormi tu în pat.

Era atât de aproape de chipul lui și îl ținea pe după gât. Iar el o ținea în brațe, cu un braț în jurul umerilor și cu celălalt sub genunchi.

– Șșștt, șopti el. Culcă-te!

– Nu te culca pe jos, zise ea. Mă simt vinovată. Dormi în pat, Paul. E loc suficient.

– Șșștt, șopti el, zâmbindu-i cu ochii lui cenușii frumoși. Dormi, nu-ți face griji în privința mea, spuse el și o sărută pe frunte.

Josephine îi dădu drumul și închise ochii. Se întinse în pat, iar el o înveli cu pătura. Era domnul Villiers, nu tatăl ei. Și îi spusese Paul. Oh, Dumnezeuule! El o ridica de jos, o culcase pe pat și o învelise. Și o sărutase pe frunte.

Știa diferența dintre vis și realitate, dar realitatea nu putea fi mai mult decât un vis. Continuă să respire profund, cu ochii închiși. Și îl ascultă în tăcere pe domnul Villiers cum păși ușor prin cameră până ajunse la patul improvizat pe jos pe care îl pregătise pentru ea însăși.

Dar nu se trezi. Cât timp dormea, avea tot dreptul din lume să se simtă mai bine în compania lui decât s-ar fi simțit alături de familia Hennessy.

capitolul 8

Ducele se trezi dintr-un vis chinuit în care visă zeci de alte scenarii despre cum ar fi trebuit să acționeze în ultimele zile care ar fi fost de o mie de ori mai bune decât cum procedase în realitate. Din păcate, odată treaz, nu-i mai veni nici un scenariu în minte. Pentru că se trezi cu o durere înfiorătoare de cap.

Josephine Middleton îngenunche pe podea lângă el, cu părul ciufulit care îi atârna pe umeri până spre talie. Se uita îmbujorată la el, vorbindu-i.

- ... O prostie, o auzi el spunând. Când am fi încăput amândoi în pat.

- Mulțumesc, doamnă, zise el, dar am dormit bine pe podea.

Oare cum se făcea că nopțile albe culminau cu un somn profund spre zori? Și cum se făcea că ea era mereu acolo?

- Mi-a venit o idee extraordinară, zise ea. Nu știu cum de nu ne-am gândit la asta mai devreme.

Mitford închise ochii, încercând a se preface că încă visa. Podeaua părea aproape confortabilă.

- Domnul Porterhouse a dispărut undeva între hanul acesta și celălalt, corect?

- Da, bolborosi el.

- Și nu avea cum să dispară în neant, corect? continuă ea.

- Nu, șopti el, încercând în zadar să încerce să adoarmă la loc.

- Știm sigur că nu s-a întors din drum, că ne-ar fi ieșit în cale, zise ea. Corect?

- Corect, răspunse el.

- Ceea ce înseamnă că a luat-o pe alt drum, continuă ea, uitându-se triumfătoare la el.

- Așa e, spuse ducele.

- Atunci, e simplu. Trebuie să o luăm pe fiecare drum de aici și până la celălalt han până dăm de cineva care să ne ajute cu mai multe detalii. Bineînțeles, trebuie să ne uităm și în stânga, și în dreapta.

Ducele se resemnă cu ideea că era nevoit să se trezească și, fiind vorba despre o nouă zi, îi fu brusc extrem de recunoscător fermierului aceluia beat care îl adusese la han cu o seară înainte. Dumnezeule mare, asta ar fi însemnat să petreacă săptămâni întregi încercând să exploreze fiecare drum de țară de pe ultimii zece kilometri. Făcu ochii mari.

- Te-ai trezit din cauza mea? întrebă Josephine Middleton, întâmpinându-l cu un zâmbet larg și timid.

- Nu, răspunse el. Maș fi trezit de mult, dar n-am vrut să te deranjez pe tine.

- Oh, nu-ți face griji în privința mea. Eu mă trezesc mereu devreme.

Ducele încercă să-și imagineze diminețile viitorului său. Lui Henry și tusei lui discrete când aducea apa pentru bărbierit aveau să le ia locul ducesa, care avea să se așeze lângă el în pat, nerăbdătoare să-i povestească despre minunata idee care îi venise noaptea în somn.

- Și dacă nu dăm de el nici după această expediție, zise ea cu mărinimie, ai acordul meu să mă duci acasă. Nu ți se pare corect așa?

- Știi deja unde s-a dus, zise el, mutându-se pe o parte, moment în care toate oasele și toți mușchii din corp îi dădură de înțeles că podeaua nu fusese, totuși, prea confortabilă.

Își trecu mâna prin păr și își zise să nu uite să se tundă de îndată ce ajungeau într-un loc civilizat. Josephine tăcu de data asta. Se apropie de el, în genunchi, cu ochii ei mari și cu palmele împreunate. Se înfioră știind-o atât de aproape și încercă să-și scoată din minte amintirea de noaptea trecută când o luase în brațe și o întinse pe pat, fiind aproape incredibil de nesăbuit încât să se întindă lângă ea când ea se agățase atât de doritoare de gâtul lui. Dumnezeu!

- E în drum spre casa lui Lord Parleigh, zise el. E la zece kilometri de aici. A fost zărit de un fermier; se pare că s-a ciocnit de câteva vacuțe. Și pentru că locuința lui Lord Parleigh vine în continuarea drumului și cum se pare că acesta organizează adesea petreceri, se prea poate ca omul nostru să fi pornit spre el.

- Atunci înseamnă că l-am prins, conchise ea, încântată. În sfârșit. Ah, să vezi ce-i fac când pun mâna pe el.

- Nu te sfătuiesc să faci asta, se grăbi Mitford să o liniștească. O să te pună imediat la pământ.

- Sir, dacă crezi că mă poți convinge să mă întorc acasă înseamnă că nu mă cunoști deloc.

- Dar cred că încep să te cunosc mai bine, domnișoară Middleton, zise el, uitându-se mahnit spre cămașa împrumutată.

Ar fi trebuit să doarmă într-una dintre cămașile șifonate. S-ar fi putut schimba în timp ce ea dormea. Din păcate, se părea că în ultimele două zile reușise să-și piardă de tot capul.

- Te rog să mă duci la el, zise ea, ca să-mi recuperez bijuteriile și ca să-l pun la punct, după care mă poți duce înapoi acasă, cum știu că arzi de nerăbdare să faci, și te poți întoarce la viața ta.

- Nu te-aș sfătui să faci nici asta, zise Mitford. Cred că ar fi mult mai bine să te duc acasă și să-i spun tatălui

tău unde se ascunde Porterhouse. Dacă participă la petrecerea organizată de Lord Parleigh, mă gândesc că o să rămână cel puțin o săptămână acolo.

- Vrei să-mi spui că te aștepti să plec acasă acum, când sunt la mică distanță de domnul Porterhouse? îl întreabă Josephine privindu-l șocată. Ce prostie!

Mitford rămase cu ochii închiși câteva clipe. Greșise, ar fi trebuit să o ducă acasă și de-abia atunci să-i povestească despre Porterhouse. Oh, Dumnezeu, era complet depășit de situație.

- Mi-a venit acum o idee și mai bună, zise Josephine Middleton, iar el deja știa că avea să fie o idee incredibil de nebună. Trebuie să acceptăm invitația familiei Hennessy și să mergem la reședința Hawthorn. E destul de aproape de aici. Și, odată ajunși acolo, putem să tragem o fugă și până la domnul Porterhouse. O să-l luăm prin surprindere, nu crezi?

Ducele de Mitford oftă în sinea sa. Se ridică - cum de nu se gândise mai devreme să facă asta în loc să rămână lângă o tânără care se așezase ghemuită lângă el?

- Dumnezeu, zise el, ducându-și mâna la cap. Chiar vrei să mergem la familia Hennessy și să continuăm să ne prefacem că suntem soț și soție? zise el, după care se întrebă furios cum să pună piciorul lui de duce în prag și să o ia pe sus până la Rutland Park.

- Eu aș zice că am reușit să-i păcălim foarte bine seara trecută, răspunse ea, făcându-l pe duce să roșească.

- Ei bine, zise el, înșfăcându-și haina și geanta, deja e clar că mi-am pierdut mințile, ce rost ar mai avea să încerc acum să-mi vin în simțiri?

- Știam eu că o să ascuți de mine, zise ea, sărind fericită în picioare. Ești atât de bun cu mine! Știu că sunt în siguranță alături de tine și că o să mă ajuți să-mi recapăt bijuteriile. Iar dacă domnul Porterhouse încearcă ceva, ei bine, îi vii tu de hac, zise ea zâmbitoare.

Ducele de Mitford se opri cu mâna pe mânerul ușii și se uită cu coada ochiului spre tânăra aceea micuță și spre claia ei de păr ciufulit. O fetiță nevinovată și fără

mintea care petrecuse o a treia noapte consecutiv cu el și care îi zâmbea credulă, uitându-se la el de parcă ar fi fost un fel de Hercule.

Nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că, fără factorul-surpriză și fără ajutorul unei tinere furioase care să-l izbească în cap cu o carafă cu apă, Porterhouse l-ar fi doborât la pământ dacă ar fi pus vreodată mâna pe el.

Îeși din cameră și oftă îndurerat. Oare la ce să se mai aștepte de acum încolo? Dacă ar fi reușit vreodată să plece de aici și să se întoarcă în Londra, probabil ar fi ajuns la spitalul de nebuni. Doar că, bineînțeles, destinul său era să ajungă la altar cu o altă posibilă viitoare pacientă. Într-un fel, era mai bine așa – măcar să facă cu toții parte dintr-o familie de nebuni. Cu siguranță aveau să iasă niște odrasle cel puțin interesante.

Sir Thomas Burgess se trezi târziu. Nici nu mai conta, căci oricum nu-și putea continua drumul până nu își repara trăsura. Dar regretă că îl ratase pe prietenul său Mitford la micul dejun. I-ar fi făcut deosebită plăcere să rămână la masa lui, prefăcându-se că nu îl recunoaște, ca să o studieze mai îndeaproape pe viitoarea mireasă a lui Paul. Cine și l-ar fi închipuit pe Mitford la drum pe ascuns și singur în compania unei tinere domnișoare? Cine s-ar fi gândit că aveau să se căsătorească în mare secret în Gretna Green? Sir Thomas rămase în curte, încercând să se adăpostească de aerul rece al dimineții, cu un rânjel pe chip, în timp ce grăjdarii se îngrijeau de caii săi. Dacă nu i-ar fi văzut cu ochii lui, nu ar fi crezut niciodată. Mitford nu făcuse niciodată în viața lui ceva riscant sau necugetat. Niciodată. Chiar și amanta aceea pe care o avusese câțiva ani fusese o femeie respectabilă.

Oare cine era fetișcana aia? Era tare curios. Dar tot avea să afle, odată și-odată. Dar de ce să se căsătorească pe ascuns? Era ceva de-a dreptul absurd.

Începu să râdă, imaginându-și că exista la mijloc și un tată fioros pe urmele lor, cu o pușcă într-o mână și cu un hanger între dinți.

Se uită lung și amuzat spre trăsura ușor ponosită care intră în curte, mânată de cel mai atipic vizitiu pe care-l văzuse vreodată. Un vizitiu care părea potrivit într-un ring de box, nicidecum la frâiele unei trăsuri.

Sir Thomas o privi cu interes pe tânăra frumoasă cu păr blond pe care vizitiul o ajută să coboare din trăsură. O zeiță subțirică cu un chip alb ca spuma laptelui și cu părul auriu ca spicele de grâu.

- Mergeți înăuntru de serviți un ceai și niște prăjituri, îi zise uriașul chel pe un ton atât de drăgăstos, încât Sir Thomas se întrebă amuzat dacă nu cumva era vorba despre tatăl ei.

- Dar de-abia dacă am pornit la drum, protestă un tânăr înalt și agitat, cu păr blond, țâșnind din trăsură în urma domnișoarei. Sam, în ritmul ăsta n-o să-i prindem niciodată din urmă. Sir Thomas continuă să o privească în timp ce tânăra traversă poteca, întâmpinându-l cu ochii ei mari și albaștri, înainte să coboare privirea și să intre degrabă în han. Ah, era atât de încântătoare! Dar fu trezit din visare de tânărul blond care se apropie să-i vorbească.

- Sir, mă scuzați, zise el, călătoriți cumva spre sud?

- Da, vin din sud, răspunse Sir Thomas. Ieri am ajuns aici.

- Oare nu v-a ieșit cumva în cale o brișcă mânată de un gentleman însoțit de o tânără domnișoară? întrebă băiatul blond.

Sir Thomas căzu pe gânduri și clătină din cap.

- Rareori se întâmplă să-ți iasă în cale vreo brișcă prin părțile astea, zise el. Și mai ales cu o tânără domnișoară drept pasager.

Tânărul se arătă vizibil dezamăgit.

- Este vorba despre cineva cunoscut? întrebă Sir Thomas din politețe.

- Sora mea, răspunse tânărul. Și un anume domn Paul Villiers.

Sir Thomas își țuguie buzele și se uită lung la el.

- Cum arată? îl întrebă el.

- Nu știu cum arată acest Villiers, spuse el. Și se pare că nimeni n-a știut să-mi spună. Toată lumea mi-a zis că e un bărbat perfect normal. Sora mea este mică de statură și are părul blond. Este foarte important să o găsesc în cel mai scurt timp.

Sir Thomas ridică surprins din sprâncene.

- A fost cumva răpită? întrebă el.

- Nu chiar, răspunse tânărul roșu în obraji. Sir, nu este cazul să vă mai dau și alte detalii. I-ați văzut sau nu? Dacă nu i-ați văzut, vreau să merg să întreb la han.

Sir Thomas Burgess chiar era un prieten apropiat al ducelui de Mitford. Continuă să se uite lung spre tânărul care aștepta nerăbdător în fața lui.

- Nu am văzut brișca în cauză, zise el. Din acest motiv v-am și zis că nu mai devreme. Dar i-am văzut pe cei doi. Au înnoptat aici la han. Domnișoara era micuță și cu părul blond. Și i-am auzit vorbind la cină. Nu am tras cu urechea, dar stăteam la masa vecină, și era de unul singur. I-a spus, hmm, cum spuneți că îl cheamă? Vil...

- Villiers, zise Bartholomew și se luminează la față. Sunt tot aici?

- Nu, răspunse Sir Thomas. I-am auzit spunând că voiau să plece devreme. Și îmi amintesc unde anume plănuiau să meargă pentru că și eu tot într-acolo mă îndrept. Presupun că ar fi trebuit să mă prezint, mai ales că trăsura mea s-a stricat pe drum, dar nu am vrut să-i deranjez.

- Deci încotro merg? întrebă Bartholomew nerăbdător.

- Spre casa lui Lord Parleigh, zise Sir Thomas. Deer-view Park. E la zece kilometri est de aici. Se duceau la o petrecere. Lord Parleigh m-a invitat și pe mine acum câteva săptămâni când ne-am întâlnim în timp ce eu eram în drum spre Londra. Așa că am hotărât să trec și eu câteva zile pe acolo.

- Sunteți sigur că într-acolo se îndreaptă sora mea și Villiers? întrebă Bartholomew.

Sir Thomas ridică din umeri.

- Asta i-am auzit spunând aseară, zise el. La momentul respectiv, păreau destul de hotărâți.

- Cum ajung acolo? întrebă Bartholomew.

- E foarte ușor, răspunse Sir Thomas, dacă nu vă deranjează să mă luați și pe mine cu dumneavoastră. Mi s-a stricat trăsura. M-aș bucura să vă ghidez spre destinație ca să nu fiu nevoit să pierd mai multe zile aici.

- Mă bucur că ne putem fi de ajutor unul celuilalt, zise tânărul. Sir, aș vrea să plecăm de îndată ce sora mea termină de mâncat. O să fiți gata? Aș fi vrut să fim deja plecați, însă vizitiul nostru insistă cu încăpățănare ca Susanna să nu sară peste nici o masă. Știți, are rău de drum, zise el, zâmbind iritat. Iar Sam nu este genul de tiran cu care să te iei la harță.

Sir Thomas își puse mânușile de piele în timp ce tânărul intra degrabă în han. Nu era deloc mândru de minciuna sa. Fratele iubitei lui Paul părea un băiat bun, iar domnișoara cu rău de drum avea să parcurgă kilometri întregi în direcția greșită. Dar prietenia sa cu Mitford era pe primul plan. În felul acesta, se asigura că fratele era pe o pistă greșită, iar dacă Mitford se mișca mai repede, avea să fie căsătorit cu acte în regulă cu domnișoara lui înainte ca fratele acesteia să-și dea seama de greșeala făcută și să o prindă din urmă.

Spera ca fratele fetei să nu se gândească să verifice cele auzite întrebând vreun angajat al hanului care să-l fi văzut pe Mitford luând-o spre nord în dimineața aceea.

Dar Bartholomew și Susanna se întoarseră în curte în mai puțin de zece minute, dornici să-și continue călătoria. Sir Thomas se prezentă și află astfel o informație interesantă despre viitoarea mireasă a lui Mitford. Era vorba despre o anume domnișoară Middleton.

Și dacă i se păruse că domnișoara Middleton a lui Mitford era drăguță, această nouă domnișoară Middleton - sora ei - i se păru, de departe, cea mai frumoasă

ființă pe care o întâlnise vreodată. Ea îi zâmbi timid și recunoscătoare, iar el se așeză în fața ei, simțindu-se groaznic de vinovat.

Bartholomew nu-și făcu nici cea mai mica problemă când Sir Thomas îi explică lui Sam pe unde să o ia; hangiul îi confirmase și el că domnul și doamna Villiers o luaseră spre est, îndreptându-se spre locuința lui Lord Parleigh.

Domnul și doamna Villiers! Nu îi împărtășise acest detaliu Susannei. Porni la drum hotărât să-l omoare pe acel bărbat perfect normal. Și să-i facă de petrecanie lui Jo.

Întâmplarea făcea ca familia Hennessy să locuiască în aceeași direcție cu Lord Parleigh. Reședința Hawthorn era la doar șase kilometri de Deerview Park.

Josephine râsuflă ușurată. Ardea de nerăbdare să doarmă într-o casă normală și să mănânce o cină copioasă. Și îi simpatiza pe membrii familiei Hennessy, cu toate că domnul Hennessy avea un obicei ciudat de a face tot felul de remarci deplasate, râzând apoi pe seama lor. Bunicul ei îl considera vulgar. Dar era un om bun. Totodată, era bucuroasă că avea să o revadă pe Caroline și că avea să se bucure de serviciile caméristei sale. Și poate că prietena sa avea să-i împrumute o nouă rochie și să se îngrijească și ca hainele ei să fie spălate și călcate.

Visa la o baie caldă și ardea cu nerăbdare să se spele pe păr. Trecuseră deja trei zile în care nu se putuse dezbrăca.

Se așeză lângă domnul Villiers, agățându-se ca de obicei de brațul acestuia, în timp ce goneau pe poteci mai înguste și mai curbate decât drumul pe care umblaseră în celelalte două zile. Era fericită și se simțea vinovată că era fericită.

- Chiar crezi că domnul Hennessy o să trimită pe cineva în căutarea bagajelor noastre rătăcite? îl întreabă ea. Dar sunt sigură că se vor bucura să ne revadă, nu crezi?

Și poate că ne vor caza în două camere alăturate în loc de una singură, ca să nu te mai simți obligat să dormi pe podea, ca noaptea trecută, cu toate că ai fi putut să alegi să nu o faci. Dormeam chiar foarte bine înainte să mă ridici de pe jos, zise ea, îmbujorându-se la amintirea acelei nopți.

- Vreau să rămâi la familia Hennessy, unde vei fi în siguranță, în timp ce eu voi merge acasă la Lord Parleigh. Sunt sigur că omul nostru va rămâne șocat să mă găsească acolo. Și mă aștept să-mi dea de bunăvoie bijuteriile, ca să evite un scandal, iar eu ți le voi înapoia.

- Dar sunt bijuteriile mele, zise ea. Eu trebuie să le recuperez.

- Și o să le recuperezi, zise el. De la mine. Sau crezi că și eu încerc să te las fără ele?

- Nu, sir. Am încredere deplină în tine, zise ea, fără să îi vadă expresia uluită de pe chip. Era prea ocupată să se agate cu înverșunare de brațul lui cu ambele mâini - se părea că brațul său era mult mai rezistent și mai sigur decât mânerul de susținere din dreapta ei - în timp ce cotiră periculos pe drumul de țară. Oricum, planul tău nu are nici o logică. Ne-am căsătorit de-abia acum trei zile.

- Poftim? zise el.

- Familia Hennessy crede că ne-am căsătorit acum trei zile, îi spuse ea. Cum îți imaginezi că ar reacționa dacă eu aș rămâne la ei câteva zile, în timp ce tu pleci la o petrecere? Ar trebui să inventăm o ceartă groaznică, și m-aș simți obligată să plâng zi și noapte și să refuz să mănânc.

- Și ai fi dispusă să faci una ca asta? o întrebă el încruntat.

- Sigur, zise ea. Doar suntem îndrăgostiți până peste cap, nu-i așa? Nu aș avea cum să mă cert cu tine și să ne despărțim la trei zile de la nuntă fără să am o cădere nervoasă.

- Să te desparți de mine? întrebă el și mai încruntat. Le-am putea spune că vreau să-i fac o scurtă vizită unei...

unei vechi cunoștințe. Timp în care tu vei rămâne alături de fosta ta colegă de școală. De ce ți se pare atât de ciudat?

- Pentru că suntem proaspăt căsătoriți și îndrăgostiți nebunește, zise ea. Nu aș putea să petrec o oră departe de tine fără să izbucnesc în lacrimi. Vin și eu cu tine.

- Dar n-o să creezi probleme, bine? replică Mitford, uitându-se neîncrezător spre ea.

Și își dădu imediat seama că își răcea gura de pomană. Normal că avea să facă numai belele.

Dintr-odată trase tare de hățurile cailor, reușind să evite cu îndemânare o cireadă de vaci care apăru brusc în calea lor - poate aceeași cireadă care îl oprise din drum pe domnul Porterhouse.

Josephine se prinse și mai tare de el și se cuibări în brațele lui, așteptându-se în orice clipă la un impact mortal, gata să piară alături de partenerul ei.

- Te rog să mă ierți, zise el. Nu eram atent la drum. Ești bine?

- Da, răspunse Josephine, uitându-se la el cu coada ochiului, sunt bine și m-am speriat prosteste. Știam că o să ai grijă de mine. Doar că nu sunt obișnuită să călătoresc cu brișca. Deși cred că ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum, nu?

Îi zâmbi și simți un fior mai rece decât aerul răcoros de octombrie, iar vuietul care îi răsună în urechi nu era nici el din cauza vântului.

- Ești în siguranță, îi zise el în timp ce totul începu să se întunece în jurul ei.

Îl credea, chiar dacă senzația care o încerca se asemăna foarte tare cu starea de leșin pe care i-o descrisese prietena ei - ea nu leșinase niciodată. Era în siguranță, știa asta, căci trăsură se opri brusc, iar văcuțele își continuă drumul fără să pară deranjate de dezastrul pe care tocmai îl evitaseră. Căci însuși domnul Villiers mâna trăsură, iar el nu ar fi permis niciodată să se producă un accident, nu-i așa? Cum să nu fie în siguranță când

el își pusese brațul în jurul ei, îndemnând-o să-și sprijine capul de umărul lui?

- Cred că o să leșin, îi zise ea, destul de uimită, iar vocea ei se auzi de undeva de departe. Nu am leșinat în viața mea. Ce-o să crezi despre mine?

- Nimic rău, răspunse el, desfăcându-i nodul de la bonetă. Nu eram atent la drum. Iar eu sunt întotdeauna atent la drum.

Da, își zise Josephine începând ușor, ușor să-și vină în simțiri, poate că acum trei nopți nu ar fi putut spune cu mâna pe inimă dacă domnul Villiers îi răspunsese la sărut, căci ea sărise la buzele lui, și oricum nu fusese un sărut în toată regula, ci mai mult o încercare de a se feri de tatăl ei. Iar sărutul de noaptea trecută nu fusese un sărut în adevăratul sens al cuvântului. O sărutase pe frunte. Dar acum putea să spună cu mâna pe inimă că el chiar o sărutase, pentru că ea nu îl provocase în nici un fel. Era undeva departe, cu capul pe umărul lui.

Dar o sărutase cu adevărat. De fapt, o săruta cu adevărat. Căci el se apropie ușor de ea, vorbindu-i atât de frumos că nici măcar nu se obosi să asculte exact ce-i spunea, până ce buzele lui îi ajunseră la tâmpile și apoi se opriră - oh, da, cu siguranță nu era într-atât de adormită încât să nu-și amintească - pe buzele ei. La fel de dragăstos și de mângâietor precum cuvintele pe care i le șopti.

Poate că nu era un sărut adevărat, dar, cum nu fusese niciodată sărutată cu adevărat, nu ar fi știut cum să-l descrie. Căci îi atinse buzele cu buzele lui, dar continua să îi șoptească vorbe dulci.

Dar ea hotărî să îl interpreteze ca pe un sărut. Fusese sărutată. De domnul Villiers. Și ar fi dat orice să o sărute din nou, dar s-ar fi simțit obligată să leșine din nou dacă s-ar fi așteptat la asta din partea lui, și deja se înfioră la gândul că leșinase pentru prima oară în viața ei.

- Ești bine? o întrebă el.

- Oh, da, răspunse ea, îndreptându-și spatele și scăpându-și boneta pe jos. Nu am leșinat, nici vorbă de așa ceva. Nu am văzut negru în fața ochilor, cum înțeleg că se întâmplă atunci când leșini. Am avut un moment de panică, pentru că nu sunt obișnuită să merg cu brișca. Îmi vine să intru în pământ de rușine.

- În regulă, știu că nu ai leșinat, zise el, sărind din trăsură ca să îi recupereze boneta. Și că eu nu am fost tocmai nechibzuit.

Se uită spre ea și îi zâmbi - acel zâmbet extraordinar care îi schimba trăsăturile, făcându-l adorabil. „Oh, Dumnezeule“, își zise Josephine, apucând boneta și punându-și-o pe cap. Nu era un bărbat înalt, nici prea musculos și nici din cale afară de chipeș. Unele fete - multe dintre prietenele ei - nici măcar nu s-ar fi uitat de două ori în direcția lui.

Dar era drăguț. Atât de drăguț.

Nu înțelegea de ce atât de multe tinere domnișoare tânjeau după bărbați înalți, bruneți și chipeși. Ca domnul Porterhouse, spre exemplu. Domnul Porterhouse o lăsa rece, cu tot cu prototipul lui de frumusețe masculină.

Domnul Villiers ar fi fost oricând alegerea ei, de departe.

Doar că nu avea voie să își dorească așa ceva sau să-i dea lui de înțeles că își dorea așa ceva. Căci el deja se purtase atât de frumos cu ea, iar ea nu făcuse altceva decât să-i dea bătăi de cap, încât probabil că aștepta cu nerăbdare să scape de ea.

Însă avea să caute pe cineva asemenea domnului Villiers. Dacă tatăl ei avea să-i permită vreodată să se căsătorească cu cineva după scandalul cu ducele de Mitford, avea să aleagă pe cineva care să îi semene domnului Villiers.

Doar că, își zise ea încercând să-și ghicească viitorul, nu exista nimeni care să îi semene domnului Villiers. Pentru că exista un singur domn Villiers.

„Oh, Dumnezeule“, își zise ea din nou, încercând să nu se mai gândească la el. Nu avea nici un rost.

- Ai dreptate, îi spuse el, suntem mult prea îndrăgostiți unul de celălalt și suntem căsătoriți de prea puțină vreme ca să petrecem atât de mult timp despărțiți. Nu că o vizită de doar câteva ore ar fi o perioadă lungă de timp. Dar se prea poate ca membrilor familiei Hennessy să li se pară ciudat dacă nu mă însoțești acasă la Parleigh, mai ales dacă se presupune că îl cunosc. Va trebui să inventezi o scuză bună pentru faptul că nu poți veni cu mine.

- Dar am de gând să merg cu tine, îi zise ea pe un ton hotărâtor. E vorba despre bijuteriile mele, iar domnul Porterhouse este inamicul meu.

Mitford oftă resemnat.

- Domnișoară Middleton, zise el, Parleigh dă o petrecere la el acasă. E foarte posibil să dai nas în nas cu cineva cunoscut, iar reputația ta să fie compromisă pentru totdeauna. Trebuie să mă lași să merg de unul singur. Nu-ți pun la îndoială curajul, doar că, în situația de față, trebuie să dăm dovadă de discreție, nu de curaj.

- Oh, zise ea, căzând pe gânduri. Exact asta ar zice și bunicul.

- Poți să spui că ești obosită după drum, spuse el.

- Dar știi și tu ce ar spune domnul Hennessy despre asta, răspunse ea.

Se uitară unul la altul, rumeni în obraji.

- Poate că le-aș putea spune că am rămas însărcinată și că am grețuri, sugera ea.

El se uită înspăimântat la ea.

- După numai trei zile? întrebă el. Cred că durează ceva mai mult, nu?

- Nu știu, spuse ea. Dar, da, cred că ar dura puțin mai mult înainte să mi se facă rău. În plus de asta, nu vreau să inventez nici o scuză. Vreau să merg cu tine.

- Ei bine, nu poți să vii cu mine, i-o tăie el. Nu-ți dau voie.

Josephine nu mai zise nimic, dar numai pentru moment. Nu era nici pe departe la fel de obosită și de furioasă ca seara trecută. Era adevărat că bărbații erau niște

tirani care credeau că e de datoria lor să își chinuiască femeile. Doar că femeile știau cum să le controleze mintea. Nu pătimise niciodată de pe urma faptului că era femeie. Cel mai adesea reușea să obțină ce-și dorea când se încapățâna să o facă.

- Să nu uiți să-mi spui Jo când ajungem la reședința Hawthorn, bine? zise ea zâmbitoare.

- Joe este nume de bărbat, îi răspunse el. Un nume de servitor. O să-ți spun Josephine.

- Oh, zise ea. Atunci e bine că Paul e doar Paul și că nu avem cum să ne certăm din cauza asta.

Nu-i plăcea să i se spună Josephine. Așa îi spuneau tatăl ei sau bunicul când îi supărasedu cu ceva și când nu voiau s-o alinte. Iar bunica ei care locuia în Londra obișnuia și ea să îi spună Josephine, mereu pe un ton iritat.

Dar pe buzele domnului Villiers numele ei suna feminin, demn și matur. Poate că nu avea rost să îl contrazică. Mai ales când aveau alte subiecte mult mai importante de dezbătut.

Își îndreptă privirea spre drum cu zâmbetul pe buze și se agăță din nou de brațul lui.

capitolul 9

Probabil că se grăbise cineva să îi anunțe pe cei din familia Hennessy că aveau să aibă musafiri, pentru că stăpânul casei și doamna sa îi întâmpinară în pragul ușii pe ducele de Mitford și pe partenera lui de călătorie. Paul îi zări cu coada ochiului în timp ce o ajuta pe Josephine să coboare din brișcă.

Iar pentru ca farsa aceea să pară cât mai reală, își zise el cu o disperare soră cu nebunia, trebuia să își joace cât mai bine rolul. Îi zâmbi cu căldură lui Josephine și o trase ușor spre el, după care o sărută scurt pe buze. Deloc necuviincios, bineînțeles, ci pur și simplu un gest

perfect normal din partea unui soț proaspăt căsătorit care se credea singur cu soția sa.

Asta, bineînțeles, dacă soțul în cauză nu era tocmai ducele de Mitford. În cazul lui, mai mult ca sigur că normele sociale nu îi permiteau în public altceva decât să își țină de mână soția. Iar ducele de Mitford nu ar fi îndrăznit în veci să se apropie atât de o tânără domnișoară și să o sărute pe buze. În veci. Ar fi fost de neconceput.

Dar unde rămăsese uitat ducele de Mitford? Paul Villiers se pare că îl pierduse la han, cam tot atunci când începuse să se joace cu degetele de la picioare.

Și, oricum, își zise el în timp ce domnișoara Middleton se îmbujoră puternic, ce știa el despre obiceiurile unui cuplu de trei zile? Dar pesemne că și ea era o actriță la fel de bună ca el dacă roșise la comandă. Nu urma să aibă nici o clipă de respiro odată ce aveau să fie căsătoriți cu adevărat.

El îi zâmbi și își frecă ușor nasul de al ei înainte să se prefacă surprins de apariția gazdelor, care coborâseră treptele ca să îi întâmpine în curte.

- Ah, zise el, întinzându-le mâna, vă rog să mă iertați! Nu am știut că erați acolo.

I se păru alarmant să descopere la vârsta de douăzeci și opt de ani că îi era atât de ușor să mintă. Oricât ar fi încercat, nu reușea să-și amintească dacă mai mințise vreodată în viața lui în afară de poveștile inventate în ultimele două zile. Și cum se făcea că o luase de mână pe domnișoara Middleton?

Domnul Hennessy începu să râdă și îi strânse mâna cu căldură.

- Mai că îmi pare rău că ne-ați văzut, zise el.

- Poftim? interveni doamna Hennessy, îmbrățișând-o pe Josephine și aruncând o privire în urma ei. Tot fără bagaje? Să nu-mi spuneți că tot nu ați reușit să vă sincronizați cu servitorii voștri?

- Paul crede că le-a spus, din greșeală, să plece spre Londra, zise Josephine, toată un zâmbet. Nu-i așa, Paul?

Chiar așa? De ce ar fi făcut ceva atât de nefiresc? Așteptă continuarea ei cu mare interes. Dar ea ridică din sprâncene și îl privi curioasă, dându-i de înțeles că el trebuia să vină cu explicația.

- Așa e, zise el râzând. Dar, Josephine, chiar simțeau nevoia să le spui și dumnealor asta, să intru în pământ de rușine? Știți, planul inițial era să mergem la Londra după nuntă, pentru că soția mea are o bunică acolo și alte câteva rude. Dar în ultima clipă mi-am zis că vreau să-mi petrec luna de miere doar cu ea. Așa că m-am hotărât să o duc în Scoția. Din păcate, am uitat să le spun și servitorilor noștri despre schimbarea de plan. Mie teamă că iubirea mi-a încetșat gândurile.

Știa că, dacă reușea să îi păcălească spunând o astfel de poveste cusută cu ață albă, ar fi putut să le zică orice.

Dar cum de se vârșe singur în situația asta? Cum se făcea că viața lui luase întorsătura aceea bizară? Plecase la drum de atâtea ori, iar de data aceasta, la hanul acela, singura diferență fusese că renunțase la titlurile sale nobiliare. Își vedea liniștit de treaba lui, fără să deranjeze pe nimeni. Ba chiar se retrăsese din crășmă, pentru că atmosfera era destul de agitată pentru gustul lui. Comportamentul lui fusese perfect demn. Pur și simplu și-ar fi dorit o mică aventură. Atâta tot.

Și, iată-l acum, trei zile mai târziu, zâmbindu-i ca un tâmpit unei domnișoare drăgălașe, dar fără minte, poposind pe capul unei familii primitive. Dacă s-ar fi oprit la timp, până acum s-ar fi putut întoarce în Londra, ca să-și caute o soție potrivită pentru rangul său.

- Paul, zise domnișoara Middleton, într-o șoaptă care se voia a fi neauzită, cu o privire atât de duioasă, încât orice neștiutor ar fi confundat surșul ei șiret cu zâmbetul unei tinere proaspăt cășătorite, mă bucur că nu m-ai

duș la bunica mea, chiar dacă am rămas fără cameristă și fără haine.

Doamna Hennessy își duse mâna în dreptul inimii.

– Și eu mă bucur la fel de tare, spuse ea. Ce frumos o să fie să găzduim doi porumbei îndrăgostiți la reședința Hawthorn, nu-i așa, Harvey?

– Nu rămânem mai mult de două zile, se grăbi Mitford să spună. Tocmai mi-am amintit că o cunoaștință de-a mea locuiește destul de aproape de aici – Parleigh, poate îl cunoașteți, sir. Mă simt obligat să trec să-l salut. Și cred că ar fi o ocazie ideală pentru Josephine să meargă la cumpărături cu dumneavoastră și fiica dumneavoastră. Sper că nu vă supărați dacă vă rog să îi țineți mâine companie până mă întorc eu de la Parleigh.

Făcu o plecăciune și îi zâmbi doamnei Hennessy, evitând să se uite spre Josephine, care-l privea cu reproș.

Nu apucă să se împotrivescă însă, căci exact în clipa aceea domnișoara Caroline Hennessy țâșni pe ușa de la intrare și coborî treptele în grabă, chiuind, iar Josephine începu și ea să țipe de bucurie, doamna Hennessy începu să vorbească despre ale ei, iar domnul Hennessy pufni în hohote de râs.

Ducele rămase o clipă în curte, legănându-se pe călcâie, întrebându-se care viață era adevărată și care era un vis: cea monotonă și simandicoasă de odinioară ori cea capricioasă din prezent. În orice caz, se trezi dintr-odată râzând copios la unison cu gazda sa; chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee de ce râdea.

Încă de prima oară când se văzuse nevoit să oprească trăsură, Sam îi oferise un sfat bun. Să privească drept spre linia orizontului, îi spusese el Susannei, ca să nu bage de seamă felul în care se legăna trăsură.

Sam se purtă foarte frumos cu ea, fiind mult mai înțelegător decât Bart. Susanna încercă din răspuțeri să nu deranjeze pe nimeni; bineînțeles că știa și ea prea bine că timpul nu era în favoarea lor, nu era nevoie ca Bart să continue să îi reamintească acest lucru. Dacă

voiau să ajungă la Jo înainte ca aceasta să fie compromisă pe vecie – dacă nu era deja prea târziu pentru asta –, orice întârziere avea să îi coste scump.

Dar nu avea cum să se protejeze de stomacul ei sensibil. Ar fi vrut să intre în pământ de rușine la prima oprire în dimineața aceea, pentru că domnul acela chipeș, cu păr castaniu, care se oferise să îi ajute să o găsească pe Jo se uitase îngrijorat spre ea, dorindu-și să o poată ajuta cu ceva. Ea nici măcar nu se simțise în stare să îi răspundă, dar se agățase recunoscătoare de brațul lui după ce acesta țâșnise din trăsură ca să o ajute să coboare. După care trecuse în goană pe lângă el. Fusesse ceva de-a dreptul umilitor.

Iar acum simți din nou că i se face rău.

– Bart, zise ea cu vocea slăbită, uitându-se la el cu ochii ei mari și rugători, ducându-și imediat mâna la gură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Suke, răbufni el, exasperat, după care scoase capul pe geam că să-i strige lui Sam să oprească.

Sam, uriașul acela, opri de îndată, grăbindu-se să deschidă ușa ca să intre aer curat.

– Haide, micuță lady, zise el cu blândețe, apucând-o cu mâinile lui mari de talia subțire ca să o ajute să coboare, înainte ca Sir Thomas să apuce să facă vreo mișcare.

Susanna trase adânc aer în piept, ducându-și dosul palmelor la obrajii reci și umezi.

– Doamnă, Deerview Park e la mai puțin de doi kilometri de aici, dacă te ajută cu ceva să știi, zise Sir Thomas, încercând să o liniștească.

Fata îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Mă simt atât de prost, zise ea. Dar, dacă o să reușim să o prindem din urmă pe sora mea, nimic nu va fi în zadar. Sir, a fost foarte drăguț din partea ta că te-ai oferit să ne ghidezi.

Privirea ei îl tulbură, dar făcu o plecăciune scurtă în fața ei. Susanna își aminti că unii domni preferau să nu primească laude.

- Sper că n-o să rămâi dezamăgită, zise el. Se prea poate să fi înțeles greșit sau să se fi răzgândit.

- Villiers, zise Bartholomew, coborând și el din trăsură. Cine crezi că e acest Villiers?

Sir Thomas nu zise nimic.

- Cred că mă simt mai bine, spuse Susanna, uitându-se spre Sam, care se îngrijea de cai.

- Dă-mi voie să te ajut, zise Sir Thomas și o apucă de talie ca să o ajute să urce în trăsură.

Susanna dădu uitării răul de drum pentru următoarii doi kilometri. Încercă din răspuțeri să nu roșească, pentru a nu-i lăsa pe Bart și pe domnul chipeș din fața ei să vadă cât era de agitată. Bart ar fi făcut glume pe seama ei.

Și uită complet atât de starea de rău, cât și de jenă de îndată ce ajunseră la Deerview Park, unde fură poștiți într-un salon, în așteptarea lui Lord Parleigh. Ardea de nerăbdare să o vadă pe Jo. Îi păsa prea puțin de ce făcuse sora ei, de cine era acest domn Villiers și de motivul pentru care Jo alesese să plece la drum cu el pretinzând că e doamna Villiers. De îndată ce aveau să se reîntâlnească, totul urma să se rezolve de la sine.

Însă, cu toate că Lord Parleigh se arătă bucuros să își primească cei trei oaspeți, nu îi întâmpină cu vești bune. Nu auzise în viața lui de domnul Villiers și de Jo.

- Îmi pare groaznic de rău, le zise Sir Thomas Burgess, uitându-se neliniștit spre Bart și apropiindu-se de Susanna ca să îi sărute mâna. S-ar părea că v-am făcut să vă abateți din drum degeaba.

- Sir, nu e vina dumitale, zise Susanna.

Știa că îi părea rău, dar nu era vina lui. Încercase să le fie de ajutor.

- Ne-au păcălit, spuse el, luând salonul la pas. Probabil și-au continuat drumul spre nord. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

- Villiers, zise Lord Parleigh, frecându-și bărbia. Villiers. Îmi sună cunoscut. Dar nu cred că l-am invitat

la petrecere, mi-aş fi amintit. Burgess, tu i-ai auzit spunând că erau în drum spre casa mea?

- Probabil s-au răzgândit, răspunse Sir Thomas. Chiar vă cer iertare.

Susanna îi zâmbi, cu toate că de-abia mai reuşea să-şi adune gândurile. Oare nu aveau să o prindă niciodată din urmă? Şi cine era bărbatul acesta îngrozitor care fugise cu ea?

- Dar hangiul de la Swan Inn mi-a spus acelaşi lucru, zise Bartholomew încruntat. Şi el mi-a zis că Villiers a plecat spre Lord Parleigh.

Susanna observă cu coada ochiului că Sir Thomas făcu ochii mari. Se bucura. Asta însemna că nu era el singurul care fusese păcălit.

- Middleton, zise Lord Parleigh mărinimos, în cazul acesta, te invit să mai rămâi câteva zile aici alături de sora dumitale, înainte să vă întoarceţi acasă. Ştiţi, îmi face mereu deosebită plăcere să am musafiri. Am şi acum câţiva oaspeţi. O companie selectă, vă asigur.

Susanna îl urmă pe Bartholomew cu privirea. Ar fi dat orice să se odihnească măcar câteva zile într-o casă adevărată, să se trezească dimineaţa fără teama de a porni din nou la drum.

- Nu putem rămâne aici, Bart, zise ea, simţindu-şi lacrimile în ochi. Trebuie s-o găsim pe sărmana Jo.

- Lady Hedgeton e şi ea aici, zise Lord Parleigh, de parcă nu ar fi fost întrerupt. Sir Crawley Fabian şi domnişoara Fabian - o frumuseţe fără cusur -, domnul Seymour, Lady Dorothy Brough, domnul Porterhouse, doamna Hope şi cele două fiice ale sale...

- Porterhouse? zise Bartholomew sărind ca ars, iar Susanna simţi că o ia cu ameţeală.

- Ce băiat chipeş, replică Lord Parleigh. Îl cunoaşteţi? Susanna întâlni privirea furioasă a fratelui său.

- E aici? întrebă ea.

- A fost, o corectă Lord Parleigh. A plecat puţin mai devreme, s-a dus să-şi viziteze o mătuşă. Dar se întoarce mâine. Domnişoară, permiteţi-mi să vă conving

pe dumneavoastră și pe fratele dumneavoastră să mă onorați cu prezența câteva zile.

- Sigur, se grăbi Susanna să spună, uitându-se spre fratele ei. Bine, Bart?

- Poate că n-ar fi rău să rămânem, zise el încruntat și îi mulțumi lui Lord Parleigh pentru invitație.

Dar unde era Jo? Oare chiar pățise ceva? Oh, Dumnezeu, unde era Jo?

Întâlni privirea curioasă și serioasă a lui Sir Thomas Burgess și îi zâmbi cât putu ea de senin.

- Minunat! zise Lord Parleigh, încântat.

- Ar fi trebuit să mă prefac că sunt cobză de răcit, zise ducele de Mitford ceva mai târziu în seara aceea, băgându-și mâinile în cămașa de noapte împrumutată, ca să primim camere separate. La urma urmei, sunt atât de îndrăgostit de tine, că nu aș vrea nici în ruptul capului să îți dau răceala mea.

- Dar asta ar fi însemnat să strănuți, să-ți suflă în permanență nasul, să vorbești cu glas răgușit și să te trezești cu nasul și cu ochii roșii, răspunse ea. Josephine nu umbla prea mult prin dormitorul lor, observă el, pentru că evident cămașa ei de noapte era cu câțiva centimetri buni prea lungă pentru ea. În plus, continuă ea, suntem căsătoriți de doar trei zile și am promis să te iubesc la bine și la greu, așa că normal ar fi să îmi doresc să te vindec de răceala asta teribilă, nu?

- Spuneam pur și simplu ce ar fi trebuit să fac, zise el exasperat.

Se uită pe fereastră în negura nopții. Doar că ochii lui se fixară pe reflexia ei din fereastră, silueta aceea minionă într-o cămașă de noapte atât de voluminoasă. Nu mai avea părul ciufulit; una dintre cameriste îl împletise după ce ieșise de la baie. Îi plăcea mult mai mult când umbla cu pletele în vânt, dar și așa aranjată arăta foarte drăguț. Ochii ei păreau și mai mari fără claia aceea de păr, și avea chip de zână.

- Și ai reușit să scapi de mine mâine, ca să mergi în căutarea domnului Porterhouse, zise ea. O zări stând în picioare în mijlocul camerei, aproape de picioarele patului. Știi prea bine că voiam să vin cu tine.

- Iar tu știi prea bine că nu aveam de gând să te las să faci una ca asta, răspunse el.

- Dar nu ești nici fratele, nici tatăl meu, zise ea, cu nasul pe sus, sfidătoare.

- Așa e, spuse el, dar pentru următoarele zile sunt soțul tău, nu-i așa?

- Ce prostie, zise ea. În plus, cu ce bani să merg eu la cumpărături?

- O să-mi trimiți mie nota de plată, bineînțeles.

- Dar nu am nevoie de haine noi, zise ea, ridicând faldurile cămășii de noapte împrumutate ca să facă un pas spre pat. Iar tata mi-a dat deja o parte din alocația pe luna viitoare. Și Sukey mi-a dat alocația ei pe luna asta pentru că mi-a spus că nu are nevoie de ea. Dar va trebui să-ți dau banii înapoi, bineînțeles. Sir, să știi c-o să-mi ia un an să-ți înapoiez banii.

- Dacă vrei să te prefaci că ești soția mea, zise el, va trebui să te prefaci până la capăt. Eu voi plăti pentru cumpărăturile tale. Ar fi bătător la ochi dacă nu aș face asta.

- Înțeleg că trebuie să ne mai și prefacem, zise ea. Dar banii sunt o chestiune reală. Sir, poate că nu ai foarte mulți bani. Poate că o să ajungi un cerșetor până reușesc eu să-mi recuperez bijuteriile și să mă întorc acasă.

Se așază pe marginea patului, părând neobișnuit de deznădăduită.

- N-am să ajung un cerșetor, zise el, întorcându-se de la fereastră cu fața spre ea. Și ai nevoie de haine noi. Nu vreau ca lumea să spună că nu mă îngrijesc de înfățișarea soției mele.

- Oh, Dumnezeule, zise ea, ești foarte amabil. Dar, lăsând la o parte chestiunea cumpărăturilor, nu vreau să mergi de unul singur la domnul Porterhouse. Poate

o să-ți faci ceva rău, și o să trăiesc cu regretul acesta toată viața. Ce mă faci dacă te omoară?

El îi zâmbi și făcu un pas spre ea.

- Atunci, am să mor pentru o cauză nobilă, răspunse el, și o să rămâi în urma mea să-mi jalești moartea și să le povestești nepoților tăi despre cavalerul curajos care și-a dat viața încercând să-ți recupereze bijuteriile.

- Oh, șopti ea, sărind în picioare, împiedicându-se de tivul cămășii de noapte și prăbușindu-se în brațele lui. Nu vreau să mori. Te rog să mă ierți.

- Nu vrei să mor? întrebă el? Și vrei să te iert?

Nu purta nimic pe sub cămașa de noapte. Cămașa de noapte părea decentă de la distanță. Dar dacă ar fi fost să pui mâna pe ea... de fapt, pe tânăra aceea gingașă care o purta, mintea și trupul izbucneau în zvâcniri indecente.

Ducele de Mitford zâmbi prosteste și fără nici un motiv anume, poate doar pentru că singura variantă ar fi fost să o roage să se dezlipească de el sau să se dezlipească el de ea, iar ambele posibilități păreau nepoliticoase sau ar fi părut nepoliticoase dacă s-ar fi gândit la ele pe îndelete.

- Nu vreau să pățești ceva, zise ea, apucându-l de umeri. Nu din cauza mea. Și nu pentru bijuteriile mele. Sunt doar bijuterii vechi, la urma urmei. Pot să le dau uitării. O să învăț să trăiesc fără ele. Nu vreau să ți se întâmple ceva din cauza mea.

- N-am să pătesc nimic, îi răspunse el. Palmele lui se odihneau pe talia ei, dar degetele mari, neavând unde altundeva să poposească, o împungeau ușor sub sâni. Iar el simți, inevitabil, că începea să îi clocotească sângele în vene. Și se simți cumva obligat să își coboare ușor privirea și să își plimbe buzele pe gâtul ei. Doamnă, te asigur că sunt perfect capabil să-mi port singur de grijă.

În clipa aceea, simți că mâna îi coborî fără voia lui pe spatele ei, sub talie, ca să o aducă mai aproape de el.

- Promiți? zise ea, trecându-și degetele prin părul lui. Se uită adânc în ochii lui, cu ochii ei mari și tulburați.

Promite-mi că n-o să pățești nimic. Promite-mi că ai să uiți de bijuteriile mele și de domnul Porterhouse.

Ducele de Mitford uită – din nou – că era însuși ducele de Mitford. Uită complet de educația strictă pe care o primise, de anii de studiu și disciplină care îl făcuseră să devină atât de autodisciplinat și de responsabil. Uită că singura sa interacțiune amoroasă cu sexul opus se reducea la o relație cu o văduvă respectabilă și că nu interacționase în vreun fel cu domnișoare necăsătorite.

Uită că simplul gând de a fi singur într-o cameră cu o tânără l-ar fi făcut să își iasă din minți cu o săptămână în urmă. Cu doar o săptămână în urmă, abia dacă și-ar fi putut imagina să strângă un trup de femeie atât de aproape la pieptul său, singurele bariere dintre ei doi fiind cămășile de noapte.

Uită de tot, mai puțin acel instinct masculin înăscut de a răvăși un trup de femeie înmiresmat și doritor. Își apropie capul de al lui Josephine Middleton și o sărută.

Era la fel de delicioasă precum arăta și se simțea. O savură ușor cu buzele, descoperind că setea lui pentru ea nu mai putea fi satisfăcută de buzele sale, așa că o dezmierdă cu limba.

Era atât de caldă și de umedă. Simți vinul dulceag pe care îl băuse la cină. O simți atât de înfierbântată și de doritoare în brațele sale. Și atât de micuță. Iar el se simți mare, masculin și protector.

Își simți sângele zvâcnindu-i în tâmpile în timp ce se gândea la patul mare și moale din spatele ei.

Căldura ei, felul acela minunat în care își arcui spatule ca să-i primească sărutul îi dădu de înțeles că și ea era la fel de doritoare. Și de deschisă. Și de disponibilă. La urma urmei, era mireasa lui.

Nu-i așa că era mireasa lui? Dumnezeuule!

Din fericire, sau din nefericire, depinde dacă erai de partea celor cuviincioase sau a iubirii carnale, Mitford simți că gândurile îi erau invadate și de altceva decât de dorință. Undeva acolo, într-un colțișor nu foarte activ

al minții sale, se ascundeau moralitatea și inteligența. Și vinovăția, rușinea și îndoiala. Și adevărul.

Oh, Dumnezeu, cum de ajunsese aici? Oare chiar era posibil ca ducele de Mitford de odinioară, atât de anost și de respectabil, să fie singur într-o cameră cu o tânără, strângând-o la pieptul lui, trecându-și degetele prin părul ei, sărutând-o pătimaș? În timp ce erau amândoi îmbrăcați în straie de noapte? Era oare posibil așa ceva?

Da. Chiar asta se întâmpla.

Ce Dumnezeu să îi mai spună odată ce avea să o împingă din brațele lui, cum ar fi trebuit să facă de la bun început? Nu reuși să găsească un răspuns, așa că prelungi îmbrățișarea.

- Nu avem de ce să facem asta, zise el în cele din urmă. Membrii familiei Hennessy nu sunt aici cu noi ca să-i convingem de iubirea noastră necondiționată. Mi-e teamă că ne-am făcut un obicei din a trăi în minciuna asta.

- Oh, da, zise ea, cu glas pierdut, împreunându-și palmele. Sir, te rog să mă ierți! M-am speriat foarte tare la gândul că ai putea păți ceva din cauza mea. Dacă nu aș fi fost atât de prostuță să cred că domnul Porterhouse e un om bun, lăsându-mă păcălită de cuvintele lui duioase, de privirea serioasă și sinceră, nu aș fi plecat de acasă cu el și nu ar fi avut niciodată ocazia de a-mi fura bijuteriile. Totodată, dacă aș fi rămas, aș fi fost obligată să mă întâlnesc cu ducele de Mitford și să îi accept cererea în căsătorie, pentru că nu aș fi avut cum să-l refuz știind prea bine că i-aș fi dezamăgit pe tata și pe bunicul dacă aș fi făcut-o. Totuși, probabil că acum sunt și mai dezamăgiți de mine pentru că am dispărut de pe fața pământului, lăsând în urma mea doar un bilet în care le-am spus că m-am dus în vizită la mătușa Winifred, nu-i așa?

Era roșie în obraji și vorbea cu glas speriat.

Ducele de Mitford își duse mâinile la spate și începu să se lege de călcâie.

- E târziu, trebuie să mergem la culcare, zise el, dar îşi regretă imediat cuvintele. O să dorm pe jos.

- Oh, spuse ea, dar nu e nevoie să faci asta. Serios. Este un pat atât de mare. Şi, dacă e să doarmă cineva pe jos, insist să fiu eu aceea. Măcar atât pot face şi eu ca să-ţi mulţumesc pentru bunătatea de care ai dat dovadă.

Ducele de Mitford avu parte de un somn ceva mai odihnitor, poate pentru că de data aceasta dormi pe covor sau poate pentru că trupul său începuse să se obișnuiască de-acum cu condițiile vitrege.

Oricum, ar fi preferat de o mie de ori să doarmă pe un pat de cuie decât în patul acela mare în care se odihnea o tânără a cărei prezență prea aproape de el ar fi stârnit în adâncul lui lucruri prea tulburătoare şi de loc familiare.

capitolul 10

Croitoreasa din sat nu avea şiruri întregi de rochii elegante din care să alegi. De fapt, nu avea nici măcar un şir de rochii elegante şi, de altfel, nimic elegant. Josephine îşi cumpără o rochie simplă de lână de zi cu zi şi o şi mai simplă rochie de seară din mătase, cu toate că ambele rochii trebuiau scurtate destul de mult înainte să le poată purta.

Însă tocmai simplitatea veşmintelor acelora, pentru care doamna Hennessy îşi ceru scuze în repetate rânduri, o făcu pe Josephine să se simtă mai bine. I-ar fi părut rău să îi trimită domnului Villiers nota de plata pentru mai multe rochii frumoase.

Dar cumpărăturile nu se opriră acolo, bineînţeles. Doamna Hennessy începu să scotocească încântată printre desuuri şi cămăşi de noapte, în timp ce Caroline se uită la panglici, dantele şi evantaie. Josephine se duse la fereastră.

Probabil că el ajunsese deja la Lord Parleigh. Probabil era deja faţă-n faţă cu domnul Porterhouse, cerându-i

să-i dea bijuteriile. Probabil că deja îl luase la bătaie cu pumnii lui puternici. Chiar în clipa aceasta. Chiar atunci.

Dar dacă domnul Porterhouse nu avea să se lase doborât la fel de ușor ca la han? Domnul Villiers avusese atunci avantajul atacului-surpriză și îl ajutase și ea puțin când azvârlise cu carafa de apă spre atacatorul ei. Cu toate că, mai mult ca sigur, domnul Villiers s-ar fi descurcat la fel de bine și fără ajutorul ei.

Însă de data aceasta avea să fie la fel? Ce s-ar întâmpla dacă domnul Porterhouse i-ar ține piept? I-ar putea sparge nasul. L-ar putea omorî. Chiar pe loc. Chiar în clipa aceea, domnul Villiers ar putea să zacă mort acasă la Lord Parleigh în salon sau în grădină. Și toate acestea din cauza bijuteriilor ei. Și, mai rău, din cauză că fugise ca o proastă cu domnul Porterhouse, când alternativa ar fi fost să stea de vorbă cu tatăl ei.

Bineînțeles, avea și el vina lui. Rămăsese șocată de felul în care reușise să întoarcă situația astfel încât să se ducă de unul singur la Deerview Park ca să-i apere onoare și să-i recupereze bijuteriile. Era de-a dreptul șocată.

Dar, chiar și așa, nu merita să moară. Și ea ar trăi toată viața cu sentimentul acela de vinovăție dacă el avea să pătească ceva.

-Draga mea, ce părere ai despre cămașa asta de noapte din mătase? o întrebă doamna Hennessy. Este atât de plăcută la atingere. Crezi că domnului Villiers i-ar plăcea?

Caroline se îmbujoră și își îndreptă atenția spre panglici.

-Oh, zise Josephine, jenată. Da, dar aproape că a venit iarna. Cred că ar fi mai bine să o cumpăr pe cea din flanel.

-Ți-e teamă să nu ți se facă frig noaptea? întrebă doamna Hennessy, schimbând priviri atotștiutoare cu croitoreasa.

Nu. Nu, nu-i era deloc teamă de frig. Se simțise ca și cum cineva aprinsese o flacără arzătoare în sufletul

ei noaptea trecută când se speriasse atât de tare la gândul că domnul Villiers ar putea păți ceva rău, încât se aruncase în brațele lui, obligându-l să o sărute. După care își pierduse cu totul capul, dând dovadă de un comportament atât de indecent, încât bunicul i-ar fi putut ține morală o lună întreagă fără să se oprească nici măcar ca să-și tragă răsuflarea.

Nimeni nu îi spusese vreodată că unii bărbați sărutau în felul acela. Sau că unele femei puteau să sărute și ele la fel. Domnul Villiers avea probabil multă experiență. Dar probabil că o credea deja o mare ușuratică pentru că îi permisesese să o sărute astfel. Își deschisese buzele fără să se simtă deloc forțată.

Oh, Dumnezeu! Ce naiba era în capul ei? Acum mai puțin de o săptămână, era acasă cu tatăl ei, cu bunicul, cu Bart și cu fetele, în așteptarea ducelui de Mitford, care venea să o ceară în căsătorie. Era vina lui, ce bărbat îngrozitor! De ce nu se putea mulțumi cu toate femeile din viața sa, de ce se încăpățânase să se căsătorească fix cu ea? Îl ura din tot sufletul. Acum mai mult ca niciodată.

Oare încă o aștepta? Oare tatăl ei reușise să inventeze o poveste convingătoare și îl rugase să își aștepte în continuare mireasa? Oh, mai mult ca sigur că nu era posibil așa ceva. Mai mult ca sigur nu trecuse prin toată povestea asta degeaba.

Dintr-odată, ceva îi atrase atenția. Se uita în gol pe fereastră când observă ceva cu coada ochiului și făcu ochii mari. Țâșni din magazin chiar în timp ce doamna Hennessy venea spre ea, să îi arate o pereche de dresuri de mătase.

– Oprește-te, ticălosule! porunci ea, gonind pe stradă spre domnul acela înalt și chipeș.

El se întoarse destul de surprins și ridică din sprâncene când o văzu, după care făcu o plecăciune elegantă în fața ei.

– Domnișoară Middleton, zise domnul Porterhouse cu zâmbetul lui cuceritor. Ce coincidență plăcută!

- Plăcută zici? răspunse ea, proptindu-și mâinile în solduri. Ce ai făcut cu bijuteriile mele?

El ridică din nou din sprâncene, privind-o nedumerit.

- Bijuteriile tale? spuse el.

- Da, bijuteriile mele, repetă ea. Sir, unde sunt bijuteriile mele?

- Domnișoară, zise el, întâmpinându-i privirea indignată cu un zâmbet cald, cred că glumești. De unde să știu eu unde ți-ai lăsat bijuteriile? Le-ai pierdut cumva? Aruncă o privire în spatele ei și clătină ușor din cap. Da, așa este, domnișoară Middleton. Stai prin apropiere?

Josephine întoarse privirea și le zări în spatele ei pe doamna Hennessy cea zâmbitoare și pe Caroline cea îmbujorată. Ce altceva ar fi putut să facă decât să le zâmbească și să le facă cunoștință?

- Sir, se pare că nu ai aflat vestea cea mare, zise doamna Hennessy după ce se încheiară toate explicațiile, prezentările și plecăciunile. Josephine rămase o clipă cu ochii închiși. Probabil s-a întâmplat după ce ai plecat de la rudele tale, familia Winthrop. Draga noastră Jo s-a căsătorit cu domnul Villiers, și sunt chiar acum în luna de miere.

Domnul Porterhouse ridică imediat din sprâncene, după care se apropie să îi sărute mâna lui Josephine.

- Luna de miere? întrebă el. Să înțeleg că sunteți proaspăt căsătorită, domnișoară Midd... doamnă Villiers?

- Da, ne-am căsătorit acum patru zile, zise ea, uitându-se sfidătoare în ochii lui, unde zări o sclipire de amuzament.

- Acum patru zile, repetă el, fără să îi lase mâna. Ah, ce bărbat norocos! Știți, doamnă Hennessy, pe mine m-a refuzat domnișoara Josephine.

Doamna Hennessy începu să râdă, iar Caroline se îmbujoră și mai puternic.

- Sper să ne revedem în curând, zise domnul Porterhouse, dându-i în sfârșit drumul la mână, după care făcu o plecăciune adâncă în fața celor trei doamne. Eu am să rămân câteva zile la Lord Parleigh. Sunt nerăbdător

să-mi cunosc adversarul și să descopăr cu ce e el mai bun decât mine.

Îi aruncă un surâs răutăcios, iar Josephine rămase neajutorată în urma lui, privindu-l cum își vede în continuare liniștit de drum.

Singura consolare în povestea aceea frustrantă era că acum își putea scoate din minte imaginea domnului Villiers zăcând mort undeva în locuința lui Parleigh.

Da, și o mai consola un gând. Că urma să aibă satisfacția de a-l informa pe domnul Villiers – acel domn atât de amabil și de tiran – că ea vorbise prima cu domnul Porterhouse. Nu că reușise să îl oprească din drum, bineînțeles. Dar dacă doamna Hennessy și Caroline nu ar fi ieșit după ea din magazin, chiar l-ar fi pus la punct. Până l-ar fi văzut tremurând în fața ei.

Oh, ce ticălos chipeș și viclean!

– Ce tânăr drăguț și fermecător, zise doamna Hennessy.

– Chiar te-a cerut în căsătorie și l-ai refuzat, Jo? o întreabă Caroline. Cum ai putut face una ca asta? Eu cred că aș muri dacă m-ar cere de soție.

Tom Burgess se uită la el de parcă ar fi văzut o fantomă și de parcă l-ar fi împușcat cineva direct în cap, își zise ducele de Mitford. E adevărat, și el fu surprins să îl găsească pe Tom acasă la Lord Parleigh, când îl credea în drum spre Londra.

De fapt, Tom îi spusese că i se stricase trăsura.

Salonul primitiv de la Deerview Park nu era tocmai ticsit cu oaspeți, observă ducele după ce majordomul îl pofti se între. Dar nu era nici gol. Îl zări pe Tom, pe o doamnă subțirică cu păr închis la culoare, un tânăr blond și o domnișoară de o frumusețe încântătoare, cu părul auriu. Bărbatul cu o înfățișare impunătoare care se ridică și se grăbi să îl întâmpine de îndată ce intră în cameră era mai mult ca sigur însuși Lord Parleigh.

– Ah, zise acesta, strângându-i mâna, mă bucur de cunoștință. Tu trebuie să fii...?

Majordomul nu îi anunțase venirea.

- Mitford! strigă Sir Thomas Burgess, sărind în picioare și traversând camera în grabă, de parcă tocmai ar fi descoperit că prietenul pe care îl crezuse mort era, de fapt, în viață. Cât mă bucur să te văd! Ce cauți aici?

Ducele îl privi încruntat. La naiba! Nu mai avea nici o șansă să treacă neobservat. Oare Tom uitase deja că ar fi trebuit să se poarte ca și cum nu l-ar fi cunoscut?

- Ah, da, Mitford, zise Lord Parleigh, zâmbindu-i larg, cu o privire ușor nedumerită. Ne-am cunoscut la întrecerea de cai, nu-i așa? Mă bucur că ai acceptat invitația mea, prietene. Cât stai, o săptămână, două? Minunat, minunat!

- Ducele de Mitford, adăugă Sir Thomas, uitându-se spre duce cu o privire menită să îi transmită un mesaj secret, dar complet indescifrabil.

- Ah, ducele, zise Lord Parleigh, bătându-l pe umăr și întorcându-se spre ceilalți oaspeți. Minunat, prietene! Vino, vreau să-ți fac cunoștință cu Lady Dorothy Brough, cu domnișoara Susanna Middleton și cu fratele acesteia, domnul Bartholomew Middleton.

Lady Dorothy făcu o amplă plecăciune, aruncându-i genul acela de privire îmbietoare cu care Mitford era deja obișnuit din partea domnișoarelor necăsătorite de orice vârstă. Frumusețea blondă și fratele ei rămaseră nemișcați, neștiind cum să reacționeze.

Iar Mitford simți că îi întâmpină cu aceeași privire împietrită. Oh, Dumnezeu mare!

- Excelență, zise în cele din urmă fata cu părul blond, făcând o plecăciune jenată.

Fratele ei păru să își găsească și el glasul.

- Tu ești Mitford? întrebă el prostește. Cum de nu ești la Rutland Park?

Ducele îi salută cu o scurtă mișcare din cap. Și reveni la vechiul sine ca și cum ar fi fost un rol pe care îl cam uitase.

- De acolo vin, mormăi el. Am... am vorbit cu buinicul vostru. Mi-a spus că tatăl vostru și domnișoara

Middleton nu erau acasă. Așa că am stabilit să mă întorc cu altă ocazie.

Sora lui Josephine se uită la el cu ochii mari și albaștri, palidă în obraji.

- Ce a mai zis bunicul? întrebă ea.

Mitford făcu o nouă plecăciune.

- Mi-a explicat că mătușa voastră nu se simte bine și că tatăl și sora voastră s-au dus să se îngrijească de ea.

Privi fascinat cum atât fratele, cât și sora lui se agățară de minciuna perfectă pe care le-o oferise el, confirmându-i cu multă convingere că mătușa lor era pe patul de moarte. Fata îl privi cu niște ochi atât de mari, că păreau gata să îi iasă din orbite.

- Să înțeleg că vă cunoașteți? întrebă Lord Parleigh, frecându-și mâinile mulțumit. Minunat, minunat!

Oh, Dumnezeu, își zise Mitford, luând loc, la invitația gazdei sale, ca să participe la discuția plăcută și fără substanță dintre ceilalți oaspeți. Ce situație! Toți cei prezenți îl știau acum drept ducele de Mitford, în timp ce familia care locuia la doar câțiva kilometri distanță îl știa drept domnul Villiers; fratele și sora domnișoarei Middleton porniseră desperați în căutarea ei, fără să știe că aceasta se afla la doar o mică depărtare de ei și, fără îndoială, neavând habar că își asumase identitatea de doamna Villiers; Tom stătea încruntat, uitându-se când la el, când la frații Middleton, părând gata să îl dea de gol; iar Porterhouse nu era de găsit.

Și, bineînțeles, frații Middleton îl cunoșteau foarte bine pe Porterhouse. Dar oare știau că el o ajutase pe sora lor să fugă de acasă? Oare știau despre bijuteriile pierdute?

Și ce s-ar fi ales de el dacă și tatăl lor și-ar fi făcut brusc apariția, cu o secure în fiecare mână?

Și dacă ar fi apărut și bunicul de nicăieri?

Lady Dorothy nu îl scăpă din ochi, fluturându-și genele asemenea tuturor celorlalte femei care îi ieșeau în cale. Se întrebă curios dacă s-ar fi sinchisit să o mai facă dacă s-ar fi prezentat drept domnul Paul Villiers.

- Jo este foarte apropiată de mătuşa noastră, zise Susanna Middleton, privindu-l cu ochii ei albaştri, iar obraji ei palizi prinseră brusc culoare. Este foarte sufletistă.

- Şi cuviincioasă, adăugă Bartholomew Middleton, dar avu decenţa de a arăta de parcă l-ar fi strâns lavaliera de gât.

Lui Mitford îi veni brusc în minte imaginea domnişoarei Josephine Middleton în braţele sale, noaptea trecută.

Oh, Dumnezeu!

- Dă-mi voie să te conduc, zise Lord Parleigh, când Mitford se ridică, gata de plecare. Le explicase deja că se cazase la Swan Inn şi că, dintr-un motiv sau altul, prefera să rămână acolo decât să vină la Deerview Park. O ciudăţenie de duce, mai mult ca sigur. Cel puţin, asta le spusese Tom.

- Hai să te conduc până la grajduri, zise Tom Burgess, sărind în picioare.

- Porterhouse? zise Lord Parleigh în timp ce coborau treptele de la intrare. Da, a venit şi el aici. Momentan e plecat în vizită la o mătuşă, dar o să se întoarcă mai târziu. Ce băiat chipeş! Toate femeile sunt înnebunite după el, ce băiat norocos! Îl cunoşti, Mitford? E un tânăr popular. Şi fraţii Middleton îl cunosc. Te mai aşteptăm pe la noi. Vino la balul de poimâine! Domnişoarele o să fie încântate să se lupte pentru un duce, zise el, râzând copios.

Mitford făcu o plecăciune.

- Cu siguranţă am să mă întorc, spuse el. Doar că îmi pare rău să îţi spun, Parleigh, că nu intenţionez să mai rămân încă două zile.

- Paul, îi şopti Sir Thomas după ce se îndepărtară de gazda lor, ai înnebunit? De-abia am reuşit să îi opresc pe fraţii Middleton să afle că tu eşti acel Villiers care a fugit în lume cu sora lor. Apropo, unde ţi-ai lăsat miresica? Şi de ce nu eşti deja în drum spre Gretna?

- Pentru că nu mai merg în Gretna, răspunse ducele. Oh, Dumnezeuule, ce încurcătură! Și cum se face că fratele și sora ei au ajuns tocmai aici?

- Eu i-am adus aici, răspunse Sir Thomas, exasperat, încercând să-i împiedic să te prindă din urmă. Unde ai lăsat-o pe fată, Paul?

Mitford își frecă bărbia.

- La reședința Hawthorn, la câțiva kilometri de aici, răspunse el. A rămas acasă la prietenii ei, familia Hennessy. Oh, Dumnezeuule, ce naiba mă fac? Ar fi trebuit să-l iau deoparte de fratele ei imediat ce s-a prezentat. Și ar fi trebuit să-i explic întreaga situație.

- Adică vrei să te trezești cu nasul spart, cu ochii umflați și cu oasele rupte? îl întrebă prietenul său, nedumerit. După ce ai fugit cu sora lui, petrecând ziua în trăsură, iar noaptea călărind-o pe ea în pat? Și acum vrei să-i explici fratelui ei situația? Prietene, e timpul să revii la realitate și să înveți să-ți păzești spatele.

- Călărind-o. Cei doi se opriră la câțiva pași de grajduri, iar ducele de Mitford își duse mâinile la spate, începând să se legene pe călcâie. Oh, dar vezi tu, Tom, nu am făcut deloc asta. Pur și simplu, încerc să o ajut să-și recapete bijuteriile. Dacă nu m-aș fi oferit s-o ajut, ar fi fost în stare să o ia singură la goană.

- Bijuteriile, zise Sir Thomas uitându-se complet pierdut la el.

- Porterhouse i le-a furat, zise ducele.

- Porterhouse, repetă prietenul său încruntat. Da, de-abia după ce au auzit că a venit și el în vizită la Lord Parleigh domnișoara Middleton și fratele ei au hotărât să rămână și ei. De ce simt că încă ai multe să-mi spui?

- Dumnezeuule, zise Mitford. Tom, privesc în fața mea ori în urma mea? Nici măcar nu-mi mai dau seama. Este cea mai nepotrivită femeie pe care am avut vreodată nenorocul să o cunosc. Urma să o cer în căsătorie.

Sir Thomas Burgess se uită lung la el.

- Urma? întrebă el. Vrei să spui că îți imaginezi că există vreo cale de a evita acest lucru?

- Dumnezeule, zise Mitford. Nu. Își duse mâinile la cap, disperat. Tom, nu știu cum aş putea să o învăț să fie o ducesă adecvată. Nu are nici cea mai mică idee despre ce înseamnă o purtare cuviincioasă.

Sir Thomas începu să zâmbească larg.

- În mod ciudat, zise el, cu toate că nu am înțeles absolut nimic din tot ce s-a întâmplat aici în ultimul ceas, încep să văd o urmă de speranță în tine, Paul, prietene. Și exact la timp. Ai de gând să te întorci, așa-i?

- Măine, răspunse ducele. Vreau să dau de Porterhouse - asta dacă nu a aflat deja despre comitetul de primire și a dat bir cu fugiții.

- Atunci, ne vedem mâine, spuse prietenul său. Dar, ascultă la mine, Paul! Sper să existe o explicație pentru situația asta. Nu te-ai fi crezut niciodată în stare de așa ceva. Cu toate că povestea asta e și îngrijorătoare. N-o cunosc pe micuța lady, dar sora ei este cât se poate de îngrijorată.

- Oh, Dumnezeule, zise ducele de Mitford, nu am nevoie de predici acum, Tom. Dacă aş ști cum să ieșim cu toții teferi și nevătămați din povestea asta, așa aş face. Dar nu pot s-o părăsesc pe făptura aia fără minte. O cred în stare să încerce să îi țină singură piept lui Porterhouse și să piară de mâna lui. Și ce s-ar alege atunci de sora ei? Și, oricum, ce te interesează pe tine ce se alege de fata aceea? Am crezut că te interesează doar un anumit gen de femei.

- Mitford, crede-mă, zise Sir Thomas, dacă e vorba despre o femeie cu păr auriu, ochi mari și albaștri și o inimă curată, se schimbă situația. Poate c-o să ajungem cumnați, prietene.

Nu avea rost să-și bată capul cu asta, își zise ducele de Mitford, grăbindu-se spre grajduri. Nu când părea tot mai puțin probabil să scape întreg în următoarele zile. Porterhouse și bărbații din familia Middleton aveau să se întreacă pentru a hotărî cine să îl ia primul la pumni.

Și, înainte ca ei toți să-l prindă din urmă, avea să petreacă o nouă noapte acasă la familia Hennessy.

Pe podea. Cu Josephine Middleton în pat. A cincea lor noapte împreună.

Gândul acela îi trimise fiori reci pe șira spinării. Sau poate nu chiar atât de reci.

- Paul. Josephine scoase capul pe fereastra trăsurii de îndată ce intrară pe porțile înalte, traversând poteca lungă care ducea spre reședința Hawthorn. Nu băgă de seamă zâmbetul amuzat al doamnei Hennessy și privirea oarecum invidioasă a lui Caroline. Îl zări pe Paul în curte cu domnul Hennessy. Paul.

Se abținu cu greu până ce vizitiul coborî treptele, dar apoi sări imediat din trăsură, pornind în goană spre el, cu nerăbdarea citindu-i-se pe chip. Nu i se păru deloc ciudat că ducele își deschise brațele să o întâmpine și deloc indecent când ea se aruncă în brațele lui, întinzându-și gâtul să îl sărute. La drept vorbind, ea nu ținuse niciodată prea mult la etichetă.

- Paul, se grăbi ea să spună, agățându-se de gâtul lui. N-ai să ghicești niciodată ce s-a întâmplat.

- Chiar așa? zise el, strângând-o ușor de talie. Ți-ai terminat cumpărăturile?

Domnul Hennessy începu să râdă copios.

- Livy, îi zise el soției sale, care de-abia atunci cobora din trăsură, tu nu vii să mă întâmpini la fel de dragăstos?

- Oh, Harvey! spuse ea, râzând și uitându-se la tinerii înșurăței cu drag. Ce prostii spui și tu!

- Ne-am întâlnit cu domnul Porterhouse în Ammanford, zise Josephine, ținându-se de gulerul hainei lui. A fost tare politicos și fermecător și mi-a zis că nu știe nimic despre acele bijuterii.

- Un tânăr foarte galant, zise doamna Hennessy. S-a dus să petreacă vreo câteva zile la Lord Parleigh, Harvey. Probabil că ai să-l cunoști la bal. Ai trimis vorbă la Park?

- Nu, Livy, răspunse el, până la urmă am hotărât să merg singur călare până acolo, dacă tot mi-am terminat

treburile pe dimineata asta. Dar am să-i spun că avem musafiri, și sunt sigur că Parleigh o să-i invite și pe ei.

- Oh, Jo, zise Caroline, bătând bucuroasă din palme. Înseamnă că ai să vii cu noi la balul de la Deerview Park. Balurile organizate de Lord Parleigh sunt întotdeauna extraordinare, să știi. Are întotdeauna o mulțime de oaspeți. Tată, domnul Porterhouse trebuie să fie cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Tatăl ei începu să râdă și o luă pe după umeri.

- Cred că prezența noastră aici este în plus, zise el. Hai, puișor, vino să-mi arăți ce ți-ai cumpărat și să-mi spui la ce note de plată ar trebui să mă aștept.

- Oh, da, zise ducele de Mitford, dezlipindu-se de Josephine.

- Oh, să mă scuzați, spuse Josephine, lăsându-și brațele pe lângă corp.

Dar familia Hennessy părea hotărâtă să îi lase în pace.

- Hai să mergem să vorbim, zise Mitford, oferindu-i brațul și îndreptându-se spre pajiștea amplă. Ți-a zis ceva Porterhouse, te-a jignit cumva?

- Nenorocitul ăla! răbufni Jo. De îndată ce i-am zis să-mi dea bijuteriile înapoi, s-a uitat nedumerit și preocupat la mine. Iar când doamna Hennessy și Caroline au ieșit din magazin, s-a arătat la fel de amabil și de fermecător ca pe vremea când era în vizită la familia Winthrop - Dumnezeule, adică săptămâna trecută? Nici nu mă mir că l-am considerat un bărbat respectabil. Dar ce crezi că are de gând să facă, sir? Oare o să dea din nou bir cu fugiții, acum că știe că suntem pe urmele lui?

Mitford oftă resemnat.

- Nu știu ce să spun, zise el. În locul lui, eu aș rămâne acolo și aș continua să pretind că nu știu nimic despre bijuteriile tale. Dacă ar fugi acum, ar fi ca și cum și-ar recunoaște vinovăția. Și nu avem nici o dovadă că el ți-a furat bijuteriile.

- Dar sunt sigură că sunt la el, spuse ea, oprindu-se cu fața spre el. Știu sigur că am ascuns cutia cu bijuterii

în bagaj, la fel cum știu că a dispărut peste noapte. Cine altcineva ar fi putut să le ia?

- Tu știi asta, zise el, iar eu te cred. Dar, la urma urmei, nu avem nici o dovadă.

- Ei bine, răspunse ea îmbufnată, am să merg chiar acum la Deerview Park ca să îl pun la punct pe domnul Porterhouse. Și am să le spun tuturor oaspeților ce mi-a făcut. Ca să-l fac de rușine.

- Ba n-ai să faci nimic, încercă Mitford să o calmeze. Nu se cuvine ca o tânără să plece călare la drum, neînsoțită. Iar eu nu am de gând să vin cu tine. Nu când fratele și sora ta sunt acolo.

Josephine se uită la el cu gura căscată, fără să-și găsească cuvintele.

- Se pare că sunt de ceva timp pe urmele tale, zise Mitford, ducându-și mâinile la spate și legănându-se ușor pe călcâie. Un prieten de-al meu a încercat să mă ajute, crezând că îi trimite în direcție opusă. Așa că i-a condus spre Deerview Park, iar ei au hotărât să rămână peste noapte după ce au auzit că Porterhouse se numără și el printre oaspeți.

- Oh, Dumnezeu, zise Josephine tulburată. Bart și Sukey?

- Am înțeles de la ei că sunt și pe urmele domnului Paul Villiers, continuă Mitford. Nu am avut încotro decât să-mi asum o altă identitate și să pretind că m-am cazat la un han, nu aici. Așa că, vezi tu, nu te pot însoți acasă la Lord Parleigh fără ca toți să-și dea seama că e ceva ciudat la mijloc.

- Bart și Sukey, zise Josephine. Bart e la fel de priceput la a-mi ține morală ca bunicul, atunci când îi dau o scuză bună să se poarte ca fratele meu mai mare. Iar Sukey se mâhnește la fel ca tata de fiecare dată când consideră că am făcut ceva necuviincios. Oh, Dumnezeu, ce rămâne de făcut acum?

- Ar fi trebuit să îl iau deoparte pe fratele tău și să îi explic întreaga situație, răspunse ducele de Mitford.

Și am fi scăpat de scandalul acesta teribil care te amenință.

- Ai înnebunit? spuse ea, uitându-se la el de parcă nu îi venea să creadă că tocmai zisese una ca asta. Bart e în stare să mă omoare. Și să te omoare și pe tine, iar tu nu meriți asta. Trebuie să avem grijă să nu ne găsească. Asta e clar.

- În plus, zise el oftând, cum am putea să mărturisim acum adevărul după ce am acceptat ospitalitatea familiei Hennessy. Un astfel de scandal ți-ar distruge reputația pentru totdeauna.

- Nu mai contează, spuse Josephine, pentru că, dacă Bart dă de mine, o să mă oblighe să mă întorc acasă și n-am să-mi recapăt niciodată bijuteriile.

Ducele de Mitford se scărpină în cap și începu să se legene ușor pe călcâie.

- Măine trebuie neapărat să dau de urma lui Porterhouse și să îl oblig să-ți restituie bijuteriile, zise el. După care, domnișoară Middleton, am să te duc de îndată acasă.

Ea dădu să protesteze.

- Nu are nici un rost să încerci să te împotrivești, zise el. Știi prea bine că nu poți merge acasă la Lord Parlegh, căci vei da nas în nas cu fratele și cu sora ta.

Josephine nu mai spuse nimic. Ducele de Mitford se încruntă, uitându-se fix în ochii ei.

- Am o idee, zise el.

Ea se luminează imediat la față.

- Ce?

- Trebuie să te las aici, zise el gânditor. O să spun că s-a îmbolnăvit cineva. Sau că sora mea urmează să nască. Mă gândesc eu la ceva. Ceva suficient de convingător pentru familia Hennessy. Odată plecat, am să-ți recuperez bijuteriile, am să i le trimit fratelui tău și am să plec de tot. După care tu va trebui să primești cumva de veste că fratele și sora ta sunt la Deerview Park și vei merge să te întâlnești cu ei. Va trebui să îi convingi

cumva să nu sufle nici o vorbă despre noi. Și tot calvarul acesta va lua sfârșit.

- Dar normal ar fi să merg cu tine dacă ești chemat de urgență acasă, spuse ea. Suntem proaspăt căsătoriți și până peste cap de îndrăgostiți.

- Dar nu aș risca niciodată să te iau cu mine în brișcă într-o cursă infernală spre Londra, zise el. Mâine-dimineață am să primesc o scrisoare din partea cumnatului meu.

- Dar trebuie să vin cu tine, așa se cade, spuse Josephine. Este vorba despre cumnata mea, și nu mi-e teamă de o brișcă care gonește spre Londra. Mă rog, nu când mâni tu caii.

Ducele de Mitford începu să se legene din nou pe călcâie.

- Doamnă, zise el, chiar trebuie să-ți reamintesc că nu suntem cu adevărat căsătoriți? Și, dacă vrei, poți să spui că ți-e teamă să pleci în grabă la drum. Iar eu pot să insist că nu vreau să-ți pun viața în pericol. La urma urmei, îmi datorezi supunere.

- Dar tocmai mi-ai spus să nu uit că nu sunt soția ta în realitate, zise ea. Sir, nu îți datorez nimic, continuă ea, uitându-se fix în ochii lui și îmbujorându-se. În afară de foarte mulți bani, adăugă ea. Paul, am cumpărat câteva rochii oribile și o grămadă de alte accesorii.

- Nu-mi ești datoare cu nimic, spuse el, mângâindu-i obrazul. Te rog doar să mă lași să te scot din încurcătura asta în care am intrat împreună. Știu că ai vrea să-i ții singură piept lui Porterhouse și știu că nu-ți lipsește curajul, dar trebuie să rămâi aici cu doamna Hennessy și cu fiica ei, continuând să-ți joci rolul de soție devotată.

Josephine strâmbă din nas.

- Poate ne vine o altă idee mai bună până mâine, zise ea, luminându-se la față. Da, poate chiar o să ne vină o altă idee. Cu toate că, bineînțeles, ar fi mult mai bine pentru tine să urmăresc planul tău. Astfel, până mâine vei putea să scapi de mine și să te întorci la viața ta. Știu că asta vrei.

El continuă să îi mângâie obrazul, bărbia.

- Încotro te îndreptai când ne-am întâlnit? îl întrebă ea.

- Undeva unde nu-mi doream cu adevărat să merg, răspunse el, să fac cunoștință cu o persoană pe care nu-mi doream să o cunosc.

- Cu o domnișoară? întrebă ea.

El încuviință din cap.

- Mergeai să îi ceri mâna în căsătorie? îl întrebă ea. Poate că nu e o fată rea. Sunt sigură că e tare dezamăgită că nu ai ajuns la ea.

- Mă îndoiesc, răspunse el zâmbind.

- Eu nu. Îi puse mâna pe piept, dar și-o retrase repede. Eu aș fi tare dezamăgită, zise ea, roșind puternic.

- Chiar așa? spuse el. Dar nu ești dezamăgită că nu l-ai întâlnit pe propriul tău pretendent.

- Asta e altceva, zise ea. El e arogant și chipeș. Și un afemeiat.

- Și cine ți-a spus ție toate aceste lucruri? o întrebă el.

- Domnul Porterhouse, răspunse ea. Domnul Porterhouse îl cunoaște bine.

- Ah, zise el. Atunci, putem să ne încredem în spusele lui.

- Da, zise Josephine, cu o privire îngândurată. De ce ar fi inventat așa ceva?

Ducele ridică din sprâncene.

- Oh, Dumnezeu! exclamă Josephine. Crezi că m-a mințit? Chiar crezi că ducele ar putea fi un om bun? Refuz să cred una ca asta. Să nu uităm de valetul lui.

- Exact, răspunse ducele. Cum aș putea să omit această dovadă de necontestat despre caracterul depravat al Excelenței Sale?

- Exact, spuse ea, vizibil afectată și gânditoare.

Se întinse, din obișnuință, spre el, gata să fie sărutată. Iar ducele, care o ținea ușor de bărbie, nu avea cum să refuze o astfel de invitație, deși nu fusese făcută în mod conștient. O sărută, plimbându-și limba pe buzele

ei. Dar se retrase din îmbrățișarea aceea. Avea chipul îmbujorat când privi în sus.

- Probabil că cei din casă ne pot vedea, zise el. Era necesar să îi facem să creadă că purtăm o discuție între doi îndrăgostiți.

- Da, bineînțeles, răspunse Josephine, roșind și ea.

capitolul 11

Domnului Porterhouse i se păruse oarecum amuzant să dea de Josephine Middleton în Ammanford. Rămăsese surprins, bineînțeles, dar și amuzat. Nu se așteptase ca fata să pornească pe urmele lui. În primul rând, nu părea a avea mijloacele necesare pentru a face acest lucru, după ce o părăsise la han. De asemenea, se așteptase ca fetei să-i fie mult prea teamă să îl urmărească, fiind o domnișoară plăpândă care știa acum prea bine ce așteptări avea el de la ea. În plus, își zisese că, dacă chiar s-ar fi hotărât să plece în căutarea lui, ar fi pornit spre Londra, aceasta părând destinația lui.

Cu toate acestea, se părea că domnișoara Josephine Middleton era o tânără mult mai interesantă decât își imaginase el. Găsise o modalitate prin care să pornească pe urmele lui și chiar făcuse acest lucru ajungând în apropiere de Deerview Park în aceeași zi cu el.

Ce femeie de toată isprava!

Modalitatea prin care tânăra reușise să plece la drum îl amuza chiar mai tare. Făcuse rost în două clipite de un soț, un anumit domn Villiers. Domnul Porterhouse nu cunoștea nici un bărbat cu numele acela. Dar nu putea fi altul decât cel care o salvase la han. Acel munte de om care dăduse buzna prin ușa închisă și care reușise să îi vină de hac, cu toate că el avea toate atribuțiile necesare ca să țină piept oricărui adversar. Bineînțeles, la momentul respectiv, fusese luat prin surprindere. Iar domnișorica aceea aprigă îi dăduse și ea o mână de ajutor salvatorului.

Domnul Porterhouse era doar puțin tulburat la gândul că adversarul curajos de la han era în clipa aceea cu domnișoara Middleton și că venise, cel mai probabil, ca să îi recapete bijuteriile. Cu toate că probabil și el ar fi rămas la fel de dezamăgit să le vadă. În definitiv, nu avea motive întemeiate să se teamă. Se descotorosise deja de cutie, iar bijuteriile erau la adăpost în bagajul lui.

Nu aveau cum să îi dovedească vinovăția. În plus, până și uriașul acela barbar s-ar fi gândit de două ori înainte să îl atace la Deerview Park, în timpul unei petreceri.

Și, bineînțeles, avea și el o armă importantă, o informație prețioasă pe care domnișoara Middleton voia să o țină secretă – faptul că nu era căsătorită sau înrudită cu acest domn Villiers cu care plecase la drum. Da, avea o armă foarte importantă de partea sa.

Domnul Porterhouse se întoarse la Deerview Park după ce își termină treburile în Ammanford fără pic de teamă. Se simți puțin agitat, adevărat, după ce coborî din trăsură în grajdurile lui Lord Parleigh și îl zări cu coada ochiului pe unul dintre vizitii – un individ masiv și chel, care părea să fie făcut numai din mușchi. Individul acela i se păru cunoscut și trezi în el un sentiment de neliniște. Dar nu îl recunoscă și își spuse că nu avea de ce să se simtă neliniștit. Probabil că, pur și simplu, în ultimele zile încolțise în el o teamă de bărbați vânjoși. Și-l scoase din minte și se îndreptă spre casă.

Cu toate că ajunse spre după-amiază, majoritatea oaspeților își vedeau de treburile lor. De-abia când intră în salon, înainte de ora cinei, observă două fețe ce-i erau categoric cunoscute.

– Middleton! zise el zâmbitor, apropiindu-se să îi strângă mâna. Și domnișoara Susanna. Ce surpriză neașteptată și plăcută!

Bartholomew Middleton îi strânse mâna, iar domnișoara Susanna Middleton făcu o ușoară plecăciune. Observă că amândoi păreau destul de tulburați.

- Dacă aş fi ştiut acum o săptămână că urma să venim cu toţii la această petrecere, v-aş fi propus să călătorim împreună, zise şi le oferi cel mai cuceritor zâmbet din arsenalul lui.

- Ah, da, asemenea, replică Bartholomew.

Se aflau printre alţi oaspeţi care ar fi putut să îi audă.

- Ce mai fac tatăl şi bunicul dumneavoastră? o întreabă domnul Porterhouse pe Susanna.

- Sunt bine, mulţumesc de întrebare, sir, răspunse ea.

- Şi domnişoara Middleton şi celelalte două surori?

- Ah, spuse Susanna. Şi ele sunt bine, sir.

Domnul Porterhouse începu să se simtă cu totul în largul său.

- Şi e cazul să vă felicit pentru logodna surorii voastre? întrebă el, cu zâmbetul pe buze. Cei doi se uitară la el vizibil agitaţi. Verii mei mi-au împărtăşit secretul cel mare cum să ducele de Mitford urma să sosească să o ceară în căsătorie pe domnişoara Middleton, curând după plecarea mea.

- Şi după plecarea noastră, răspunse Bartholomew, evaziv.

Lord Parleigh îşi îndreptă atenţia spre ei de la discuţia pe care o purta cu doamna Hope.

- Mitford, zise el. Da, bine că mi-ai adus aminte, Humphrey, ştiam eu că uitasem să-ţi spun ceva când te-ai întors mai devreme. Mitford a trecut de dimineată pe aici, întreba de tine. O să se întoarcă mâine-dimineată.

- Mitford? întrebă domnul Porterhouse. Aici? Şi mă căuta pe mine?

Lord Parleigh îl bătu uşor pe spate.

- Te învârţi în cercuri selecte, prietene, zise el râzând. Se pare că a venit tocmai de la Rutland Park ca să te vadă, după ce a aflat că domnişoara Middleton era plecată de acasă, iar domnul Middleton şi sora acestuia te aşteptau şi ei. Nu e corect, Humphrey! Bărbaţii aşa chipeşi ca tine fură întreaga atenţie, spuse el, râzând

în hohote, după care o prinse de braț pe doamna Hope, poftind-o la cină.

Sir Thomas Burgess îi întinse brațul său Susannei. Pentru prima oară în ziua aceea, domnul Porterhouse simți fiori pe șira spinării. Ce era cu povestea asta? Domnișoara Middleton ajunsese cumva la locul faptei cu un soț fictiv, care era totuși un bărbat în carne și oase și un adversar redutabil. Apoi fratele și sora ei intraseră și ei în joc, părând să fie mai degrabă în căutarea lui decât a ei. Iar acum, ducele de Mitford, cel care ar fi trebuit să-i devină soț, era și el pe urmele sale. Situația aceasta îl neliniști pe domnul Porterhouse. Întreaga poveste părea să fie o conspirație construită în jurul lui.

Și, chiar când era pe punctul de a-și degusta supa, își aminti brusc cum se târâse încovoiat spre grajdurile din Crown and Anchor Inn după ce fusese luat la bătaie de uriașul care dăduse buzna în camera lui. Își aminti cum, de îndată ce își îndreptase spatele, se trezise față-n față cu un uriaș chel și musculos care îi rânjise răutăcios, sugerându-i ca, data viitoare când avea să se aventureze noaptea la drum, să facă bine să o lase mai ușor cu băutura.

Acel uriaș pe care îl zărise la pândă în grajdurile lui Lord Parleigh.

Domnul Porterhouse simți cum lavaliera începuse să îl sugrume. Și își duse repede șervetul la gură, sperând în sinea lui că nimeni nu observase că îi cursese supa din gură.

Brusc, valiza lui nu i se mai păru deloc ascunzătoarea perfectă.

Iarna se simțea în aer, observă în dimineața următoare Sir Thomas Burgess, oarecum descumpănit. Un vânticel rece care ar fi înghețat oricui nasul și urechile în primele ore ale dimineții. Bineînțeles, avea un efect deosebit asupra obrajilor partenerei sale. Tenul ei veșnic palid prinse o culoare plăcută. Mergeau braț la braț pe pajiștea din fața casei lui Lord Parleigh.

Își făcuse griji în privința domnișoarei Susanna Middleton seara trecută. Fie că era vorba despre o tensiune între ea și fratele ei sau între ei doi și Porterhouse, tânăra nu părea deloc liniștită. Cei doi nu îl scăpaseră pe Porterhouse din ochi toată seara, dar de-abia dacă schimbaseră o vorbă cu el.

Se întrebă dacă nu cumva se arătase interesată de Porterhouse, iar acesta o refuzase. Părea, la drept vorbind, genul de bărbat după care tânjeau toate femeile. I-ar fi fost foarte greu să-i găsească o imperfecțiune fizică.

Dar nu putea fi vorba despre așa ceva. Porterhouse avea în posesia lui bijuteriile domnișoarei Middleton, așa îi spusese Mitford. Domnișoara Middleton cea mare. Cea cu care Mitford fugise în lume. Iar fratele și sora ei porniseră în căutarea ei, dar hotărâseră să rămână la Deerview Park de îndată ce aflaseră de Porterhouse.

Era o poveste încălцитă la mijloc, cu siguranță, altfel frumusețea aceea cu părul auriu nu ar fi fost atât de mahnită. Iar acum se arată recunoscătoare să aibă un umăr pe care să plângă.

– Vezi tu, Jo urma să se căsătorească cu ducele de Mitford, îi explică ea. Săptămâna trecută îl așteptam să vină la noi acasă, să îi ceară mâna. Din cauza asta ne-am mirat să-l întâlnim ieri aici.

– Iar eu trebuie să recunosc că nu mă așteptam să dau de el prin părțile acestea, zise Sir Thomas. Suntem prieteni apropiați.

– Este mult mai diferit decât m-aș fi așteptat, spuse Susanna. Ni s-a spus că era vorba despre un gentleman înalt și chipeș. Dintr-odată se îmbujoră și mai tare decât de la vântul acela rece de iarnă. Oh, zise ea, uitându-se la el cu ochii ei mari și albaștri. Îmi cer scuze! Nu am vrut să dau de înțeles că...

– Sunt sigură că nu, răspunse el. Dacă nu te deranjează că te întreb, cum de a ajuns sora ta să plece la drum cu acel domn, cum îi spunea...? întrebă el, ridicând din sprâncene.

- Cu domnul Villiers? Nu știu, sir, răspunse ea, uitându-se lung la el. Și mi-aș fi dorit să nu se afle că este cu el. Dar Bart n-a avut încotro decât să întrebe la han, pentru că altfel le-am fi pierdut de tot urma. Ceea ce s-a și întâmplat, desigur.

- Îmi cer scuze, spuse el, privind-o îngrijorat. Nu vreau să vă fac și mai multe probleme. Mi-aș dori să vă pot ajuta.

Numai că și-ar fi dorit să o facă fără să își trădeze prietenul.

- A fugit de acasă, zise ea. Cel puțin, noi așa credem. Ne-a lăsat vorbă că se duce în vizită la mătușa noastră. Vezi tu, nu voia să se căsătorească cu ducele. Îmi pare rău să-ți spun asta, sir, fiind vorba despre prietenul tău.

Sir Thomas îi zâmbi.

- Carevasăzică, spuse el, a fugit de acasă și a ajuns cumva să se alieze cu acest Villiers. Interesant!

- Dar poate că e un escroc, zise ea. Și, chiar dacă nu e, Jo este compromisă. Sărmana Jo! Face adesea după cum o taie capul, fără să se gândească la consecințe, iar bunicul o ceartă mereu pentru că nu se poartă cum trebuie, dar nu e fată rea. E bună la suflet.

- Eu nu cred că acest Villiers e un escroc, îi spuse el. L-am văzut doar în treacăt la han, dar părea să fie un gentleman. Părea să se poarte frumos cu sora ta. Nu e cazul să-ți faci griji deocamdată.

- Dar de ce pretinde că ar fi doamna Villiers? întrebă Susanna. Și să nu uităm de domnul Porterhouse, care a furat bijuteriile lui Jo. Cel puțin noi asta credem că s-a întâmplat. Așa ne-a spus Sam. Sam este vizitiul nostru. Mă rog, a devenit vizitiul nostru pe parcurs. La început, am plecat singură cu Bart, dar Sam s-a oferit să vină cu noi când a aflat că Bart intra cu căruța în fiecare groapă care-i ieșea în cale și că din cauza lui mi se făcea rău.

- Porterhouse, zise Sir Thomas. Aseară v-a întâmpinat de parcă ați fi buni prieteni.

- Așa e, răspunse Susanna. Iar Bart nu știe ce să facă, pentru că nu se cade să îl acuzăm pe domnul Porterhouse

că i-a furat bijuteriile lui Jo, când Sam e singurul care pretinde acest lucru. Totuși, Bart s-a hotărât să-l pună la punct în dimineața aceasta. L-am lăsat în camera lui, umblând de colo-colo, bătând cu pumnul în palmă. Sărmanul Bart! Nu-i plac confruntările. Oh, oare unde e Jo? Crezi că a intrat în mari belele?

- Sunt sigur că nu, zise Sir Thomas, zărindu-l pe prietenul său, ducele de Mitford, îndreptându-se spre ei. Și-ar fi dorit să îi poată spună însoțitoarei sale că sora ei era în siguranță, la doar câțiva kilometri depărtare de aici. Uite-l pe Mitford!

Susanna făcu o plecăciune.

- Excelență, șopti ea.

Mitford făcu și el o plecăciune și își salută prietenul.

- Bună dimineața, domnișoară Middleton, Tom, zise el. Îl caut pe Porterhouse. S-a întors ieri?

- Da, spuse Sir Thomas, dar nu a coborât la masă în dimineața aceasta. Poate că s-a trezit devreme sau poate că încă doarme. Înțeleg că și Middleton vrea să-i vorbească.

- Ah, zise ducele de Mitford. Ce bărbat popular, nu-i așa, Tom? Mă duc până în casă, să văd ce știu ceilalți despre el.

- Înseamnă că se cunosc, spuse Susanna, în timp ce ducele se îndepărtă de ei. După ce a plecat domnul Porterhouse, m-am întrebat dacă cumva a spus-o doar că să dea lucrurile peste cap. Totuși, ducele nu pare deloc genul de om pe care i l-a descris el lui Jo.

- Chiar așa? întrebă Sir Thomas. Hai să ne mai plimbăm puțin! Dacă vrei, mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, să-ți abat gândul de la supărări.

- Oh, zise ea, uitându-se la el cu ochii ei albaștri, care îl făceau să uite că prefera, de regulă, alt gen de femei. Sir, mulțumesc pentru amabilitate. Știu că ai încercat din greu să ne ajuți să o găsim pe Jo.

Sir Thomas Burgess nu se simți mândru de el însuși. Blestemă în sinea lui legătura de prietenie care îl obliga

să îi ascundă acestei ființe încântătoare adevărul despre soarta surorii ei.

Ducele de Mitford se trezi într-un mod deja familiar, unul despre care bănuia că avea să devină o obișnuință de-a lungul vieții sale. Domnișoara Josephine Middleton stătea în genunchi pe podea, lângă pat – podeaua aceea care îi devenise pat în ultimele zile. Și, ca de obicei, zări claia aceea de păr care îi cădea peste umeri și gura care se mișca fără oprire. În mod evident, vorbea deja de ceva timp.

- Așa că nu are nici o logică, o auzi spunând.

- Nici măcar nu s-a luminat de ziuă, zise el, deschizând ochii. Nu?

- Oh, ba da, spuse ea, oprindu-și monologul ca să arunce o privire spre geam. Dar draperiile sunt făcute din catifea groasă, iar patul e poziționat între tine și fereastră. Și, în plus, e perioada aceea din an în care soarele răsare mai târziu. Cât de curând nici nu o să se lumineze de ziuă înainte de ora micului dejun. Dar până atunci deja începem să visăm la primăvară. Așa că nu avem de ce să fim îmbufnați.

Ducele nu era tocmai de acord cu ultima ei afirmație, dar hotărî să înfrunte inevitabilul și să se trezească.

- Ce spuneai? întrebă el pe un ton politicos.

- Nu are nici o logică, zise ea. Înțelegi tu, nimeni nu știe că suntem aici. Chipurile, eram în drum spre Londra. Chiar și servitorii noștri credeau că mergem spre Londra.

- Așa e, spuse el, mintea mea e atât de îmbătată de iubire, că am uitat să îi anunț că ne-am răzgândit.

- Așa că nu avem cum să pretindem că cineva ți-a trimis un mesaj urgent aici. Înțelegi acum? Avem nevoie de un nou plan, zise ea, mulțumită de ea însăși.

- De un nou plan? repetă el. În legătură cu ce?

- Oh, zise ea, îți ia puțin până te trezești, nu-i așa, sir?

Ducele de Mitford ridică din sprâncene, fără să o scape din priviri. Se abținu să îi spună că se trezea mai ușor

după o noapte petrecută în pat. Dacă i-ar fi spus una ca asta, i-ar fi dat o scuză să înceapă să îl bată din nou la cap ca să împartă patul cu ea. După noaptea aceea petrecută împreună, devenise clar pentru el că nu era o alternativă viabilă dormitului pe podea.

- Cum s-ar fi gândit cumnatul tău să-ți scrie la această adresă când habar n-are unde suntem noi acum? îl întreabă Josephine Middleton cu un surâs triumfător. Soții Hennessy și-ar da imediat seama că e o minciună.

- Așa crezi tu? spuse el. Și nu crezi că le-aș putea spune că le-am trimis vorbă rudelor mele după nunta noastră în legătură cu următoarea destinație?

- Nu, zise ea, pentru că nu aveam de unde să știm că urma să ne întâlnim cu familia Hennessy și că intenționam să ajungem la reședința Hawthorn. Nu are nici o logică, sir. Nu ai cum să pleci folosindu-te de scuza asta.

Ducele de Mitford își îndreptă spatele și își trecu degetele prin păr.

- Ei bine, spuse el, o să-mi vină mie altă idee. Între timp, am să continui cu partea principală a planului meu - și anume, să mă întorc la Deerview Park și să-i cer socoteală lui Porterhouse.

- Vin cu tine, zise ea.

- Nu poți, îi reaminti el. Fratele și sora ta sunt acolo.

- Ce prostie, spuse ea. Nu au cum să mă vadă. O să ne strecurăm în curtea lui Lord Parleigh, astfel încât să nu ne vadă nimeni și o să-l prindem la înghesuială pe domnul Porterhouse, undeva unde să-l luăm prin surprindere, undeva de unde să nu poată striga după ajutor. Să se afle la mila noastră.

Ducele de Mitford se ridică iute. Dumnezeu, casa de nebuni avea să îi pară un adevărat refugiu după câteva zile petrecute în compania domnișoarei Josephine Middleton.

- Merg singur, zise el. Tu rămâi aici. Doamnă dragă, nu ai cum să mă convingi.

Rămase surprins să constate că ea nu se împotrivi. Strâmbă din nas și se ridică și ea.

- Cât timp sunt eu plecat, spuse el, am să mă gândesc la o modalitate prin care să te reunesc cu fratele și sora ta cât de repede și fără să bată la ochi. Nu-ți face griji, domnișoară, o să-mi vină mie o idee.

Josephine îi zâmbi recunoscătoare.

Avea dreptate, bineînțeles, își zise el în timp ce se îmbrăca în vestibulul de lângă dormitor. Foarte bine că se gândise la asta. Era evident cât de puțin știa el despre comploturi dacă nici măcar nu îi trecuse asta prin minte. Dar nu avea încotro decât să vină cu un nou plan. Acum trebuia să se concentreze strict asupra întâlnirii cu Porterhouse.

La drept vorbind, nu se aștepta să întâmpine mari probleme. Desigur, Porterhouse avea să-și dea seama că era ducele de Mitford. La început, se temuse de acest lucru, dar acum nu-l mai deranja. Învățase din experiența sa de simplu domn Villiers că oamenii de rând aveau tendința de a rămâne fără grai în prezența sa ducală. Porterhouse avea să rămână și el fără grai. Mitford avea să se folosească de întreaga forță a măreției sale.

Și avea să îi vorbească pe limba lui. Cel mai probabil, suma de bani pe care intenționa să i-o ofere depășea cu mult averea relativ modestă pe care ar fi putut-o obține din bijuteriile acelea pe care le furase. Desigur, Porterhouse nu avea să recunoască de la bun început că era în posesia bijuteriilor, dar probabil urma să-și recunoască fapta de îndată ce o să-i ofere o sumă atât de mare de bani.

Ducele de Mitford nu se obosi să se întrebe de ce intenționa să-i dea atâția bani pentru câteva bijuterii care nici măcar nu-i aparțineau. Poate pentru că erau bijuteriile miresei pe care bunicul său o alesese pentru el? Sau pentru că, după atâta timp petrecut pe urmele inamicului, simțea nevoie să pună punct acestei aventuri într-un mod satisfăcător? Sau pentru că, după ce se aruncase în brațele primei - și, spera el, ultimei - aventuri din viața

sa, ajunsese să își dorească un final eroic? Nu, nu se obosise să se gândească prea mult la asta.

O oră mai târziu, porni spre casa lui Lord Parleigh, după ce îi asigurase pe soții Hennessy că era nerăbdător să se întâlnească cu prietenul pe care nu reușise să îl vadă cu o zi înainte. Nu avea să o ia și pe Josephine cu el, zise el, uitându-se drăgăstos la ea, pentru că discuția avea să fie mult prea masculină și plictisitoare pentru gustul ei, iar ea s-ar simți mult mai bine aici, în compania prietenilor săi.

- Dar trebuie să te grăbești să ajungi până la ora prânzului, zise doamna Hennessy, altfel n-o să se mai oprească din suspine și n-o să fie deloc atentă la discuțiile noastre, domnule Villiers, cum s-a întâmplat ieri când am fost la cumpărături.

Și îl bătu ușor pe mână ca să înțeleagă că nu-l certa.

El o sărută pe Josephine înainte de plecare, căci era evident că soții Hennessy se așteptau la astfel de gesturi de afecțiune. Dar era un obicei de care trebuia să scape. Probabil că mama lui ar fi avut un atac de panică dacă l-ar fi văzut vreodată sărutând o fată pe buze, chiar dacă ar fi fost vorba despre soția sa, rol pe care Josephine Middleton avea să și-l asume cât de curând. Dar hotărî să își alunge din minte astfel de gânduri deprimante.

Porterhouse nu coborâse la micul dejun, află de la Tom Burgess de îndată ce ajunsese la Deerview Park. Plecase să călărească, îi spuse Lord Parleigh când intră în casă. Și se duse să joace biliard cât timp îl așteaptă. Nu așa își imaginase că avea să-și petreacă dimineața, dar era un bărbat răbdător. Se hotărî să rămână în așteptarea lui Porterhouse. Avea suficient timp la dispoziție.

Josephine nu rămase la discuții cu doamnele după plecarea ducelui. Cum să se întindă la vorbă când avea atâtea lucruri de rezolvat? Și cum s-ar fi iertat vreodată dacă domnul Villiers pățea ceva încercând să-i apere onoarea, în timp ce ea stătea la taclale despre baluri și rochii de gală.

- Sir, zise ea, zâmbindu-i frumos domnului Hennessy de îndată ce trăsura ducelui dispăru la orizont, aş vrea să ies la călărit.

- Sigur, Jo, răspunse el cu entuziasm. Mă duc să caut la grajduri o iapă docilă pentru tine. Trebuie să îl aştept pe vătaful meu, altfel aş fi venit şi eu cu tine. Ştii, doamnei Hennessy şi lui Caroline nu le place să meargă la călărit, zise el, râzând cu poftă. Le e teamă să nu ajungă acasă mirosind a cal.

- Harvey! îl certă soţia sa.

- Tată! sări şi Caroline.

Dar nici una din ele nu se oferi să meargă cu ea, spre bucuria ei.

- Am să trimit un băiat cu tine, zise domnul Hennessy.

- Nu, vă rog, răspunse Josephine. Poate vă amintiţi că mie îmi place să rămân adesea singură cu propriile mele gânduri. „De unde naiba să-şi amintească asemenea lucruri?” îşi zise ea cu o urmă de vinovăţie. Tata mă lasă întotdeauna să merg singură la călărit, atâta timp cât nu mă îndepărtez de casă. Iar Paul mi-a dat şi el voie.

- Vrei să fii singură ca să visezi cu ochii deschişi la tânărul tău soţ, zise doamna Hennessy, luând-o de mână. Te înţelegem pe deplin, dragă Jo. Aşa cum probabil că şi Caroline a noastră o să-şi petreacă dimineaţa visând cu ochii deschişi la domnul Porterhouse şi la ceilalţi tineri chipeşi pe care urmează să îi întâlnească la balul lui Lord Parleigh de mâine-seară.

- Mamă! strigă Caroline.

Iapa docilă a domnului Hennessy nu se arată prea entuziasmată să o ia la galop, observă Josephine. Dar, sub îndrumarea ei fermă, se aventurează într-un ritm constant. În plus, se văzu Josephine nevoită să recunoască, nici nu era recomandabil să meargă prea repede, având în vedere faptul că nu cunoştea zona şi că nici nu ştia exact încotro se îndrepta.

Dacă Bart şi Sukey n-ar fi fost deja la Deerview Park, nu ar fi avut nici o jenă să bată direct la uşă. Nu îi păsa

de scandalul pe care l-ar fi putut isca. În afară de familia Hennessy, nu cunoștea pe nimeni în zonă. Ce conta dacă s-ar fi ivit în pragul ușii, în căutarea unui bărbat? Nu o interesa părerea celorlalți.

Dar Bart și Sukey erau acolo. Iar dacă avea să dea ochii cu Bart, acesta urma să o ducă degrabă acasă și să-i facă morală tot drumul de întoarcere. Bart era extrem de leneș, nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să zacă și să se amuze pe seama altora. Dar, când simțea că era în pericol onoarea familiei ori reputația uneia dintre surori, acționa la fel ca bunicul. Nu îi venea deloc greu să și-l închipuie pe Bart la bătrânețe.

Și, bineînțeles, Sukey avea să se uite cu mâhnire spre ea tot drumul de întoarcere spre Rutland Park, încercând să-i ia apărarea în fața unui Bart furios. Nu, o dureau sufletul să se gândească la așa ceva. Nu avea cum să fie atât de neobrăzată încât să înceapă să bată direct la ușă.

Dar nici nu fu nevoie să o facă și nici să se strecoare pe la intrarea din spate, după cum se gândise să procedeze. Norocul fu de partea ei, căci îl zări pe domnul Porterhouse când nici măcar nu era sigură dacă ajunsese deja pe proprietatea lui Lord Parleigh. Îl văzu călărind în jurul unui pâlc de copaci, însoțit de un domn și de două domnișoare.

Nu avea timp să pună la punct un plan. Nu avu timp să se gândească dacă să se arunce direct în mijlocul grupului de călăreți sau să se ascundă printre copaci și să încerce să-i atragă atenția domnului Porterhouse fără să se lase văzută de ceilalți. Deja fusese zărită. Iar domnul Porterhouse avu neobrăzarea de a-și ridica pălăria de pe cap în semn de salut.

– Doamnă Villiers, strigă el, apropiindu-se de ea, văd că ne întâlnim din nou. Nu vrei să ne însoțești? Permite-mi să ți-l prezint pe Sir Fabian Crawley, dar și pe domnișoara Crawley și pe Lady Dorothy Brough, zise el, zâmbindu-le celorlalți. Doamna Villiers este bună prietenă și vecină cu verișorii mei, familia Winthrop, din

Northamptonshire. S-a căsătorit de curând. Chiar acum o săptămână dacă nu mă înșel, nu-i așa?

- Acum cinci zile, răspunse Josephine surâzătoare.

Dumnezeule, speră din tot sufletul să nu roșească. Schimbă câteva vorbe cu ceilalți oaspeți despre starea vremii, după care își reîndreptă atenția asupra domnului Porterhouse.

- Se pare că m-am rătăcit, zise ea. Eram în drum spre casa lui Lord Parleigh. Sir, crezi că m-ai putea conduce într-acolo?

Domnul Porterhouse încuviință cu o mișcare scurtă din cap și îi zâmbi. Josephine ar fi putut să jure că zări o sclipire în ochii lui.

Câteva clipe mai târziu, deja începuseră să se îndepărteze de grup.

capitolul 12

Domnul Porterhouse nu reușise să doarmă prea bine cu o seară înainte. Fusesse un jaf prostesc, deloc caracteristic lui. La vremea respectivă, i se păruse atât de ușor să îi ia cutiuța cu bijuterii. Pe moment, nici măcar nu i se păruse un furt, pentru că era sigur că fata avea să-i devină soție. Totodată, însăși presupunerea aceea fusese prostească. Înainte de ea, nu încercase niciodată jocurile seducției. Doar că banii erau pe ducă și tocmai atunci se întâmplase să dea de această familie rustică la a cărei avere nu ar fi îndrăznit nici măcar să viseze.

Iar copila aceea nu i se păruse prea isteată. Destul de aiurită. Prea puțin preocupată de normele de bună-creștere. Și pusă față-n față cu o căsătorie pe care nu și-o dorea. Cum să reziste?

Dar, iată-l acum, procopsit cu câteva bijuterii furate, care nu valorau nici pe departe cât își imaginase el, urmărit din toate părțile. Se gândise foarte serios în ceasurile acelea nedormite să se strecoare la adăpostul nopții și să arunce bijuteriile într-o fântână sau în râu.

Nu exista nici o dovadă împotriva sa, ar fi putut minți în neștire.

Dar nu se îndură să o facă. Poate că bijuteriile acelea nu aveau să-l îmbogățească, dar măcar să-l scoată din datorii, fie și pentru o scurtă perioadă. Tentația de a le păstra era prea mare.

Știa că cea mai bună soluție ar fi fost să meargă degrabă la Londra să le vândă. Și atunci ar fi fost în siguranță. Dar nu, venise cu ideea extraordinară de a o lua spre nord, presupunând că orice om normal ar fi presupus că avea să se îndrepte fix spre sud.

Își amintise de invitația lui Lord Parleigh, care organiza întotdeauna petreceri la el acasă, invitând fel de fel de necunoscuți întâlniți în treacăt. Se spunea chiar că nici nu aveai nevoie de o invitație specială la Deerview Park, pentru că Lord Parleigh ar fi presupus pur și simplu că se întâlnește cu tine la un moment dat.

Dar se părea că planul lui eșuase. Domnișoara Middleton, cu tot cu obiceiurile ei rustice, reușise să îi dea de urmă, și se părea că venise însoțită de uriașul acela care îl atacase data trecută. Și mai erau și alții pe urmele lui.

Soarele răsări, iar domnul Porterhouse încă nu reușise să decidă încotro s-o apuce. Instinctul îi spunea să fugă, dar rațiunea îi zicea să nu o facă, pentru că prin asta și-ar fi dovedit vinovăția.

Așa că hotărî să rămână. Și acceptă invitația lansată de Sir Fabian Crawley la un mic dejun foarte matinal, înainte ca majoritatea oaspeților să se trezească, de a merge alături de el și de alți câțiva musafiri la călărit.

Dar, odată ajuns la grajduri, se întâmplă ceva care îl făcu să se piardă cu firea. Vizitiul acela uriaș era din nou acolo; bărbatul chel pe care i se păruse că-l recunoaște zilele trecute. La naiba, avusese dreptate. Chiar era vorba despre unul dintre muncitorii de la Crown and Anchor Inn. Cel puțin, la momentul respectiv, presupusese că lucra la han.

Dar era evident că se înșelase. Bărbatul respectiv lucra, cel mai probabil, pentru acel Villiers, cel alături de care pornise la drum domnișoara Middleton. Și probabil că fusese trimis să stea cu ochii pe el cât timp Villiers nu era la Deerview Park.

Domnul Porterhouse își mână calul pe lângă domnișoara Crawley, vorbind despre verzi și uscate, dar simțind că îl pândeau un pericol iminent. Iar în clipa aceea o zări pe Josephine Middleton și își dădu imediat seama că fusese trimisă să îl păcălească să se întoarcă în casă.

Și, cu toate acestea, nu se putu abține să nu râdă. Chiar credeau că avea să se lase păgubaș atât de ușor? Chiar își imaginau că nu îi putea ține piept unei fete aiurite care deja căzuse de mai multe ori în capcana lui?

- Doamnă, dă-mi voie să te felicit din nou pentru căsătoria dumitale, zise el, după ce se îndepărtară de restul grupului. Mă bucur să văd că ai reușit totuși să scapi din ghearele prietenului nostru, ducele de Mitford.

- Hai să trecem direct la subiect, zise ea, nu ne aude nimeni. Știi prea bine că nu sunt căsătorită și că am venit până aici cu domnul Villiers ca să dăm de tine.

- Și ar trebui să mă simt flatat? Întrebă el, zâmbitor. Deja m-ai refuzat o dată. Să înțeleg că te-ai răzgândit?

- Știi, zise ea, privindu-l drept în ochi, bunicul meu are o vorbă: e periculos să minți, pentru că uneori ajungi să te cufunzi atât de tare în minciună, încât pierzi orice legătură cu realitatea. Sir, acum pot să spun cu mâna pe inimă că are dreptate. Îmi vreau bijuteriile înapoi și le vreau înainte să mă întorc acasă.

El se uită la ea vizibil îngrijorat.

- Nu e prima oară când mă acuzi de una ca asta, spuse el. Vrei să spui că ți-ai rătăcit cu adevărat bijuteriile și că tu chiar crezi că eu ți le-am furat?

- Nu, răspunse ea. Nu cred. Sunt sigură.

- Tind să cred că le-ai lăsat acasă, domnișoară Middleton, zise el, încercând să o liniștească, și că ai impresia că le-ai luat la tine.

- Oh, spuse ea cu patos, sir, știi prea bine că asta este o minciună. Țin minte foarte clar că te-am amenințat că am să te lovesc cu marginea cutiei pe care o vârașem la fundul valizei. Am fost o proastă că ți-am spus ce am în cutie.

- Ah, zise el, mi-e teamă că nu-mi amintesc cu exactitate conversația noastră.

- Problema se pune în felul următor, zise Josephine, stând foarte dreaptă în șa. Fie îmi înapoiezi bijuteriile chiar în clipa asta, fie te dau pe mâna domnului Villiers.

- Vai, ce m-am speriat, spuse el.

- Chiar ar trebui să-ți fie teamă, zise Josephine. Te așteaptă deja acasă la Lord Parleigh. Poate ar fi mai bine să înveți din trecut și să-ți aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când ai dat piept cu el.

Domnul Porterhouse ridică din sprâncene. Dar nu mai zise nimic. Îi zări pe domnul Seymour și pe domnișoara Hope îndreptându-se spre ei.

- Până la urmă, ne-am hotărât să venim și noi, îl auzi pe domnul Seymour spunând pe când se apropia de ei, uitându-se curios spre Josephine și oprindu-se să o salute.

Domnul Porterhouse le făcu cunoștință.

- Domnule Porterhouse, ar trebui să te întorci cât mai repede acasă, zise domnișoara Hope. Ducele de Mitford te așteaptă deja de ceva vreme.

- Văd că mi-ai întins o adevărată capcană, îi zise el, după ce se îndepărtară de ceilalți. Pretendentul pe care te-ai prefăcut că-l disprețuiești, Villiers, fratele și sora ta, vizitiul lui Villiers. Presupun că ar trebui să te felicit.

Domnul Porterhouse era prea pierdut în propriile gânduri ca să zărească chipul palid și ochii speriați ai însoțitoarei sale.

- Așa e, zise ea în cele din urmă. Sir, te sfătuiesc să-mi înapoiezi bijuteriile și să îți cauți în altă parte o mireasă înstărită și credulă.

În clipa aceea, domnul Porterhouse luă o hotărâre.

- Nu sunt ascunse în casă, zise el. Doar nu mă crezi într-atât de imbecil încât să le țin acolo, nu?

- Și atunci unde le-ai pus? întrebă ea. Și să nu-mi spui că le-ai ascuns undeva departe și că trebuie să mergi călare să le recuperezi. Nu sunt atât de proastă, sir. Nu te las să-mi mai scapi. Vin cu tine.

- Exact asta voiam și eu să-ți propun, spuse el. Le-am lăsat acasă la mătușa mea, care locuiește la doar două ore de aici. Dacă nu te deranjează să pornim la drum, putem merge să le recuperăm și să încheiem aici povestea asta.

- Atunci, hai să mergem, zise ea.

- Ah, răspunse el, dar mai întâi de toate trebuie să dau o fugă până acasă. Și ar trebui să plecăm cu trăsura mea, pentru că e destul de departe ca să mergem călare, și mi-e teamă să nu ne prindă ploaia.

- Și eu de unde să știu că n-o s-o iei la goană? îl întrebă ea.

- Doamnă dragă, zise el, presupun că nu vrei să intri în casă cu mine. Și nici eu nu am de gând să intru pe ușa din față. Așa că mă poți aștepta în spatele grajdurilor. Nu ar fi tocmai deștept din partea mea să încerc să fug pe jos, nu? O să poți să mă urmărești de la grajduri, să te asiguri că nu plec nicăieri fără tine. Și am să opresc trăsura ceva mai departe de curte, ca să nu te vadă nimeni.

- Te aștept, spuse ea.

„Asta și vreau“, își zise domnul Porterhouse câteva clipe mai târziu, după ce își duse calul în grajduri și îl observă cu coada ochiului pe uriașul spion. Pentru că noul lui plan era să o culeagă de pe drum și să plece cu ea spre Londra înainte ca restul să-și dea seama că dispăruseră amândoi și înainte să facă legătura între cele două dispariții.

De data aceasta nu avea încotro decât să plece spre Londra. Acolo avea să o țină ascunsă, după care planul lui era să ia legătura cu tatăl ei și să negocieze căsătoria lor, astfel încât să îi salveze onoarea. Fără îndoială

că zestrea ei era mult mai valoroasă decât bijuteriile acelea amărâte, dar care aveau să îi fie totuși de folos până la căsătorie.

Josephine rămase cu ochii ațintiți asupra grajdurilor, cu toate că încercă să nu se lase văzută de nimeni. O încercau sentimente de exaltare, neliniște și panică. Exaltare pentru că reușise, în cele din urmă, să îl înfrunte pe domnul Porterhouse de una singură, să îl facă să recunoască că îi furase bijuteriile, dar și să îl convingă să i le înapoieze. De-abia aștepta să se mândrească cu ele în fața domnului Villiers și să îl vadă surprins că avusese curajul și îndemânarea de a le recupera fără ajutorul lui.

Era și puțin neliniștită. Știa din experiență că nu se putea încrede în domnul Porterhouse. Nu voia să se lase din nou păcălită de el. Și exista, bineînțeles, posibilitatea ca acesta să aibă deja un cal pregătit și gata de plecare în altă parte a fermei. Poate că își punea chiar acum în execuție fuga în timp ce ea stătea acolo, în așteptarea lui.

Dar nu i se păru un scenariu plauzibil. Nu anticipase că ea sau domnul Villiers aveau să se prezinte acasă la Lord Parleigh în dimineața aceea, așa că nu ar fi avut nici un motiv pentru care să-și pregătească calul. Nu avea nici un motiv pentru care să fie atât de neliniștită. Desigur, trebuia deja să înceapă să se gândească ce avea să facă cu propriul ei cal odată ce avea să se mute în trăsura domnului Porterhouse. Nu îl putea lăsa liber. La urma urmei, nu era calul ei. Iar soții Hennessy aveau să se îngrijoreze dacă nu se întorcea repede acasă, nu? Hotărî să lege calul de un copac, dar să îl lase undeva la vedere, ca să se îngrijească cineva de el la un moment dat. Și poate că nu ar fi fost rău să îl roage pe domnul Porterhouse să dea o fugă până la grajduri ca să trimită un vizitiu cu un mesaj pentru familia Hennessy, ca să îi anunțe că nu pățise nimic și că urma să se întoarcă abia spre seară.

Însă sentimentul care refuza să-i dea pace era cel de panică. Oare la ce se referise domnișoara Hope când le spusese că ducele de Mitford ajunsese deja și că îl aștepta pe domnul Porterhouse? Ducele de Mitford? Ducele ei de Mitford? Oare pornise și el în căutarea ei? Și reușise deja să o găsească? Dar de ce venise după ea? Ce mai voia de la ea dacă aflase deja tot ce se petrecuse în ultima săptămână?

Iar dacă ducele era în căutarea ei, atunci unde erau tatăl și bunicul ei? Oare erau și ei la Deerview Park? Dumnezeu, ce încurcătură mai era și asta? Încă de la bun început, singura ei intenție fusese că meargă acasă la mătușa Winifred ca să-i ceară ajutorul pentru a-i mărturisi tatălui ei că nu voia să se căsătorească cu ducele. Oare toată povestea asta venise ca urmare a unei decizii atât de neinspirate?

Ei bine, își zise ea, mergând la pas cu armăsarul pe pajiștea din fața curții, fără să-și ia ochii de la grajduri, la final, după ce avea să se întoarcă acasă, urma să aștepte liniștită să i se facă morală. Știa prea bine că o merita. Iar apoi avea să se schimbe. Nu mai intenționa să acționeze niciodată fără să gândească. Avea de gând să se maturizeze și să devină o lady demnă și cuviincioasă. Venise timpul să facă o schimbare. În curând, avea să împlinească douăzeci și unu de ani.

- Domnișoară Middleton?

Îi auzi glasul și aproape că sări din șa. Asta pătea dacă stătea să viseze cu ochii deschiși! Se întoarse ușor și se trezi față-n față cu domnul Villiers, care era pe jos.

- Ce cauți aici? Întrebă el exasperat.

- Tu ar trebui să fii deja înăuntru, zise ea. De ce nu ești acolo?

- Coboară de pe cal, răspunse el, și spune-mi ce cauți aici.

Îi vorbi pe un ton mai mult decât exasperat. Era de-a dreptul enervat. Oh, Dumnezeu!

Josephine se sprijini pe umerii lui, iar el o ajută să coboare. Ea îi zâmbi prosteste.

- Nu puteam să rămân acasă, zise ea.

- Asta se pare că e povestea vieții tale, spuse el. Ce încerci să faci? Chiar crezi că individul pe care îl pân-dești o să iasă pur și simplu din grajduri și o să vină de bunăvoie să vorbească cu tine?

- Și tu ce ai de gând să faci? îl întrebă ea. Am crezut că te duci să dai piept cu el.

- L-am așteptat până acum, dar nu e acasă, răspunse el. Am jucat biliard și m-am conversat cu Lord Parleigh până am epuizat toate subiectele de discuție. Iar individul ăla tot nu s-a întors. N-am avut încotro și am acceptat invitația la prânz, după care am inventat o scuză să ies puțin la aer. M-am tot plimbat prin curte, sperând să dau de el. Dar acum mă bucur că nu a luat-o pe aici. Am să te ajut să încaleci din nou. Dar trebuie să-mi făgăduiești că te vei întoarce de îndată acasă. Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că nu am întâlnit niciodată o femeie ca tine. Vezi cum mă faci să mă simt vinovat că mă port urât cu tine?

- Dar eu știu că ești un om bun, zise ea, și că pur și simplu îți faci griji în privința mea. Însă nu ai de ce. Sir, tocmai sunt pe punctul de a-mi recupera bijuteriile, și asta fără nici un ajutor masculin. Ce zici de asta?

Inițial intenționase să țină secret. I-ar fi făcut și mai mare plăcere să îi vâre cutia cu bijuterii sub nas și să îi menționeze, în treacăt, că reușise să le recupereze de una singură. Dar el încerca din nou să o pună la punct cu tirania lui tipic bărbătească.

- Poftim? întrebă el.

- Tocmai sunt pe punctul de a-mi recupera bijuteriile, spuse ea. Vezi tu, m-am întâlnit deja cu domnul Porterhouse și am avut o discuție foarte interesantă. A acceptat să-mi restituie bunurile.

- Cum și unde? o întrebă ducele, uitându-se la ea de parcă ar fi fost un balaur cu două capete.

- De îndată, răspunse ea. Bijuteriile nu sunt ascunse aici, bineînțeles. Nici nu mă așteptam să fie. Le-a dus acasă la mătușa lui, la două ore distanță de aici.

A acceptat să mergem după ele. Împreună. După cum îți poți imagina, nu am încredere să-l las să plece de unul singur.

– Și de-aia ai rămas aici să-l aștepti, zise el. O să urci cu el în trăsură lui și o să mergeți împreună să-ți recuperezi bijuteriile.

– Întocmai, răspunse ea.

– Dumnezeuule! exclamă el. Dumnezeuule!

Josephine îi zâmbi victorioasă.

– Dumnezeuule! strigă el din nou. Cum ai reușit să treci până acum prin viață fără să ai pic de creier?

Surâsul lui Josephine începu să pălească.

– Să înțeleg că nu ți-a trecut nici o clipă prin minte că poate încearcă să te răpească din nou?

– Să mă răpească? zise ea. Ce prostie! Știe prea bine că nu am de gând să mă căsătoresc cu el. Și mi-a spus și el că de-abia așteaptă să încheiem cu povestea asta. Exact așa mi-a spus.

Ducele de Mitford începu să se legene pe călcâie. Părea să își recapete suflul ca să își reia discursul, însă auzi tropot de cai îi spatele lui, așa că o apucă de braț și o trase din drum, în spatele unor stejari masivi. Își dădură prea târziu seama că uitaseră să tragă și calul după ei, care rămăsese să pască liniștit.

– Sigur ne-au văzut, zise el exasperat. Sunt pe urmele noastre. Îmi vine să te scutur bine.

Deja o ținea de braț, așa că nu i-ar fi fost deloc greu să treacă la fapte. Se uită la ea și scutură din cap.

– Ai mare noroc că am ajuns la timp, zise el.

Josephine făcu brusc ochii mari.

– Oh, Paul, spuse ea. N-o să-ți vină să crezi.

– Nu, probabil că nu, răspunse el.

– Ducele de Mitford e și el aici, zise ea. Chiar aici, la Deerview Park. Ne-am întâlnit cu o anume domnișoară Hope și cu un alt domn, al cărui nume nu mi-l mai amintesc, și ne-au spus că ducele a ajuns deja de ceva timp și că aștepta să stea de vorbă cu domnul Porterhouse. Ce crezi că înseamnă asta?

- Nu știu, răspunse ducele, scărpinându-se în cap. Dar ai zis că Porterhouse ți-a spus că îl cunoaște bine pe duce. Poate sunt prieteni.

- Adică nu crezi că a venit după mine? îl întreabă Josephine.

- E și asta o variantă, spuse el. Poate s-a supărat că nu te-a găsit acasă. La urma urmei, vorbim despre un bărbat extrem de arogant, care nu ar accepta un refuz cu una, cu două.

Josephine se uită la el cu ochii ei mari.

- Atunci, mă bucur că nu m-a găsit, zise ea. Ce crezi că vrea de la mine?

Ducele de Mitford ridică din umeri.

- Poate că vrea să pună mâna pe tine și să te ducă înapoi acasă, pentru a vă căsători, răspunse el. Știi prea bine că cei ca el nu se lasă până nu obțin exact ce-și doresc. Dumnezeu, ce mă fac eu cu tine?

- Dacă ești cu adevărat îngrijorat în privința mea, poate că ai putea să urmărești trăsura domnului Porterhouse, îi sugeră ea. Trebuie să apară din clipă-n clipă.

- Nici nu mă gândesc, zise el. Dacă s-ar întâmpla să pierd trăsura, sorta ți-ar fi pecetluită. Nu am de gând să-mi asum un astfel de risc.

- Atunci nu am încotro decât să merg de una singură, spuse ea. Nu sunt slabă de inimă, sir.

- Nu, răspunse el, doar slabă de minte. E clar că nu mai am cum să dau de Porterhouse azi, așa că nu văd altă soluție decât să te conduc eu însumi până acasă. Nu am încredere să te las să pleci singură. Vino cu mine până la grajduri să-mi iau brișca! Aș prefera să nu te vadă nimeni, dar înțeleg că deja ai făcut cunoștință cu mai mulți dintre oaspeții lui Lord Parleigh, nu-i așa? Ce mai contează dacă te mai văd și câțiva grăjdari?

- Oh, sări Josephine, nu poți să mă oprești. Nu ai nici un drept. Nu ești nici tatăl și nici fratele meu. Și nici soțul meu.

- Prea bine, zise el, atunci nu am încotro decât să te dau pe mâna lui. Cum ar fi trebuit să o fac de mult.

Nu pot să înțeleg cum m-am lăsat prins în povestea asta scandaloaasă. Haide, mergem chiar acum să-l găsim pe domnul Bartholomew Middleton!

Ducele făcu un pas în față, dar Josephine îl apucă disperată de braț.

- Nu! zise ea. Nu, te rog! Bart o să fie tare supărat pe mine. Iar eu o să intru în pământ de rușine dacă începe să îmi facă morală în public. În plus, gândește-te și la soții Hennessy. Și sunt la un pas de a-mi recăpăta bijuteriile. A recunoscut deja că le-a furat. În regulă, te las pe tine. Du-te tu să vorbești cu el! Vin și eu. O să ajungă și el cât de curând la grajduri.

- Vreau să te știu la câțiva kilometri distanță înainte să fac una ca asta, zise ducele. Și am de gând să te duc chiar eu înapoi acasă. Haide! Ia-mă de braț! Vom merge pe jos până la grajduri.

Dumnezeule, de ce se apucase să viseze cu ochii deschiși cu doar câteva minute mai devreme? se întrebă Josephine după ce îl luă de braț ascultătoare. Dacă l-ar fi auzit apropiindu-se de ea, s-ar fi putut ascunde în spațele copacilor. Și ar fi putut pleca în căutarea bijuteriilor. Dar iat-o acum, din nou, nevoită să joace rolul fetei neajutorate, pentru că bărbatul ei alesese să îl joace pe cel de tiran. Domnul Paul Villiers începuse ușor, ușor să o dezamăgească.

Odată ajunși în grajduri, se uită plină de speranțe după domnul Porterhouse, dar nu îl zări nicăieri. Speră din tot sufletul să apară de undeva, astfel încât domnul Villiers să nu aibă încotro decât să-i ceară socoteală. Cu ea acolo, gata să-i sară în ajutor, așa cum o făcuse și data trecută. Era jenant să fie trimisă acasă ca un copil mic, în timp ce el rămânea să se joace de unul singur. Mai mult ca sigur că avea să se asigure ca soții Hennessy să nu o scape din ochi data viitoare.

Urmă un drum lung spre reședința Hawthorn, cu armăsarul lui Josephine legat în urma trăsurii. De-abia dacă schimbară două cuvinte. Părea furios, observă ea după ce se uită la el cu coada ochiului pregătită

să comenteze din nou ceva despre apariția neașteptată a ducelui de Mitford la petrecere. Dar nu mai zise nimic. Începu să se simtă ușor vinovată. La urma urmei, el nu făcuse altceva decât să se poarte frumos cu ea și să piardă o săptămână din viață încercând să o ajute. Era chiar dispus să se pună într-o situație primejdioasă de dragul ei.

Nu era vina lui că era bărbat și că societatea îi întârșise în minte ideea aceea învechită că femeile nu se puteau descurca singure.

- Gata, zise el, după ce o conduse până în fața casei. Acum ești în siguranță, în ciuda încăpățânării tale.

Vru să-i răspundă la acel comentariu răutăcios, dar el o trase degrabă în casă. Domnul Hennessy ieși din biroul lui tocmai când doamna Hennessy cobora scările, așa că domnul Villiers o luă de braț și îi zâmbi dragăstos.

- Josephine a venit în întâmpinarea mea, spuse el. Mă întreb dacă o să continue să mai facă asta și după zece ani de căsătorie.

- Oh, zise domnul Hennessy, stai să vezi după cinci ani cum o să fie. Nici măcar cinci ani. Atunci o să ardă de nerăbdare să-ți povestească despre ce bonetă și alte nimicuri și-a mai cumpărat.

- Harvey! îl atenționează soția lui amuzată.

- Așa ai să faci, Josephine? o întreabă domnul Villiers, fixând-o cu ochii lui cenușii plini de voioșie.

- Doar dacă insiști să merg la cumpărături, cum ai făcut ieri, răspunse ea, privindu-l în timp ce el îi săruta mâna.

Josephine îi simți respirația fierbinte pe piele.

capitolul 13

Susanna nu mai avea stare. După plimbarea alături de Sir Thomas Burgess, se întorsese în casă, dar nu îl găsisese nicăieri pe Bart și nu avea cu ce altceva să își ocupe

timpul decât să ia camera la pas, de la fereastră la ușă, frământându-se de atâtea griji.

Oare ce făceau tatăl și bunicul ei în clipa aceasta? Dar Penny și Gussy? Oare își făceau griji pentru Jo, pentru ea și pentru Bart? Bineînțeles că își făceau griji în privința lor. Și totuși, ce făceau mai exact? Pe unde îi căutau tatăl și bunicul? Cu siguranță plecaseră în căutarea lor după ce aflaseră că nici unul din ei nu ajunsese acasă la mătușa Winifred.

Și ce căutau ei doi acasă la Lord Parleigh? Oare chiar avea vreun rost șederea lor aici? Nu aflaseră vești noi despre Jo de când plecaseră de acasă – câte zile trecuseră de atunci? Iar cel mai probabil Jo o luase spre nord, alături de acest misterios domn Villiers.

Oare avea să-și mai vadă vreodată sora în viață? Și, chiar dacă se întorcea acasă, ce mai era de făcut, acum că era compromisă? Susanna nu dădea doi bani pe asta – pur și simplu și-o dorea pe Jo înapoi. Dar nici măcar nu îndrăzni să se gândească la faptul că viața surorii sale fusese pe deplin distrusă în ultima săptămână.

Și ce avea să se întâmple cu domnul Porterhouse? Nu aveau nici o dovadă că fusese implicat în vreun fel în dispariția lui Jo, cu toate că Sam le spusese că îl văzuse la han în aceeași seară cu Jo și cu domnul Villiers. Cât despre furtul bijuteriilor, aici chiar nu aveau nici o dovadă împotriva domnului Porterhouse. Bijuteriile familiei ar fi putut la fel de bine să fie în siguranță acasă.

Așadar, sub ce pretext să îl ia Bart la întrebări pe domnul Porterhouse, după cum plănuia să o facă în dimineața aceea? Poate că avea să provoace un mare scandal.

Pierdeau timp prețios la Deerview Park, când ar fi trebuit să continue să o caute pe Jo, cu toate că – Susanna se văzu nevoită să admită – nu ar fi știut în ce direcție s-o apuce. Și-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu cineva, cu cineva înțelept care să îi dea un sfat prietenesc. Bart era mult prea agitat. Bart era, de regulă, oarecum delăsător, mai puțin când era la mijloc onoarea familiei. Ar fi putut să se sfătuiască cu Sir Thomas Burgess, bineînțeles.

Ce om bun! Începuse să îl simpatizeze foarte tare. Dar deja îi împărtășise mai mult decât ar fi trebuit. În fond, era un străin pentru ea.

Și, bineînțeles, nu-și putea scoate din minte apariția neașteptată a ducelui de Mitford. Oare fusese o simplă coincidență? Sau venirea lui avea vreo legătură cu Jo? Dar de ce ar fi pornit în căutarea ei când nu o văzuse niciodată? Și de ce arăta atât de diferit față de cum îl descrisese domnul Porterhouse?

Avea să se aleagă cu o durere cruntă de cap dacă nu ieșea să ia o gură de aer, își zise Susanna. Optsprezece ani petrecuți la fermă cu o familie iubitoare și prea puțin vecini nu o pregătiseră pentru astfel de situații.

Ieși pe terasa din fața casei și tocmai cobora pe paștea care dădea spre grajduri, când dădu nas în nas cu domnul Porterhouse care venea din partea cealaltă a casei. El îi zâmbi și lăsă bagajul jos.

- Ai ieșit la plimbare de una singură, domnișoară Middleton? o întrebă el. Ce s-a ales de politețea celorlalți domni?

- Am ieșit câteva clipe la aer, răspunse ea, ușor confuză.

Nu se simțise niciodată în largul ei alături de domnul Porterhouse. Dar se văzu nevoită să admită că poate era doar din cauza fizicului său perfect și a înfățișării dichisite.

- Ah, dar văd că nu ești singură, zise el, aruncând un zâmbet în spatele ei și făcând o plecăciune. Lady Dorothy? Te-ai întors deja? Îmi pare rău că a trebuit să plec așa brusc.

Lady Dorothy Brough li se alătură la marginea terasei. Se schimbase de costumul de călărie și purta o rochie de zi și un șal pe umeri.

- Stai liniștit, Humphrey, răspunse ea. Știi cumva dacă ducele are de gând să rămână la prânz?

- Nu l-am văzut până acum, spuse domnul Porterhouse. A ajuns deja?

- Da, a venit mai devreme, răspunse Susanna. Voia să vorbească cu tine, sir. Dar a trecut ceva timp de atunci.

- Ne-am întâlnit cu el puțin mai devreme, zise Lady Dorothy, în curte. Era însoțit de domnișoara aceea cu care ne-ai făcut cunoștință. Doamna... Nu-mi mai amintesc numele ei. Păreau să se certe. Și a tras-o în spatele unui copac în clipa când ne-au auzit în apropiere. Ești sigur că este o lady, Humphrey?

- Oh, desigur, Lady Dorothy, răspunse el. Nu ți-e frig cu șalul acela? Nu aș vrea să răcești.

- E în regulă, zise ea, am să mă duc în casă. Totuși, sper să se întoarcă la prânz. Viața la țară poate să devină adesea plictisitoare fără fețe noi. Nu crezi, domnișoară Middleton?

- Am locuit toată viața la țară, miss, spuse ea, îmbujorată. Dădu să se întoarcă spre casă cu Lady Dorothy, dar domnul Porterhouse o prinse de mână.

- Domnișoară Middleton, începu el, sper că nu te superi că-ți spun asta, dar mi se pare că ai pierdut ceva din optimismul pe care l-am observat la tine când ne-am cunoscut, la Rutland Park. Te pot ajuta cu ceva? Sper că nu deranjez.

Susanna își mușcă buza.

- Sunt bine, zise ea.

- Și atunci cum se face că pari atât de preocupată? întrebă el, încruntat. Este vorba despre sora ta? Ești îngrijorată în privința ei?

- Ce știi tu despre sora mea? se grăbi ea să întrebe.

Domnul Porterhouse ezită o clipă.

- Am rămas tare surprins, chiar șocat, spuse el, după ce am plecat de la rudele mele și eram deja în drum spre Londra, să constat că domnișoara Middleton era cazată la același han ca mine. Dar nu era singură și își asumase și o nouă identitate. Îmi pare rău să v-o spun.

- Deci nu a fugit de acasă cu tine? întrebă Susanna.

El se uită șocat la ea.

- Cu mine? spuse el. Să plece cu mine? De ce ar face sora ta una ca asta?

- Am crezut că..., mormăi Susanna.

- Am rămas îngrijorat, adăugă el, mai ales când am auzit în dimineața următoare că cei doi au luat-o spre nord. M-am gândit că poate intenționau să se căsătorească în secret. Așa că i-am urmărit. Știu că nu aveam nici un drept să fac una ca asta, îmi cer iertare. Nu ar trebui să mă preocupe ce se întâmplă în familia voastră. Dar, știi, tatăl tău s-a purtat mereu tare frumos cu mine.

Susanna se uită la el cu ochii ei mari.

- Și voi ați plecat în căutarea ei? o întreabă el. Tu și fratele tău?

- Da, răspunse ea.

- Am avut noroc că Lord Parleigh este un prieten vechi, zise el, așa că am putut să vin până aici, atât de aproape de locul în care se ascunde ea. Dar trebuie să îți mărturisesc că, după ce m-am întors ieri de la mătușa mea și v-am găsit pe tine și pe fratele tău aici, nu am știut cum să procedez. Poate fac o greșeală trădând-o pe sora ta. Dar nu pot să sufăr să te văd atât de necăjită.

Susanna făcu ochii și mai mari.

- Știi unde e sora mea? îl întreabă ea.

El încuviință.

- E acasă la o fostă colegă de școală, răspunse el. La familia Hennessy.

Susanna îl privi șocată.

- E acasă la Caroline Hennessy? zise ea.

- Da, cred că așa o cheamă pe fată, spuse el. Locuiesc la mică distanță de aici. Deja îmi vine să îmi tai limba. Sunt sigur că fratele tău o să fie groaznic de furios. Nu i-aș dori un astfel de sfârșit tragic poveștii de iubire a domnișoarei Middleton, oricât ar fi ea de indecentă.

- Jo e la doar câțiva kilometri distanță? întreabă ea.

El făcu un pas spre ea.

- Poate că ar ajuta dacă ai merge până la ea, spuse el. Poate că, dacă ai sta de vorbă cu ea, și-ar da și ea seama de greșeala făcută.

- Oh, da, zise Susanna, cu lacrimi în ochi.

- Și poate că ar fi mai bine să mergi să o vezi înainte să vorbim cu fratele tău, adăugă el.

- Bart o să fie atât de furios, spuse ea.

- Atunci, dă-mi voie să te duc la ea, zise el. O să-mi iei o piatră de pe inimă dacă știu că am adus-o mai aproape de măcar un membru al familiei sale. Poate că o să fie de acord să vorbească și cu fratele vostru, ca să elucidați întreaga situație.

- Vrei, te rog, să mă duci chiar acum la ea? îl întrebă Susanna. Nu te deranjează să ratezi prânzul?

- Cum aş putea să mănânc, acum că te-am văzut cu lacrimi în ochi? Singurul meu regret e că nu am avut tăria de caracter să-ți vorbesc mai devreme. Haide, văd că unii grăjdari au plecat și ei să ia prânzul. Dar nu contează. O să înham chiar eu caii dacă nu-l găsesc pe vizitiul meu în grajduri, ca să plecăm de îndată.

O apucă de braț și își ridică bagajul, după care se îndreptară în mare grabă spre grajduri.

Zece minute mai târziu, trăsura în albastru și galben gonea pe drum, cu perdeluțele trase la geamuri.

Susanna era neliniștită, frecându-și palmele în poală. Nici măcar nu îi trecu prin minte că s-ar putea simți din nou rău, pentru că nu-și putea lua gândul de la sora ei și de la tot ce urma să-i spună când avea să o vadă. Dar știa prea bine că la început nu avea să-i spună nimic. Pentru că urma să se arunce în brațele ei și să o ierte pentru toate.

Iar domnul Porterhouse se așeză lângă ea, cu un zâmbet slab pe buze. Carevasăzică, avusese dreptate. În parte, măcar. Se părea că ducele de Mitford și domnișoara Middleton, cunoscută și sub numele de doamna Villiers, erau aliați împotriva lui, fiind probabil mână în mână și cu Villiers, uriașul acela fioros. Doar că el era mai deștept decât ei. Greșiseră când își dăduseră întâlnire în curte, în așteptarea lui. Pentru că fuseseră văzuți. Și mai greșiseră când îi dăduseră voie vizitiului lor să meargă la prânz înainte de plecarea lui.

Fără îndoială că domnișoara Josephine Middleton avea să rămână șocată să constate că trăsura avea să treacă în goană pe lângă ea, fără să oprească.

Dar tocmai câștigase un premiu care era aproape la fel de valoros. Fără îndoială că zestrea domnișoarei Susanna Middleton nu era la fel de mare ca a surorii ei, dar era, totuși, vorba despre fiica lui Cheamley și despre nepoata lui Rutland. Tot aveau să îi dea o căruță de bani ca să o vadă măritată și salvată de la rușine. Și încă avea bijuteriile, oricât ar fi valorat ele.

În plus, își zise el, fata care ședea lângă el era mai frumoasă decât sora ei mai mare. Într-adevăr, prima sa experiență cu hoția și răpirea părea să nu iasă chiar rău.

Sir Thomas Burgess rămase ținut la fereastra camerei sale, văzând-o pe frumusețea cu păr auriu traversând pajiștea spre grajduri, cu Porterhouse. Și mai observă că Porterhouse avea un mic bagaj cu el.

Rămase mult timp la fereastră, până ce trăsura apărui din nou, mânată de vizitiul lui Porterhouse. Observă de la distanță că perdelele fuseseră trase. Trăsura o apucă spre potecă și dispăru în zare.

Sir Thomas rămase încruntat, cu privirea în gol.

- Dacă chiar vrei să știi, îi zise ducele de Mitford lui Josephine, planul meu este să-i ofer o sumă de bani în locul bijuteriilor. Este genul de schimb pe care mintea lui îl înțelege. Sunt sigur că situația se poate rezolva fără prea mari bătăi de cap ori violență.

- Poftim? întrebă Josephine, stând ghemuită pe pat în timp ce însoțitorul ei luă camera la pas. Se retrăseră în cameră după ce Caroline se întorsese în vestibulul mamei sale, unde camerista continua să coasă de zor la rochia de gală pe care intenționa să o poarte la bal. Ai de gând să-i dai bani după tot ce mi-a făcut? Nici gând!

Ducele se scărpină în cap și se întoarse cu fața spre ea.

- Sunt sigur că tu crezi că, dacă îl iau tare, sărmanul om o să înceapă să tremure de frică și o să-ți înapoieze comoara, așa cum probabil încă îți imaginezi că planul lui era să te ducă acasă la mătușa și să-ți înapoieze bijuteriile. Doar că am apărut eu în peisaj și te-am obligat să te întorci acasă.

- Da, chiar cred asta, zise ea. A înțeles și el că nu mai are încotro s-o apuce. Sunt sigură că a rămas șocat ieri când și-a dat seama că l-am prins din urmă.

- Sunt sigur că n-a închis un ochi toată noaptea de frică, spuse ducele. Îmi pare rău să-ți spun, dar mi se pare că nu știi prea multe despre lumea în care trăim.

- Și poate că tu știi prea multe, zise ea. Ce crezi că rezolvi dacă îi dai bani în schimbul unor bunuri furate? Pur și simplu îl încurajezi să continue cu hoția. Și, în plus, cum se presupune că aș putea eu să-ți dau banii înapoi? Ți-am spus deja că am datorii până luna viitoare. O să-mi ia luni întregi să-ți plătesc tot ce ai cheltuit până acum cu mine. Și nu am nici cea mai mică intenție să dau bani pentru propriile mele bijuterii, sir.

- Dar nu ți-am cerut să o faci, răspunse el. Tot ce vreau de la tine e să-ți pui mintea la contribuție.

- Prea bine. Josephine se ridică din pat și se propti în fața lui, cu mâinile în șolduri. Sir, văd că ai de gând să continui să mă jignești. Știu și eu că ești în avantaj pentru că ai fost suficient de amabil să-mi aloci o săptămână din viața ta ca să mă ajuți în situația asta care nu te privește. Și mi-ai permis să rămân cu datorii la tine. Cu toate acestea, nu se cade să mă jignești. Și, dacă chiar vrei să știi, nici măcar nu aveam nevoie de ajutorul tău. M-aș fi descurcat foarte bine de una singură. Tu te-ai oferit să mă ajuți. Nu te-am rugat eu să o faci.

- Vrei să-mi spui și mie ce căutai la hanul acela? o întrebă ducele. Nu-și pierduse niciodată cumpătul. Nu se văzuse niciodată nevoit să o facă. Dar acum simți că nu mai avea încotro. Nici nu știu de ce mă obosesc să te mai întreb. Ai fost mai mult decât încântată să-mi accepți ajutorul fără să știi absolut nimic despre mine.

Și erai gata să fugi cu Porterhouse în dimineața aceasta după ce ți-a turnat o poveste cusută cu ață albă despre care până și un copil ar fi știut că e o minciună. Ce rost ar mai avea să te întreb de ce ai acceptat să fugi cu el de la bun început?

- Iar tu de ce ai venit cu mine? îl întreabă ea, privindu-l sfidătoare. Nici tu nu știai nimic despre mine. Când și tu erai în drum spre o biată fată care probabil încă așteaptă după tine. Cu toate că aș vrea să-i pot spune acum că a avut mare noroc să scape de tine, pentru că ești la fel ca toți ceilalți bărbați, vrei să controlezi totul. De ce ai venit în salon cu mine și cu Caroline după prânz? Vrei să-mi spui că nu ți-ai dat seama că voia să fim singure și să stăm de vorbă ca pe vremuri? Chiar e nevoie să te porți de parcă aș fi prizoniera ta?

- Pentru că nu îndrăznesc să te scap din ochi, răspunse el, exasperat. Dacă ar fi să te las singură, sunt convins că ai fugi din nou în lume, ca să fii răpită ori dezonorată. Nu am încotro decât să te țin din scurt.

- Și de ce-ți pasă ție de ceea ce se întâmplă cu mine? îl întreabă ea. De ce te-ar interesa pe tine dacă ar fi să pătesc ceva? Ai scăpa de mine. Și ai putea să te întorci liniștit la treburile tale.

- Asta am de gând să fac, zise el. Sună extraordinar. Îți spun cu mâna pe inimă că până săptămâna trecută duceam o viață liniștită și normală. Sau poate că viața aceea a fost doar un vis. Poate că viața mea a fost dintotdeauna la fel de nebună. Dar nu cred. Cred că duceam o viață diferită.

- Oh, răbufni ea furioasă, atunci nu aș vrea să te împiedic să revii la vechea ta viață, sir. Pleacă, du-te! Pot să mă descurc și fără tine, pot să-mi recuperez singură bijuteriile. Nu am nevoie de tine și de tirania ta. Și nici de jignirile ori de atitudinea ta batjocoritoare.

- Nu am nici o atitudine batjocoritoare, se apăra ducele.

- Ba da, spuse Josephine uitându-se fix în ochii lui. Dar să-mi lași adresa ta înainte să pleci. Nu vreau să-mi

reproșezi că nu mi-am plătit datoria. O să-ți dau toți banii înapoi, sir, inclusiv banii pentru rochia asta oribilă, zise ea, apucând faldurile noii sale rochii de lână.

- Vrei să nu mai vorbești despre bani? spuse Mitford, iritat, ducându-și mâinile la cap. Chiar nu ai altceva în minte în afară de bani și bijuterii?

- Dacă aș fi cheltuit eu bani pe tine, crede-mă că nici tu nu ți-ai fi putut lua gândul de la asta, zise ea.

- E absurd! răbufni el.

- Da, spuse ea, nu-i așa că e absurd că o femeie poate să aibă și ea mândria ei? Sir, te porți de parcă aș fi un nimic. Dar nu e adevărat. Sunt o femeie. Sunt o ființă umană. Și am să-mi achit datoria. Și, dacă o să-i dai vreun ban domnului Porterhouse în schimbul bijuteriilor mele, n-am să ți-o iert niciodată. Niciodată, pentru că nu aș putea în veci să-ți dau banii înapoi. Presupun că ești un bărbat bogat.

Mitford oftă nervos.

- Deci tu crezi că ar trebui să te las să faci orice-ți trece prin minte, zise el. Regret că nu te-am dus înapoi la tatăl tău în noaptea aceea, asta ar fi trebuit să fac. Sau să-i fi explicat întreaga situație domnului Hennessy. Ori să te încredințez în grija fratelui tău ieri. Sau azi. Trebuie să te întorci acasă. Cu toate că mi-e tare milă de tatăl tău. Ești imposibilă. Ar fi trebuit să te dea pe brazdă de mult.

- Așa deci, spuse ea, punându-și din nou mâinile în șold. Așa deci! Chiar dacă nu-și mai găsea cuvintele, trebuia să se descarce cumva de toată furia. Ridică o mână de pe șold și îi dădu o palmă usturătoare. Și să nu cumva să îmi spui să-mi cer scuze, adăugă ea.

Ducele se făcu alb la față, în contrast puternic cu urma roșie a degetelor de pe obrazul său. Se uită lung la ea.

- Mulțumesc că m-ai făcut să mă trezesc la realitate. La ce ajută să vorbesc întruna despre ce ar fi trebuit să fac, fără a face însă nimic? A venit momentul să îi trimit

o scrisoare fratelui tău. Te rog să mă scuzi, încheie el cu o scurtă plecăciune.

- Oh! Josephine își duse imediat mâinile la gură, uitându-se la el cu o privire înspăimântată. Paul, nu! Nu-mi face una ca asta. Nu, te rog! Nu e corect. Eram supărată, la fel ca tine. Nu vorbeam serios. Nu vorbeam deloc serios. Vai, te rog să mă ierți!

- Mă duc chiar acum să-l caut pe domnul Hennessy să-i cer hârtie și cerneală.

- Paul! Îl apucă de braț cu ambele mâini. Te rog, nu face asta! Te rog nu te supăra pe mine!

- Nu sunt supărat, răspunse el. Deloc. Pur și simplu, mi-a venit mintea la cap. Acum câteva minute ți-am reproșat că ți-ai pierdut mințile. Dar asta a fost valabil și pentru mine în ultimele zile. Am să-i scriu chiar acum tatălui tău.

- Paul, zise ea, luându-l de braț cu o mână și aranjându-i gulerul de la haină cu cealaltă. Spune-mi că mă ierți. Nu te mai uita așa la mine. De parcă ai fi un rege și eu aș fi unul dintre supușii tăi. Parcă ai fi valetul ducelui de Mitford. Nu-mi face asta! Spune-mi că mă ierți, te rog! Zâmbește-mi!

Ea îi zâmbi. El oftă înfrânt.

- Nu sunt supărat pe tine, spuse el, dar mă înspăimântă să mă gândesc la toate lucrurile care s-au întâmplat în ultimele zile din cauza mea. Ar fi trebuit să pun capăt acestei situații de la bun început. Tatăl tău venise în căutarea ta, iar eu ți-am permis să te ascunzi în camera mea. Dumnezeu!

- Nu, zise ea. Se sprijini ușor de umerii lui și își trecu degetele prin șuvițele lui cărlionțate. Nu ai de ce să te simți vinovat. Pur și simplu încercai să mă ajuți. Ai fost atât de bun! Zâmbește-mi!

- Bun! mormăi el și închise ochii.

- Zâmbește-mi, repetă ea.

El se uită la ea și clătină ușor din cap.

- Chiar nu ai pic de decență? o întrebă el. Domnișoară Middleton, tu chiar nu înțelegi în ce situație ai intrat?

- Zâmbește-mi, zise ea, și spune-mi că mă ierți!

Ducele de Mitford clătină din cap și oftă din nou.

- Chiar nu are rost să încerc să port o conversație cu tine, nu-i așa? spuse el, deja exasperat, și o sărută ca să nu-și mai răcească gura fără rost.

- Spune-mi că mă ierți, șopti ea. Nu am vrut să te lovesc. Chiar nu am vrut să o fac. Spune-mi că mă ierți.

- Te iert, zise el, alinând-o din nou cu buzele lui. Știi prea bine că nu m-aș uita niciodată la tine ca la supusa mea. Și nu încerc să mă port ca Henry.

- Henry?

Își trecu degetele prin buclele lui, fără să-și ia ochii de la buzele lui.

- Valetul ducelui, zise el. Ai spus că îl cheamă Henry, nu-i așa?

- Așa am spus? Închise ochii și își deschise ușor buzele. Se lipi de el, iar el o primi în brațele sale. Nici nu mai țin minte. Paul. Oh, Paul!

- Mmm, șopti el, dezmierdându-i buzele cu limba, atingând-o pătimaș până îi cuprinse în palmă sânii mari și voluptuoși pe sub rochia de lână. Limba lui acceptă invitația gurii sale deschise, iar ea își arcui spatele pentru ca mâna lui să continue să o descopere.

- Paul, șopti ea, jucându-se cu buclele lui în timp ce buzele lui alunecară ușor pe bărbie, pe gât. Nu-mi pare rău. Poate că ar trebui să-mi pară rău, dar, dacă nu aș fi fugit de acasă, nu aș fi ajuns să te cunosc. Nu te-aș fi cunoscut niciodată.

El ridică privirea și se uită lung în ochii ei visători.

- Ah, dar ar trebui să-ți pară rău, spuse el. Iar eu ar trebui să fiu biciuit. Ce se întâmplă aici? Dumnezeuule, ce se întâmplă aici?

O împinse din brațele lui, își duse mâna la ochi și scutură din cap.

- Paul, zise ea, apucându-l din nou de braț.

- Nu, spuse el. Mă duc după cerneală și hârtie. Gata, s-a terminat. Fără alte amânări. Traversă în fugă încăperea și deschise larg ușa, trezindu-se față-n față cu domnul Hennessy, care părea gata să bată la ușă.

- Ce noroc pe mine, spuse el, râzând. Mi-era și frică să bat la ușă. Știu ce înseamnă, de regulă astfel de tăceri profunde după o ceartă aprigă. Chiar aș zice că a fost o ceartă aprigă. Prima, presupun, dar cu siguranță nu și cea din urmă, zise el și mai amuzat. Îi întinse o scrisoare. Tocmai a sosit de la Deerview Park. Și am vrut să ți-o înmânez chiar eu, sir.

Mitford primi scrisoarea.

- Mulțumesc, sir, răspunse el. Aș putea să mă retrag în birou după ce o citesc? Josephine vrea să se odihnească puțin.

- Desigur, desigur, zise domnul Hennessy, făcându-i cu ochiul lui Josephine înainte să plece.

Mitford închise ușa în urma lui.

- Cine ți-a scris? întrebă Josephine, apropiindu-se de el.

- Burgess, răspunse el. Un prieten de-al meu care e și el în vizită la Parleigh.

O citi în grabă, după care o împături la loc, cu mare atenție.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Josephine.

- E vorba despre sora ta, zise el. Se pare că Porterhouse a reușit să fugă cu ea. Tom și fratele tău au pornit în căutarea lor.

- Sukey? șopti Josephine. A răpit-o pe Sukey?

În clipa aceea, ducele se întoarse spre ea și îi vorbi pe un ton hotărât:

- Scrisoarea aceasta este din partea cumnatului meu, zise el. Trebuie să ne întoarcem de urgență la Londra. Sora mea tocmai a născut. Un băiețel. Să sperăm că soții Hennessy n-o să-și dea seama că e imposibil să fi primit o astfel de scrisoare. Fă-ți bagajul!

- Am să-l omor, spuse Josephine, am să-l omor cu mâinile mele.

- Mai bine folosește-te de mâini ca să-ți pregătești bagajul, răspunse ducele de Mitford pe un ton autoritar. Iar eu o să am grijă ca brișca să fie gata de plecare în cincisprezece minute.

capitolul 14

Josephine, încă îngrozitor de indignată, îi strânse brațul ducelui de Mitford, trăgându-l de mânecă și implorându-l să meargă mai repede.

- Nu este nevoie să încetinești la fiecare groapă din cauza mea, zise ea. Sir, să știi că m-am obișnuit până acum să merg cu brișca, și chiar dacă nu m-aș fi obișnuit deja, am încredere în tine. Și de-abia aștept să pun mâna pe nemernicul acela. Oh, stai să vezi ce-i fac! O să regret că ne-a ieșit în cale.

- Norocul nostru că am dat peste fermierul acela în drum, zise el, că măcar am aflat că Porterhouse se îndreaptă din nou spre Great North Road. Dar trebuie să gândim limpede, domnișoară Middleton. Trebuie să încetinesc pe drumul acesta accidentat dacă nu vrei să rămânem împotmoliți.

- Dar drumul ăsta e plin de gropi, răbufni ea, frustrată, agățându-se din nou de el în vreme ce mai ocoleau o groapă. Unde crezi că vrea s-o ducă?

- La Gretna, zise el, sau la Londra. Cine poate ști? Dacă aș fi în locul lui, eu așa aș face, aș porni-o spre Londra. Acolo i-ar fi cel mai ușor să se ascundă. Și probabil ar putea negocia o zestre mai mare de la tatăl tău dacă ar fi să-l amenințe că n-o să se căsătorească cu ea.

- Dacă ar fi să-l amenințe că n-o să se căsătorească cu ea? Josephine își luă privirea de la drum ca să se uite șocată spre însoțitorul ei. Să-l amenințe? Tata mai degrabă îl omoară decât să-l știe căsătorit cu Sukey. Dacă nu-l omoară el, îl omor eu.

- Iar sora ta o să rămână stigmatizată pe viață, răspunse el.

- Stigmatizată, repetă Josephine. Ce prostie! Cine s-o stigmatizeze?

- Mi-e teamă că societatea noastră, spuse el.

- Societatea asta e plină de proști, răbufni Josephine indignată.

- Poate că așa o fi, zise el. Dar sunt niște proști cu care trebuie să trăim.

- Nici nu mă gândesc, răspunse ea. Nu am de gând să fac așa ceva. Cum adică să te căsătorești cu un bărbat doar pentru că te-a răpit? E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

- Domnișoară Middleton, răspunse el, ai reușit cumva să mă zăpăcești de tot, astfel încât nu mai știu ce e firesc și ce nu. Merg prea repede? o întrebă el după ce ea îi apucă și cu cealaltă mână brațul.

- Nu, sir, îl asigură ea, poți să mergi și mai repede. Oare soții Hennessy au crezut ce le-am spus despre sora ta?

- După toate poveștile pe care le-au auzit în ultimele zile, cu siguranță au crezut-o și pe aceasta. Iar tu ai fost foarte convingătoare susținând că ești nerăbdătoare să-ți cunoști nepotelul.

- O să mă simt teribil de vinovată când o să fie nevoie să le scriu de acasă, zise ea, și să le mărturisesc că totul a fost o minciună. Mă simt prost că am fost nevoită să le trădez încrederea.

- Nu le scrie prea curând, îi sugeră el. Lasă lucrurile să se așeze.

- Așa am să fac, răspunse ea. Fără îndoială că am să fiu foarte prinsă zile la rând cu morala pe care o să mi-o țină bunicul meu.

- Văd deja Swan Inn în zare, spuse el. Am mers destul de repede.

- Dar de unde o să știm pe unde s-o luăm? întrebă Josephine. Dacă e deștept, domnul Porterhouse știe că nu e bine să oprească la han. Oh, nemernicul ăla! De-abia aștept să-l strâng de gât. Măcar de m-ar fi răpit pe mine. Eu sunt cea care s-a aventurat pe urmele lui.

De-ar fi lăsat-o pe Sukey în pace. N-o să-l iert niciodată pentru asta. Îl omor.

- Poate că fratele tău a ajuns înaintea noastră și ți-a răpit deja plăcerea asta. Domnișoară Middleton, îți faci griji degeaba. El și Burgess au plecat curând după Porterhouse și sora ta. Am avut noroc că Tom i-a zărit plecând.

- Și cine e acest Burgess despre care tot vorbești? îl întreabă Josephine, dar nu mai așteaptă răspuns.

Dădu să coboare din brișcă de îndată ce intrară în curte. Mitford sări să o ajute și apoi se grăbiră spre grăjdarul care le ieși în întâmpinare.

- Căutăm o trăsură care a trecut pe aici, venind din aceeași direcție ca noi, zise ducele.

- Ah, da, răspunse bărbatul binevoitor. Trăsura cu albastru și galben care a luat-o spre nord. Domnul și domnișoara erau tare nerăbdători s-o pornească spre Scoția, dacă mă înțelegeți, spuse el, aruncându-i lui Mitford un zâmbet cu subînțeles.

- Nemernicul ăla, zise Josephine. Vrea să o ducă în Gretna. Dar n-o să-l las să ajungă până acolo. Ți-o jur! Sir, hai să ne grăbim, trebuie să-l omor.

- N-a mai trecut și altă trăsură pe aici? întreabă ducele.

- Nu cred, sir, răspunse grăjdarul, întorcându-se la treabă.

- Nu e timp să schimbăm caii, zise Josephine. O să facem asta mai încolo. Hai după el!

Ducele de Mitford se întoarse cu fața spre ea.

- Mergi înăuntru să-ți iei un ceai, spuse el. O să luăm o pauză de zece minute.

- Zece minute! răbufni Josephine. Sir, în zece minute am putea să parcurgem câțiva kilometri.

- Zece minute, repetă el pe un ton ferm.

Josephine se încruntă la el, după care dădu buzna în han, retrăgându-se în salon. Oare cum reușea domnul Villiers să o pună la punct de parcă ar fi fost un copil speriat? Nu se răstrea niciodată la ea, așa cum obișnuia să o facă Bart, nici nu se apuca să țipe ca tatăl ei când

era prea jenat ca să fie nervos și nici nu-i ținea morală ca bunicul. Pur și simplu se uita la ea cu ochii lui neînduplecați, vorbindu-i cu atâta hotărâre, de parcă ar fi putut muta munții din loc.

Nu avea de ce să-l asculte. Cum își imagina el că și-ar fi putut savura ceaiul în liniște în timp ce Sukey fusese răpită și dusă degrabă spre Gretna Green, ca să se căsătorească cu un nemernic care nu voia altceva decât să pună mâna pe averea familiei? Și se părea că totul depindea de ea. Nici o altă trăsură în afară de cea a domnului Porterhouse nu trecuse pe acolo. Bart probabil se rătăcise.

Josephine nu-și comandă nici un ceai, dar rămase în salon cinci minute în cap, luând camera la pas, jurând că avea să omoare pe careva, cu toate că nu ar fi știut să spună dacă pe domnul Porterhouse sau pe duce. Dar domnul Villiers intră în cameră, și ea nu se mai văzu nevoită să aștepte alte cinci minute.

- Ei bine, zise el, am aflat adevărul.

- Hai să mergem, spuse Josephine îndreptându-se degrabă spre el. În câte zile crezi c-o să ajungă în Gretna.

- E în drum spre Londra, zise el.

- Nu-i adevărat, răspunse ea. L-ai auzit pe grăjdar.

- Da, spuse el. Dar nu ți se pare că s-a arătat tare nerăbdător să ne ajute cu această informație? S-a apucat să descrie trăsura chiar înainte să o facem noi.

- Așa e, zise Josephine, dar asta pentru că e o trăsură care-ți sare în ochi, și încă una de prost gust.

- Bărbatul acela a fost plătit ca să ne îndrume în direcția greșită.

Josephine se uită la el cu gura căscată.

- Și mi-e teamă că Burgess și fratele tău au căzut fix în capcană, continuă el. Au plecat valvârtej spre nord. Dar noi o vom lua spre sud de îndată ce ești gata.

- Gata? strigă Josephine. Normal că sunt gata.

Mâneca hainei sale avea să capete o cu totul altă formă, își zise ducele, după ce își reluară drumul cu brișca. Josephine Middleton îi strângea din nou mâneca hainei

ca să stea mai bine. Nu-și luă privirea de la drum, de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pe Porterhouse la orizont. Mitford spera din totul sufletul să-i ajungă din urmă înainte de lăsarea nopții.

Înainte ca fata să fie dezonorată.

- Cum ai reușit să afli adevărul? întrebă Josephine, cercetându-l cu privirea.

- L-am luat la întrebări, răspuse el. Îl bănuiam că mințea.

- L-ai luat la pumni? îl întrebă atunci ea. Sau i-ai oferit bani?

- I-am pus câteva întrebări, răspuse Mitford.

- Oh, zise ea, țintuindu-l cu privirea. I-ai dat bani, nu-i așa?

- Unii oameni reacționează mai repede la bani decât la pumni. Vezi tu, dacă îți iei victima la pumni, apoi n-ai încotro decât să aștepti să se trezească înainte de a o putea lua la întrebări.

- Ceea ce înseamnă că acum datoria mea e chiar mai mare, spuse ea cu amărăciune. Câți bani i-ai dat?

- Nu se cade să întreb așa ceva, răspuse el.

Josephine se uită lung la el.

- Vorbești prostii, zise ea. Câți bani i-ai dat?

El își luă privirea de la drum doar cât să o privească drept în ochi.

- Domnișoară Middleton, să înțeleg că rudele tale sunt obișnuite să le vorbești și să te comporți în felul acesta? o întrebă el. Ți-ai făcut un obicei din a-i obliga pe ceilalți să facă după bunul tău plac? Eu nu am să accept să-mi vorbești astfel și nu am de gând să-ți răspund. Problema aceasta ne privește pe mine și pe grăjdar. Nu trebuie să te preocupe pe tine.

- Încep să cred că ești chiar mai îngrozitor decât tata și bunicul, zise ea, îndreptându-și din nou privirea spre drum, cu fruntea sus.

- Așa sper și eu, răspuse el. Și, dacă te apuci să le faci cu mâna indivizilor ăstora care trec acum pe lângă noi, nu știu ce-ți fac.

- Oh! Josephine era atât de scandalizată, că nici măcar nu observă fluierăturile și strigătele deocheate care veneau dinspre trăsura de pe cealaltă parte a drumului. Sir, eu fac ce vreau. La următoarea trăsură care trece pe aici am să mă ridic în picioare și am să flutur din ambele mâini. Nu mă crezi?

Ducele refuză să răspundă.

- Chiar n-o să-i prindem niciodată din urmă? întrebă Josephine după câteva minute de tăcere deplină. Sukey trebuie să fie tare speriată.

- Porterhouse se simte mai mult ca sigur în siguranță, așa că n-o să gonească, zise Mitford, luând-o o clipă de mână. O să-l ajungem din urmă în seara asta, chiar dacă ar fi să gonim prin întuneric. Nu te teme, o vom salva pe sora ta.

- Nu vreau altceva decât să pun mâna pe el, spuse Josephine. E tot ce-mi doresc.

Ducele de Mitford dădu să spună ceva, dar se abținu. Nu avea rost să se lupte cu morile de vânt.

Nici două ore mai târziu, grăjdarul de la Swan, bucuros că reușise să câștige într-o zi cât într-un an, ieși din grajd ca să se trezească față-n față cu o figură cunoscută: un uriaș chel. Grăjdarul aruncă o privire speriată în spatele uriașului și dădu peste o trăsură care i se părea la fel de cunoscută, din care ieșiră doi bărbați vizibil nervoși.

Se întoarse zâmbitor spre bărbatul chel, încercând din răspuțeri să nu lase să se vadă că îi tremurau picioarele.

- Ai încurcat direcția, băiete? îl întrebă Sam, apucându-l de gulerul cămășii și târându-l până în grajduri. Nu știi care-i stânga și care-i dreapta? Unde-i sus și unde-i jos? Care-i înăuntru și care-i afară? Încotro e nordul și încotro e sudul?

Grăjdarul, care nu reuși să-și șteargă rânjetul de pe chip, fiind ridicat de guler cu picioarele la câțiva

centimetri deasupra pământului, ajunse la concluzia că cea mai bună apărare era tăcerea.

- Hai să te întreb din nou, zise Sam, ca să mă asigur că m-am făcut înțeles, că am așa o impresie că prima oară nu te-ai prins. Pe unde au luat-o, băiete?

Băiatul, care avea pe puțin cincizeci de ani, înghiți în sec.

- Spre sud, spuse el cu glasul sugrumat.

- Aha. Sam îl coborî ușor, iar grăjdarul atinse podeaua cu vârful degetelor. Carevasăzică, nu te-am auzit eu bine, și de-aia am pornit-o în direcția greșită. Lasă, nu mai contează. O scoatem noi la capăt.

- M-am și mirat când v-am văzut că ați luat-o spre nord, după ce eu v-am zis să mergeți spre sud, spuse grăjdarul.

- Chiar așa? zise Sam, lăsându-l jos. Te mai întreb așa, de curiozitate...

Se înfipse în el și îl răsturnă, moment în care lumea se întoarse cu susul în jos pentru sărmanul grăjdar. Rămase atârnat cu capul la doar câțiva centimetri de podea, așa cum îi atârnaseră și picioarele câteva clipe mai devreme. Spera din tot sufletul, oricât de absurd ar fi părut, ca Sam să îl țină bine de glezne. Ceea ce se și întâmplă. Îl scutură de câteva ori, dar fără să-l dea cu capul de podea. În jurul lui se revărsă o ploaie de monede.

- Aha, spuse Sam, uitându-se pe jos, fără să-i dea drumul. Băiete, să știi că și eu lucrăm tot ca tine, da' mai spre sud. Numa' că pe mine nu mă plăteau așa bine. Nici pe departe. Strânge-ți banii înainte să ți-i fure careva.

Îl culcă ușor pe podea și îi dădu drumul. Bărbatul se apucă să-și strângă banii, când Sir Thomas Burgess și Bartholomew Middleton se iviră în pragul ușii.

- Sam, presupun că nu ai nevoie de ajutorul nostru, nu-i așa? îl întrebă Sir Thomas, privindu-i cu interes.

- Nicidecum, sir, răspunse Sam. S-a înșelat mai devreme, după cum ne-am gândit și noi. Băiatul ne-a zis

s-o pornim spre sud. Doar că nouă ni s-a părut că ne-a zis spre nord.

- Poate că trebuie să-i dăm câteva lecții de dicție, sugerează Bartholomew, iritat. Și, Sam, dacă nu te deranjează să te dai la o parte, o să încep eu.

- Sir, nu m-ar deranja deloc, răspunse Sam, dar să nu vă supărați pe mine, însă eu zic că avem lucruri mai bune de făcut. Micuța lady trebuie să fie tare speriată. Și m-aș mira să nu i se fi făcut și rău de la atâta drum.

- Ai dreptate, spuse Bartholomew, aruncându-i o privire furioasă grăjdarului, după care se grăbi să se întoarcă la trăsură.

Sir Thomas se uită spre grăjdarul ce se întindea pe jos să-și strângă banii.

- A mai trecut cineva pe aici să întrebe de trăsură? Gândește-te bine înainte să încerci să mă minți din nou. Și să știi că n-o să vezi nici un ban de la mine.

Atunci, grăjdarul se uită speriat cu coada ochiului spre Sam.

- Un domn cu o brișcă, răspunse el. Era și o doamnă cu el. S-au dus după ei, sir. Adică spre sud.

- Să înțeleg că domnul te-a plătit bine, nu-i așa? spuse Sir Thomas înainte să iasă din grajd.

Sam își ridică în cele din urmă piciorul de pe ultima monedă.

- Băiete, mai că-mi vine să-ți fur meseria, dacă tot se plătește așa bine.

Cu toate că distanța până la Great North Road era de vreo zece kilometri, Susanna deveni conștientă de ceea ce se întâmpla abia după ce ajunseră la Swan Inn. Nu i se păru atât de ciudat nici măcar după ce domnul Porterhouse refuză în două rânduri să oprească atunci când ea îl anunțase că i se făcuse rău. Era pur și simplu nerăbdător să o ducă la sora ei înainte ca aceasta să pornească din nou la drum.

Dar Susanna zări Swan Inn printre perdelele care fuseseră trase dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea. Acolo

il întâlniseră ea și Bart pe Sir Thomas Burgess și acolo aflaseră că Jo era în drum spre Deerview Park.

Pe aici se ajungea acasă la domnul Hennessy?

- Domnișoară, te rog să nu te mai uiți pe geam, zise domnul Porterhouse, trăgându-i perdeaua din mână. Nu puțini sunt aceia care s-ar grăbi să te critice pentru că ai plecat la drum neînsoțită, fără cameristă. Trebuie să mă îngrijesc de reputația ta.

- Dar când o să ajungem la Jo? îl întreabă ea.

- În curând, răspunse el, dând să coboare din trăsură. Domnișoară Middleton, te rog să rămâi aici, să nu ieși.

Susanna rămase în trăsură, cu toate că ar fi dat orice să coboare să ia o gură de aer. Și, mai mult decât atât, ar fi vrut să coboare pentru că deja începuse să intre la bănuieli.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut pe cine să întrebe unde anume locuia domnul Hennessy.

Dar nu avea pe cine. De-abia împlinise optsprezece ani și călătorise prea puțin până la vârsta asta. Nici nu ar fi știu pe cine să întrebe. Și știa că domnul Porterhouse avea dreptate și că oamenii de la han ar fi rămas șocați să afle că plecase la drum fără un însoțitor ori o cameristă.

- Dar unde mergem? îl întreabă ea pe domnul Porterhouse după ce acesta se întoarse în trăsură.

Nu putea să zărească nimic pe fereastră, dar era sigură că se îndreptau spre sud, pe același drum dinspre care venise cu Bart. El se apropie de ea și o luă de mână. Susanna se feri de atingerea lui.

- O să am eu grijă de tine, zise el. Să nu-ți fie teamă!

- Teamă? întreabă ea. Dar Susanna nu era genul de fată care să spună lucrurilor pe nume, care să implore ori să se umilească, știind că nu ar fi avut nici un rost. Ah, înțeleg acum.

- Da? întreabă el cu un surâs rece.

- Mi-e rău, îi spuse Susanna, ducând mâna la gură.

Domnul Porterhouse începu să ocărăscă – nu mai făcuse asta în celelalte două ocazii – și îi făcu semn vizitiului să oprească trăsura.

– Domnișoară, mi-e teamă că aceasta o să fie ultima oprire, zise domnul Porterhouse după ce o ajută să urce din nou în trăsură, câteva clipe mai târziu. Trebuie să înveți să-ți stăpânești impulsurile.

Susanna rămase cu batista la gură ore întregi, până la lăsarea întinericului și până târziu în noapte, până când vizitiul opri trăsura ca să îl înștiințeze pe domnul Porterhouse că nu avea de gând să riște să-și rupă gâtul continuând să mâne trăsura în bezna aceea. Oprise în fața unui han.

– Ei bine, zise domnul Porterhouse, sunt sigur că următorii noștri sunt la cel puțin o jumătate de zi în urma noastră, poate chiar mai mult. Nu strică să ne odihnim câteva ore, zise el, uitându-se spre Susanna. Domnișoară, ești soția mea. Mă aștept să te comporți ca atare. Dacă nu o faci, mai mult ca sigur că ai să-i scandalizezi pe oamenii de la han, și am să mă văd nevoit să te disciplinez, așa cum ar face orice alt soț cu o soție năbădăioasă.

Și îi zâmbi.

Susanna ridică privirea și coborî treptele trăsurii fără ajutor, ignorând cu desăvârșire brațul lui. Intră în han fără să comenteze și urcă imediat până în cameră, însoțită de domnul Porterhouse.

– Ah, zise el, închizând ușa în urma lui, văd că ne vom înțelege bine noi doi.

– Sir, spuse Susanna, întorcându-se cu fața spre el cu o expresie calmă pe chip și cu palmele împreunate, dacă pui mâna pe mine, am să urlu până se dărâmă tavanul pe noi. Sigur, poți încerca să pui țipetele pe seama unei soții năbădăioase sau poți să mă bați că să mă faci să tac din gură. Dar, orice ai face, tot o să ajungi de râsul celorlalți oaspeți.

Domnul Porterhouse începu să rânjească.

– Prea bine, zise el. Facem cum vrei tu. Pot să aștept. Sunt un bărbat răbdător.

- Vreau să mă spăl și să merg la culcare, zise Susanna. Te rog să ieși din cameră. Poți să mă încui, bineînțeles, dar n-ai să intri peste mine până mâine-dimineață, la plecare. Dacă nu, o să țip. Noapte bună!

Domnul Porterhouse se uită la ea cu admirație și chicoti.

- Noapte bună, îi ură el. Somn ușor.

Era deja foarte târziu în noapte și întuneric beznă. Ducele de Mitford începuse de câteva ore să mâne trăsura mai încet, stând ușor aplecat, de parcă poziția corpului l-ar fi ajutat să vadă mai bine în întuneric. Josephine se agăța în continuare de mâneca lui, iar cu cealaltă mână rămase încheștată de bara de susținere.

- Nu ne putem opri din drum, îi spuse ea de mai multe ori după lăsarea întunericului, cu toate că ducele nici măcar nu sugerase așa ceva.

- Văd că e un alt han tot înainte, zise el. În ultima oră, călătoriseră în tăcere, păstrându-și întreaga concentrare pentru drum. Poate că o să avem mai mult noroc acolo. Dacă nu l-au văzut nici aici, mi-e teamă că au luat-o din nou pe alt drum.

- Și atunci ne vom întoarce din drum ca să-i găsim, spuse Josephine. Dar nu ne vom opri. Promite-mi că nu ne vom opri.

- Nu ne vom opri, răspunse Mitford. Nu ne vom opri până nu-i găsim.

- Oare vom ajunge prea târziu? întrebă ea. Dar gândul acela nu făcu altceva decât să o înfurie și mai tare. Nu așteptă răspunsul lui. Oh, nemernicul ăla! Stai să vezi ce-i fac când pun mâna pe el! Dacă i-a făcut vreun rău, îl omor. Îl omor oricum.

- Coboară, zise ducele, oprind trăsura în curtea din fața hanului. Trebuie să-ți dezmoștești picioarele. Ești cocoțată aici de ore întregi, trebuie să fii groaznic de obosită.

Simți cum îi tremurară picioarele când el o ajută să coboare din brișcă, dar o ținu bine de talie, iar ea se sprijini pe umerii lui.

- Ești rece, spuse el. Mergi înăuntru să te încălzești. Se pare că nimeni nu se grăbește să ne întâmpine. Mă duc să caut un grăjdar, să văd dacă trăsura cu albastru și galben a trecut cumva pe aici.

- Bine, răspunse Josephine. Dar să nu fie o oprire de zece minute, sir. Două sunt mai mult decât suficiente.

Și porni în grabă spre ușa de la intrare.

Crășma era slab luminată, căci oaspeții hanului se retrăseseră deja la culcare. Zări o singură lumânare aprinsă și focul arzând în șemineu. Un singur bărbat rămăsese în încăpere, tolănit într-un fotoliu de lângă șemineu. Dormea cu picioarele încrucișate și cu bărbia sprijinită în piept.

Josephine rămase în pragul ușii, holbându-se la el. După care aruncă o privire în jurul ei. Era clar că nimeni nu se grăbea să iasă în întâmpinarea lor. Nu era nici urmă de hangiu, de vreo chelneriță ori de vreun alt servitor. Nu că ar fi ajutat la ceva.

Continuă să îl cerceteze cu privirea pe bărbatul de lângă șemineu, de la cizme și până la chip. Traversă camera și apucă vatraiul greu de fier. Îl mânui cu atenție, parcă testându-i greutatea. Se arătă mulțumită de el. Își îndreptă din nou atenția spre bărbatul somnoros, care începuse să sforăie încet. Rămase câteva clipe cu privirea ațintită asupra lui, după care ridică vatraiul și îl împunse ușor cu vârful în stomac.

Bărbatul se opri din sforăit, bolborosind în semn de protest.

- Sir, e timpul să te trezești, șopti Josephine.

El deschise ochii.

- A venit timpul să plătești pentru faptele tale, zise ea, ridicând vatraiul până îl înțepă ușor între ochi. Ar fi și păcat să dormi într-un moment atât de important al vieții tale, nu crezi?

Bărbatul dădu să ridice mâna, ca pentru a împinge vătraiul la o parte, dar ea veni cu o fracțiune de milimetru mai aproape de el, plimbând vârful vătraiului pe vârful nasului.

- Nici să nu-ți treacă prin minte, zise ea.

Domnul Porterhouse își retrase mâna.

capitolul 15

Poate că nu fusese tocmai un lucru rău că plecase singur la drum, își zise ducele de Mitford, pentru că asta îl făcuse să fie mai precaut. De regulă, călătoria fără nici un ban în buzunar, căci știa că se putea bizui pe secretarul și pe valetul său pentru astfel de chestiuni lumești. Nefiind deloc obișnuit să se îngrijească de el însuși, de data aceasta plecase de acasă cu mult mai mulți bani decât ar fi avut nevoie. Cu mult mai mulți.

Dar iată că această precauțiune și lipsă de experiență se dovediseră a fi în avantajul lui. Într-adevăr, câteva astfel de zile de aventură nebună aveau să-i pună buzunarele în mare pericol. Cheltuisese o mică avere pe spinarea unui alt grăjdar a cărui onoare era la fel de îndoielnică precum a celui de la Swan Inn.

Odată pus față-n față cu câteva monede de aur, bărbatul renunță la mărturisirea inițială cum că nu văzuse nici o trăsură cu albastru și galben trecând pe drumurile acelea. Mai mult decât atât, pe lângă faptul că o văzuse, își aminti că drumeții opriseră peste noapte, cu doar câteva ore mai devreme.

Se părea că Porterhouse și domnișoara Susanna Middleton înnoptaseră la han.

Acum întrebarea era cum să procedeze în continuare. Cei doi ajunseseră cu două ore mai devreme. Cel mai probabil, sărmana fată fusese deja compromisă.

Ce mai rămăsese de făcut? Trebuia să găsească o modalitate prin care să o elibereze pe fată din ghearele lui Porterhouse, cât mai repede. Onoarea și virtutea

ei fuseseră deja compromise. Trebuia măcar să încerce să se asigure că nu devenea o știre de interes public pentru toți ceilalți oaspeți de la han.

În plus, trebuia să vadă ce era de făcut cu Porterhouse. Cum să îl pedepsească, provocându-l la duel ori trăgându-i o bătaie soră cu moartea? Individul acela nu merita onoarea unui duel. Dar cum să facă ori una, ori alta fără să-i trezească pe oaspeții de la han?

Și cum ar fi reușit să o convingă pe domnișoara Josephine Middleton să-și țină gura în tot acest timp? Pesemne, ea avea să reprezinte cea mai mare problemă, la cât de hotărâtă era să pună mâna pe Porterhouse – fata aceea nebună și enervantă.

Ducele hotărî să o invite la un ceai în salon, pe motiv că trebuia să schimbe caii. După care el avea să se întoarcă la treaba lui și să încerce să rezolve problema cât mai repede.

Trase adânc aer în piept și intră în han. Răsuflă dez-nădăjduit și rămase cu ochii închiși preț de câteva clipe. O zări pe nebună la doar câțiva pași de un bărbat care ar fi fost în stare să-i rupă toate oasele fără ca măcar să depună cine știe ce efort, împungându-l cu un vâtrai în piept.

Mitford înțelese că toate planurile lui se duseseră pe apa sâmbetei și închise ușor ușa în urma lui.

– Chiar crezi că m-ai putea răni cu chestia asta? o întreabă Porterhouse, amuzat.

– Ca să fiu sinceră, răspunse Josephine fără să-i tremure nici vocea și nici mâna, nu sunt sigură. Îndrăznesc să cred că încheietura mâinii mele nu e suficient de puternică pentru a ține vâtraiul nemișcat suficient cât să-ți găuresc creierii în caz că îți aduni curajul de a face un pas spre mine. Dar mă gândesc că, și dacă îmi mișc mâna, s-ar putea să te nimeresc fix în ochi. Da, chiar cred că e posibil.

Domnul Porterhouse chicoti.

- Te avertizez că sunt pe punctul de a-ți smulge vătraiul din mână și să te bat cu el la posteriorul tău atât de drăgălaș. Așa că eu zic să-i dai drumul.

- Ei bine, răspunse Josephine, în timp ce ducele de Mitford rămase cu răsuflarea tăiată și cu ochii închiși, rămâne de văzut cine are dreptate, nu? Între timp, aștept să-mi spui ce ai făcut cu sora mea.

- Cu sora ta? spuse el, dând să ridice din sprâncene, dar răzgândindu-se. Doarme în camera ei. O duc acasă. Vreau să vorbesc cu tatăl tău și s-o cer în căsătorie. Domnișoară Middleton, ai o soră încântătoare.

- Ești un vierme și un nemernic, zise ea. Și am de gând să te omor.

- Chiar așa? întrebă el, apucând vătraiul din mână ei.

Se ridică, rânjind. De-abia atunci îl zări cu coada ochiului pe celălalt participant la discuție.

- Te avertizez să nu te atingi de domnișoara Middleton, îi spuse ducele de Mitford, cu privirea ațintită asupra lui.

Domnul Porterhouse se uită lung la el. Lăasă vătraiul din mână. După care începu din nou să rânjească.

- Măi să fie, zise el, iată-mă față-n față cu uriașul care smulge uși din balamale. Ce s-a ales de tine, Villiers? Ai intrat la apă?

Dar, înainte ca Mitford și Josephine să apuce să spună ceva, hangiul somnoros apăru în pragul ușii, plângându-se de oaspeții ajunși atât de târziu.

- Da, am vrea o cameră, zise ducele, fără să-și ia ochii de la domnul Porterhouse. Domnișoara aici de față va dormi cu sora ei, care e deja în camera ei. Ne mai dați o cheie, vă rog?

- Dar..., dădu să spună Josephine.

- Mergi la sora ta, zise ducele de Mitford, pe tonul lui cel mai ferm și mai nobil. Sunt sigur că e nerăbdătoare să te vadă.

- Oh! zise Josephine după o scurtă pauză, timp în care îi aruncă o privire frustrată hangiului, care căsca,

scărpinându-se pe burtă, fără să pară prea interesat de ce se desfășura în fața lui.

- Poți să lași vătraiul, spuse ducele, fără să se uite nici la ea, nici la el. Nu e nevoie să înteești focul în noaptea aceasta, acum că ai unde să dormi.

- Oh! șopti Josephine după o nouă pauză.

Hangiul lăsă cheia pe masă.

- Noapte bună, zise ducele.

- Noapte bună, doamnă, spuse și domnul Porterhouse, cu un surâs pe chip.

Josephine nu îi răspunse. Lăsă vătraiul jos, înșfăcă cheia de pe masă și urcă în grabă scările.

- Sir, poftiți și cheia dumneavoastră, zise hangiul.

- Mulțumesc, răspunse Mitford fără să se miște din loc. Vă rog s-o lăsați pe masă. Eu și domnul aici de față o să ieșim la o scurtă plimbare înainte de culcare.

Hangiul începu să caște și să se scarpine din nou pe burtă, ușor mirat de oamenii aceștia excentrici. Lăsă cheia pe masă și dispăru în odaia din care apăruse mai devreme.

- Vrei să ieșim la plimbare? îl întrebă domnul Porterhouse. Ești sigur, Villiers? Nu ți-e teamă c-o să-ți facă rău la sănătate? Aerul ăsta rece?

- Câteva exerciții intense înainte de culcare te ajută să dormi mai bine, răspunse ducele, deschizând ușa, invitându-l pe celălalt să meargă alături de el. Și intenționez să mă bucur de câteva exerciții intense.

Domnul Porterhouse traversă camera cu nonșalanță, uitându-se de sus la duce.

- De data asta, ești ușor în dezavantaj, nu crezi? întrebă el.

- Mai vedem noi, răspunse ducele de Mitford. Provoarea a fost deja lansată. Onoarea a două lady inocente e o chestiune delicată.

- Presupun că te referi la domnișoara Susanna Middleton și la... hmm... doamna Villiers, nu-i așa? spuse domnul Porterhouse.

- Poate că ar fi mai bine să ne continuăm discuția afară, la ceva distanță de han, răspunse ducele, făcându-i din nou semn să iasă. Și cu pumni în loc de cuvinte. Porterhouse, recunosc că mi se face rău când mă gândesc să port o discuție cu tine. Prefer să discut cu domni adevărați.

Zâmbetul domnului Porterhouse dispăru de pe chipul lui.

- Villiers, tind să cred că până mâine n-ai să mai poți nici măcar asta, răspunse el. Nici poimâine și nici răs-poimâine.

Și ieși țanțoș pe ușă.

Josephine bătu ușor la ușa camerei, dar nu îi răspunse nimeni. După ce învârti cheia în broască, o găsi pe sora ei la picioarele patului, complet îmbrăcată, arătând de parcă ar fi fost gata să arunce cu ceva în ea - dacă ar fi avut cu ce. Zări licărirea unei lumânări pe noptieră. În mod evident, nu se dovedi la fel de întreprinzătoare ca sora ei. Carafa și bolul cu apă, ambele arme perfect folositoare, nu fuseseră mutate din locul lor.

- Sukey! strigă Josephine.

- Jo!

Sora mai mică sări în brațele ei, și începură să danseze în cerc.

- Ți-a făcut vreun rău?

- Unde ai fost până acum? Eu și Bart te-am căutat peste tot.

- Îl omor dacă aflu că a pus mâna pe tine.

- Mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată.

- Habar n-ai cât mă bucur că am reușit să te găsesc.

- Am crezut că ai fugit în Scoția.

- Începusem să cred că o luase pe alt drum și că avea să ne fie mult mai greu să te găsim.

- Jo, unde ai fost până acum? Și cum de ai reușit să dai de urma mea?

- Spune-mi dacă ți-a făcut ceva. Îl omor.

- Jo, cine naiba e domnul Villiers?

Rămaseră amândouă fără să mai spună nimic.

- Sukey, de ce ai plecat de la Deerview Park cu el?

Susanna o privi încruntată.

- Cum de știi despre asta? o întrebă ea. Jo, unde ai stat ascunsă până acum? Chiar ai stat acasă la familia Hennessy, după cum m-a făcut el să cred? Mi-a zis că mă duce la tine. Am fost o proastă să urc în trăsură cu el, nu-i așa?

- Da, răspunse Josephine, dar nu mai proastă decât mine, căci am făcut același lucru acum o săptămână. Ai pățit ceva?

- Nu, zise Susanna, i-am spus că am să țip dacă nu mă lasă singură în cameră. Și chiar aș fi făcut-o.

- Eu n-am putut să fac asta când am rămas cu el, spuse Josephine. Îmi amintesc că la celălalt han toți oaspeții cântau în crâșmă. Dar domnul Villiers m-a salvat.

- Oh, Jo, zise Susanna. Cine e domnul Villiers?

Josephine rămase cu gura căscată, uitându-se la ea.

- Oh, Dumnezeule, spuse ea, o să-și găsească sfârșitul din cauza mea. Și din cauza ta, dar asta nu mai contează, pentru că eu sunt cea care l-a târât dintr-o parte în alta a țării, din cauza mea a ajuns să se bată și pentru tine. Și nici măcar nu s-ar fi ajuns aici dacă n-aș fi fugit de acasă, pentru că atunci nici tu n-ai mai fi fugit de acasă.

- Jo, zise Susanna, ceva mai liniștită, draga mea, nu înțeleg ce încerci să-mi spui.

- O să moară din cauza mea, spuse Josephine, ducându-se până la fereastră, încercând să vadă ceva în întuneric. Și o merită, pentru că s-a descotorosit de mine în felul acela viclean al lui și m-a trimis la tine. Deloc frumos din partea lui, când știe prea bine cât de furioasă sunt pe domnul Porterhouse. Dacă e să-l omoare cineva, eu ar trebui să fiu aceea. Oh, uite-i acolo, zise ea, iar indignarea din glasul ei pieri într-o clipită. Sukey, o să-l omoare.

Susanna încercă atunci să vadă ceva peste umărul surorii sale.

- Unde? întrebă ea.

- Acolo, zise Josephine, arătând cu degetul în întuneric. S-au luat la bătaie. Dumnezeu, s-au luat la bătaie și o să-l omoare. Din cauza mea. N-o să mi-o iert niciodată. Este cel mai bun om din lume.

- Unde te duci? întrebă Susanna, apucând-o de braț când o văzu pe sora sa îndreptându-se spre ușă. Jo, doar n-ai de gând să te duci la ei. Oh, nu poți face una ca asta. Nu. Te rog, Jo!

Dar sora ei mai mare se eliberă din strânsoarea ei.

- Dacă i-a făcut ceva domnului Villiers, atunci poți să fii sigură că am să-l omor, Sukey, spuse ea cu vocea tremurândă.

Iar Susanna se trezi vorbind singură.

Josephine dădu năvală în salon ca să înșface vătraiul pe care îl lăsase acolo câteva minute mai devreme, după care fugi spre ușă și până în curte, ieșind pe poartă fără să se oprească să-și tragă răsuflarea.

Chiar dacă era întuneric, văzu că domnul Porterhouse îl încolțise pe domnul Villiers. Era mult mai mare și mai puternic decât acesta. Avea să-l omoare din clipă în clipă.

„Doar dacă reușește să treacă de mine!“ își zise ea, țâșnind spre ei, cu vătraiul în aer.

- Vedem noi acum ce știe să facă vătraiul ăsta, urlă ea, folosindu-se de ambele mâini ca să îl lovească drept în cap pe domnul Porterhouse, cu o satisfacție animalică.

Acesta urlă de durere și se prăbuși la pământ între ea și duce.

- Nu puteam să-l las să te omoare, zise ea, parcă cerându-și scuze.

Ducele se frecă la nas.

- E deja a doua oară când nu îmi lași satisfacția de a mă bucura că mi-am pus rivalul la pământ, zise el. Mulțumesc. Își masă mâna stângă. Oricum nu mai avea nici o scăpare. Dacă-i mai dădeam un pumn, cădea lat.

- Oh, spuse Josephine, coborând vătraiul, ești minunat. Nu mi-am pus niciodată problema că nu te-ai putea apăra de unul singur. Sir, ești un adevărat erou.

- Presupun că nu aveai cum să mă asculți și să rămâi în cameră cu sora ta, zise el.

- Ca să te bucuri numai tu de suferința domnului Porterhouse? Nu prea cred, răspunse ea și se uită cu oarecare regret spre inamicul lor. Mi-aș dori să-l putem omori. Dar nu putem face una ca asta, nu-i așa?

- Nu, răspunse el.

- Ce ai pe față? întrebă Josephine, venind mai aproape de el. Nu vâd, e întuneric.

- Probabil sânge, răspunse el. Nu contează. O să supraviețuiesc. Ce face sora ta? I-a făcut ceva?

- Nu, spuse Josephine. Sukey e curajoasă, chiar dacă are doar optsprezece ani. I-a cerut să o lase singură în cameră, iar el a făcut întocmai.

- Dumnezeuule, zise Mitford, holbându-se la ea. Adică mai e încă una ca tine?

- Ce facem cu el? întrebă Josephine, sprijinindu-se în vâtrai ca într-un baston, uitându-se spre trupul inconștient al domnului Porterhouse. Să-l lăsăm aici?

- Nu, zise ducele. S-ar putea să trezim întrebări nedorite mâine-dimineață. Te rog să urci înapoi în camera ta. O să am grijă să-l vâd în trăsură lui și o să-l las să plece. M-aș bucura să nu-l mai văd niciodată, tu nu?

- Mă duc să găsesc un grăjdar care să te ajute, spuse Josephine.

Dar fu oprită de o mână puternică, care o prinse de braț.

- Mergi înăuntru în camera surorii tale, zise el. Ascultă de mine. Te rog să mergi la culcare. Și, chiar dacă nu vrei să asculți de mine, rămâi în camera ta. Chiar acum.

Josephine se uită urât la el, dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

- Ești la fel ca tata, doar că mai rău, zise ea în cele din urmă. Măcar cu tata pot să mă mai înțeleg.

- Ceea ce înseamnă că îl joci pe degete, spuse el. Hai-de, du-te!

Ea îi întoarse spatele, indignată. Dar îi aruncă o ultimă privire răutăcioasă înainte să intre în han.

- Nu crezi c-o să se trezească cu o durere cruntă de cap? întrebă ea.

- Cred că o să se trezească dorindu-și să nu fi avut niciodată un cap, răspunse el, zâmbind.

Sam apucă frâiele trăsurii proaspăt reparate a lui Sir Thomas Burgess, în timp ce vizitiul acestuia încercă din răputeri, dar fără sorti de izbândă, să nu adoarmă lângă el.

- Merg să întreb și aici, zise Sam, când le ieși un nou han în cale.

Vizitiul căscă și își îndreptă spatele.

- Oh, Dumnezeule mare, da, îi zise grăjdarul, cu o expresie nemulțumită pe chip. Era limpede că nu avea cum să mai închidă un ochi în noaptea aceea. Putea la fel de bine să renunțe la a mai încerca. A plecat acum vreo zece minute.

Sam îl apucă vârtos de haină.

- Băiete, vezi că dacă mă minți...

- Oh, Dumnezeule mare, nicidecum, îl asigură grăjdarul, uitându-se disperat spre cei doi domni care tocmai coborau din trăsură. Chiar acum zece minute, jur!

- Încearcă să scape de noi călătorind pe perioada nopții, zise Bartholomew, nervos. Ei bine, hai să-i arătăm că zece minute pentru noi nu înseamnă nimic. După el, Sam!

Sam sări în trăsură, gata de plecare. Sir Thomas se apropie ușor de grăjdarul înspăimântat.

- Ai văzut cumva și o brișcă trecând pe aici? îl întrebă el în șoptă.

Grăjdarul încuviință din cap.

- Poate că nici măcar n-o să mai ajungem să-l omarăm, bolborosi Sir Thomas urcând din nou în trăsură.

Și, dacă vizitiului lui Sir Thomas îi fusese tare greu să nu adoarmă în ultimele câteva ore, nu avu nici o problemă în a rămâne în stare de alertă în următoarea jumătate

de ceas. Se propti în scaunul său, ținându-se de el cu ambele mâini, holbându-se în întuneric de parcă aveau să-i iasă ochii din orbite. Sam mână caii în viteză, chiar și în întunericul acela de nepătruns.

Vizitiul ghinionist răsuflă ușurat abia când trăsura în albastru și galben apăru în fața urmăritorilor, undeva în zare. Nu că ar fi avut cum să-i distingă culorile, bineînțeles, dar ce alt nebun ar fi fost în stare să plece noaptea la drum?

- Gata, gata, protestă vizitiul domnului Porterhouse, în timp ce cealaltă trăsură țâșni în dreptul lor, lovindu-se de ei, obligându-i să oprească. Vizitiul ridică speriat mâinile. Nu mă împușcați!

Sam nici măcar nu se sinchisi să răspundă, dar vizitiul lui Sir Thomas era prea șocat ca să mai spună ceva. Până ca Bartholomew și Sir Thomas să apuce să sară din trăsură, Sam deschisese deja ușa celeilalte trăsuri, dând năvală înăuntru.

Bartholomew și Sir Thomas văzură ivindu-se capul domnului Porterhouse. Sam îl lipi de trăsură, cu picioarele la câțiva centimetri de pământ.

- Unde e sora mea? întrebă Bartholomew. Ce ai făcut cu ea, nenorocitul?

- Răspunde-i, îi porunci Sam, scuturându-l de haină. Unde e micuța lady?

- De unde să știu eu? zise domnul Porterhouse cu vocea pierită.

Sam îl scutură din nou.

- De unde? De unde? Îți arăt eu de unde.

- Sam, te rog să-l lași în pace, zise Bartholomew, propinându-se în fața lui, cu pumnii încheștați.

Sam, fără prea mare tragere de inimă, lăsă victima să alunece la pământ în fața lui și făcu un pas în spate.

- Unde e sora mea? întrebă Bartholomew fără să ridice glasul, însă pe un ton amenințător.

- La ce soră te referi? replică domnul Porterhouse, ușor batjocoritor.

O clipă mai târziu, se lovi cu capul de peretele trăsorii, iar Bartholomew își trase din nou pumnul pe lângă corp.

- Unde e sora mea? întrebă el.

Domnul Porterhouse rămase câteva clipe cu ochii închiși.

- Ambele surori sunt la ultimul han pe lângă care ați trecut, zise el, uitându-se la Bartholomew cu un rânjel malițios pe chip. Împreună cu protectorul domnișoarei Middleton, Villiers. Se pare că o singură femeie nu e de-ajuns pentru el.

Remarca lui fu răsplătită cu o nouă lovitură în falcă. De data aceasta rămase cu capul lipit de trăsură, cu ochii întredeschiși.

- Minți! scrâșni Bartholomew. Unde e sora mea?

Sir Thomas Burgess își făcu curaj să vorbească.

- Middleton, tind să cred că are dreptate, spuse el. Am mai întrebat pe drum, și am aflat că acest Villiers și sora ta au pornit și ei pe urmele lor. Și erau în fața noastră.

Bartholomew continuă să se holbeze la domnul Porterhouse cel aproape leșinat.

- Și, dacă te uiți mai cu atenție, continuă Sir Thomas, ai să vezi că Porterhouse a mai încasat-o o dată în noaptea asta. Ce păcat! De-abia așteptam să te ajut să-l omori. Dar nu se cade să provoci la duel un bărbat care de-abia se mai ține pe picioare.

- Cine te-a bătut în halul ăsta? îl întrebă Bartholomew. Villiers?

Domnul Porterhouse pufni batjocoritor fără să deschidă ochii.

- Cineva a avut lașitatea de a-mi dau una în cap în timp ce ne băteam, răspunse el. Presupun că sora ta, Middleton.

- Jo? zise Bartholomew. Foarte bine a făcut. Zici că ea și Sukey sunt amândouă la han?

Domnul Porterhouse ridică din umeri.

- Eu acolo le-am lăsat, răspunse el.

- Dacă mă minți, am să mă întorc după tine, îl avertiză Bartholomew. Să știi că nu mint. Sam, bagă-l în trăsură! Nu pare în stare să urce de unul singur. Mai ales acum, spuse el, după care îi dădu alți doi pumni, înainte de a se retrage dezgustat.

- Ai dreptate, Burgess, zise el. Nu se cade. Sam?

Dar Sam nu se grăbi să facă după cum i se poruncise. Îl apucă din nou pe domnul Porterhouse de haină, ridicându-l.

- Dar să nu uităm de bijuteriile domnișoarei, zise el. Ori îmi spui ce-ai făcut cu ele, ori te bat până-ți sună apa-n cap.

- În geanta mea, mormăi domnul Porterhouse. Oricum n-au nici o valoare.

Sam îl ridică în trăsură și îl aruncă pe bancă. Apucă bagajul și scoase un pumn de bijuterii de la fundul genții.

- Sper că astea-s toate. Dacă nu vrei să mă întorc după tine.

Domnul Porterhouse nu zise nimic.

Sir Thomas Burgess sări și el în trăsură după ce Sam se retrase.

- Nu pot exprima în cuvinte cât de rău îmi pare că prietenul meu, Villiers, a ajuns la tine înaintea mea, Porterhouse, zise el. Doar atât îți mai spun. Petrec mare parte din an în Londra. Nu vreau să te prind pe acolo. Niciodată. Dacă te văd pe undeva, o să găsesc un pretext ca să-ți dau o mamă de bătaie. Și, dacă aflu cumva că te-ai atins de domnișoara Susanna Middleton, o să te găsesc oriunde te-ai ascunde și am să îți învinețesc și mai tare chipul deja vinețiu.

Domnul Porterhouse nu zise nimic și nici nu deschise ochii.

- Nu te ridica, îi spuse Sir Thomas binevoitor. O să închid eu ușa în urma ta și am să-l rog pe vizitiul tău să-și vadă de drum. Noapte bună!

Domnului Porterhouse nu i se păru oportun să îi răspundă.

Ducele de Mitford nu reuși să închidă un ochi toată noaptea. În primul rând, îl dureau toate oasele, cu toate că știa prea bine că era un adevărat miracol că nu fusese rănit mai rău. Doar forma sa fizică la care lucrase ani întregi îl ajutase să își păstreze avantajul în lupta cu Porterhouse.

De asemenea, auzise o nouă trăsură care trăsesse în curtea hanului și îi zărise de la fereastra camerei sale pe Burgess și pe Middleton. Aceștia porniseră din nou la drum, înainte să apuce să se îmbrace și să coboare după ei. Mai bine să nu afle că domnișoara Middleton era și ea la han. Mai mult ca sigur că fratele ei avea nevoie de satisfacția de a-l înfrunta chiar el pe Porterhouse. Ducele aproape că-l compătimea pe nemernicul acela.

Dar dacă nu se întorceau din drum? Dacă Porterhouse o luase pe un drum ocolitor, astfel încât le-ar fi fost imposibil să-l găsească? Asta însemna că îi rămăseseră în grijă două tinere cu care nu era înrudit. Era responsabilitatea lui să le ducă acasă la tatăl lor. O situație delicată, și nu tocmai contextul în care plănuise să facă cunoștință cu vicontele.

Nu că ar fi existat vreun context în care să-i fie mai ușor să facă cunoștință cu acesta.

Oare când și cum să-i dezvăluie domnișoarei Middleton cine era el în realitate? Tresări când și-o aminti mânuind vătraiul acela și satisfacția de pe chipul ei după ce îl doborâse pe inamic.

Mai era și problema bijuteriilor, de care își amintise de-abia după ce îl alungase pe Porterhouse. Nu avea încotro decât să pornească în căutarea lor – odată ce avea să o convingă pe domnișoara Middleton să nu i se alăture la drum.

Mitford rămase cu privirea ațintită pe fereastră și oftă din tot sufletul, imaginându-și o viață mult mai puțin complicată. Ar fi putut să pornească spre Rutland Park cu tot fastul și cu toată grandoarea specifice călătoriilor sale obișnuite. Odată ajuns acolo, ar fi descoperit

că domnișoara Middleton plecase de acasă. S-ar fi putut întoarce în Londra ca să-și reia viața de zi cu zi – o viață ferită, cuviincioasă, previzibilă, demnă și comodă.

Și plictisitoare.

Ducele zâmbi fără voia lui în întuneric, exact când zări trăsura lui Sir Thomas Burgess îndreptându-se spre grajduri.

Își trase cămașa pe el și se închise în grabă la nasturi. Puse mâna pe mânerul ușii, după care se întoarse din drum și își îmbracă vesta și haina.

Îl găsi pe Bartholomew Middleton încruntat și nerăbdător, strigând după hangiu și bătând cu degetele în masă în timp ce ducele se grăbea să coboare scările. Sir Thomas Burgess închise ușa în urma lor.

Bartholomew intră în alertă când îl văzu pe duce.

– Mitford! strigă el, zâmbind proteste.

Ah, da, cum să nu, își zise ducele, asumându-și noul rol. Dădu să-și scoată monoclul, dar nu îl mai găsi în buzunar. Așa că îl întâmpină pe Middleton cu o privire rece.

– Middleton? spuse el. Burgess. Oare chiar nu se poate dormi în hanul ăsta?

Bartholomew începu să râdă.

– Oh, zise el, Sir Thomas e în drum de întoarcere spre Londra, iar eu m-am hotărât să merg cu el.

– Mă cam grăbesc, spuse Sir Thomas. Mitford îi aruncă o privire cu coada ochiului. Așa că ne-am gândit să călătorim și pe timpul nopții.

– Ah, înțeleg, zise Mitford.

Hangiul apărui din odaia din spate, scărpînându-se și căscând de mama focului, părând chiar mai iritat decât mai devreme.

– Vreau să știu dacă sora mea este cazată la hanul duminical, spuse el. Domnișoara Susanna Middleton. Ah, și e însoțită de camerista ei.

– Presupun că e vorba despre domnișoara blonduță, răspunse hangiul, înăbușindu-și un căscat. Dar am înțeles că e însoțită de sora dumneaei.

Bartholomew începu să râdă în hohote.

- Oh, vai, nicidecum, zise el. Ce glumă bună. Molly, sora mea? Îi cam place să-și dea aere, nu-i așa?

- La etaj, îi spuse hangiul. A treia cameră pe stânga. Dar să știți că ușa e închisă. Sir, vreți și dumneavoastră o cameră?

- Ah, cu siguranță, răspunse Bartholomew. Urc puțin să o anunț pe sora mea că am ajuns cu bine, zise el, zâmbindu-i larg ducelui de Mitford. Susanna își face întotdeauna griji în privința mea. Sunt sigur că nici măcar n-a putut să adoarmă din cauza asta.

Ducele se dădu din drum și îl urmări pe Bartholomew urcând câte două trepte deodată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Sir Thomas tensionat. Paul, spune-mi dacă s-a atins de ea. A dezonorat-o?

- Din câte mi-a spus sora ei, se pare că l-a poftit să plece fără drept de apel. L-am găsit dormind aici, în crâșmă.

Sir Thomas râsuflă vizibil ușurat.

- L-ai bătut bine pe Porterhouse, spuse el. Dar m-aș fi bucurat dacă ne-ai fi lăsat și pe mine și pe Middleton să ne înfigem în el. Deloc frumos din partea ta. Apropo, bijuteriile sunt la Sam, le păzește cu prețul vieții.

Ducele începu să se legene pe călcâie.

- Trebuie să mă pregătesc emoțional, zise el. Dintr-o clipă într-alta domnișoara Middleton o să afle de la fraatele ei cine sunt eu cu adevărat. Nu știu dacă ar fi cazul să-mi apăr urechile sau tot capul.

- Încă nu i-ai spus? îl întrebă Sir Thomas. Paul, ai înnebunit?

- Cu siguranță, răspunse prietenul său. Tom, te rog să mă scuzi, dar am de gând să mă retrag ca un mișel în camera mea, dacă reușesc să ajung acolo la timp. Prefer să elucidăm situația mâine-dimineață. Ne vedem atunci - dacă reușesc să supraviețuiesc.

Și începu să urce scările, lăsându-i în urmă pe prietenul lui amuzat și pe hangiul obosit.

capitolul 16

Ducele tocmai reușise să ațipească după vreo jumătate de oră – poate o oră, nici măcar nu era sigur –, când auzi zgomote ascuțite de undeva din perete. Oare să fie șoricei? Nu, zgomotul se auzea prea tare. Șobolani?

Se trezi speriat.

– Paul?

Se auzi o șoaptă dinspre ușă, urmată de râcâitul acela.

Oh, Dumnezeule! Se părea că nu era chip să amâne discuția până mâine-dimineață. Ar fi putut la fel de bine să fi rămas în crâșmă și să-i înfrunte furia în loc să încerce să doarmă acele câteva ore care mai rămăseseră din noapte – prea puține, cu siguranță. Săptămâna aceea deja i se păruse extrem de lungă.

Se dădu jos din pat și se apropie de ușă la lumina lunii și de-abia după ce deschise ușa își dădu seama că era la bustul gol și în picioarele goale. Gata să fie atacat.

– Paul, zise Josephine dând buzna în cameră. M-am gândit eu că asta trebuia să fie camera ta. Vai, ce rușine mi-ar fi fost dacă aș fi bătut la ușa altcuiva.

Poftim? Nici un vâtrai? Nici un pistol? Nici o carafă ori un bol de apă? Și ea era în picioarele goale. Purta un șal pe umeri peste cămașa de noapte, iar părul îi cădea în valuri pe spate.

Ducele de Mitford închise ușa în urma sa și se sprijini ușor de ea.

– Paul, spuse ea, întorcându-se cu fața spre el. Trebuie să pleci. Chiar acum. Nu poți rămâne până dimineață. Vor să te omoare.

– Cine?

– Bart, răspuse ea. Se pare că și el pornise în căutarea lui Sukey. Și l-a prins din urmă pe domnul Porterhouse după ce a plecat de aici. Și i-a dat și el o mamă de bătaie, deși nu a fost deloc amuzant, zice Bart, pentru că domnul Porterhouse era incapabil să riposteze. Și acum a venit după mine și m-a certat teribil, spuse ea, începând

să chicotească. Dar m-a certat în șoaptă, ca să nu ne audă și ceilalți oaspeți.

Ducele se depărtă ușor de ușă ca să-și împreuneze palmele la spate și să înceapă să se lege pe călcâie.

- I-am spus că m-ai lăsat aici, continuă ea. I-am spus că, odată ce am găsit-o pe Sukey și după ce l-ai pedepsit pe domnul Porterhouse, ai hotărât să-ți vezi de drumul tău. Crede că ai plecat deja. Așa că trebuie să pleci chiar acum, altfel o să te omoare de dimineață.

- Ah, răspunse el. Cine altcineva mai are de gând să mă omoare?

Ea își duse imediat mâinile la gură, făcând ochii chiar mai mari.

- Ducele de Mitford e și el aici, zise ea.

- Aici la han? Întrebă el, ridicând din sprâncene.

- Era deja aici când a ajuns Bart, spuse ea. Bart de-abia s-a abținut să nu-i spună că sunt și eu aici. Se presupune că am plecat să am grijă de mătușa mea bolnavă. Va trebui să stau ascunsă până pleacă bărbatul acela îngrozitor. Ce vrea de la mine? Oare e și el pe urmele mele sau chiar e o coincidență că apare peste tot unde sunt și eu? Îți spun sincer că îmi dă fiori pe șira spinării.

Ducele de Mitford trase adânc aer în piept și își strânse palmele și mai tare la spate.

- Domnișoară Middleton, începu el.

- Oh, spuse ea, apropiindu-se de el și punându-și palmele pe pieptul lui gol, dar îndepărtându-se în grabă. Sir, trebuie să pleci în clipa asta. Ar fi mai bine să nu te găsească aici mâine-dimineață. O să te omoare, ți-o jur! Și nu vreau să pățești așa ceva.

Ducele simți cum îl apuca groaza.

- Probabil așa ar fi cel mai bine, își zise el mai mult pentru sine decât pentru ea. O să se ivească o altă ocazie mai bună. Și vei rămâne alături de fratele tău, care o să te ducă acasă în siguranță.

- Și mi-am recăpătat și bijuteriile, spuse ea, așa că te rog să nu te simți obligat să pornești în căutarea lor.

Nu e deloc ciudat că am uitat complet de ele în toată agitația asta cu Sukey, nu-i așa?

- Presupun că asta înseamnă că sora ta este mai importantă decât bijuteriile acelea, spuse el.

- Bineînțeles, răspunse ea. Desigur. Trebuie să pleci. Dacă Sukey sau Bart apucă să se trezească, s-ar putea să fii chiar acum în pericol. Pleacă, te rog!

- Da, zise el, așa am să fac.

Dar cum să se îmbrace și să plece când ea se apropie din nou de el, odihnindu-și palmele pe pieptul lui, uitându-se la el cu ochii aceia mari?

- Îți mulțumesc, îi spuse ea. Ești un om tare bun. M-ai ajutat atât de mult. Îmi pare rău că ți-am răpit din timp și că am fost o pacoste pe capul tău. Dar nu-mi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, cu toate că știu că nu ar trebui să spun una ca asta. Nu-mi pare rău că te-am întâlnit.

- Ei bine... Oare când o luase și el de mână? Nici mie nu-mi pare rău. Dar simt că amândurora o să ne pară rău în curând.

- Nu-i adevărat, zise ea. N-am să te uit niciodată, Paul. Niciodată, șopti ea.

- O să ne mai vedem, spuse el, sărutându-i mâna. Dar probabil că până atunci n-ai să mai vrei tu să mă vezi.

- Paul.

Oare i se înmuiaseră ei genunchii și căzuse în brațele lui, sau o trăsese el la pieptul său? Nu mai conta. Era acolo, la pieptul lui. Asta era tot ce conta. Ea își încolăcise brațele în jurul gâtului lui, iar el o prinse de mijloc - șalul alunecase probabil pe podea.

Îi simți buzele cărnoase și doritoare. Își lipi sâni de pieptul lui, cămașa de noapte fiind singurul lucru care îi mai despărțea.

- Paul.

Începu să îi sărute gâtul. Mâna lui ezita pe nasturii cămășii de noapte. O împinse ușor câțiva pași în spate, până lângă pat, și apoi o ridică în brațe, să o întindă pe saltea.

Se așează și el pe pat, lângă ea. O cuprinse în brațe, dându-i într-o parte șuvițele de păr de pe chip. Continuă să o sărute, dezmiardând-o cu limba.

- Josephine.

Începu să îi mângâie sânii prin cămașa de noapte, frecându-i ușor sfârcul între degete, făcând-o să suspine de plăcere.

- Paul. Oh, Paul!

Își plimbă mâinile pe spatele lui, până ce ajunse la betelia pantalonilor. Își strecură ușor degetele, făcându-l să se înfioare.

El îi deschise câțiva nasturi și își strecură mâna pe sub cămașa de noapte, mângâindu-i rotunjimile delicate ale umerilor. O dorea. Cu disperare.

Dar își aminti cine era ea.

Și cine era el.

Dumnezeule!

- Paul.

Se întinse spre el, când el se depărtă spre marginea patului. Îl privi doritoare și pasională. Ce nerușinare!

- Dumnezeule mare, zise el, cu vocea tremurândă. Dumnezeule, ce facem noi aici?

- Oh, da. Sări ca arșă din pat, grăbindu-se să-și încheie nasturii. Trebuie să pleci chiar acum, iar eu te țin din drum. Da, trebuie să pleci. În clipa asta.

Se ridică și el și o luă ușor de mână.

- Da, am să plec, zise el. Iar tu trebuie să te întorci degrabă în camera ta. Ai grijă de tine în drum spre casă. De fapt, să-l lași de fratele tău să aibă grijă de tine. Bine? Îmi promiți?

- Da, bineînțeles, răspunse ea, uitându-se la el cu o privire pierdută. De ce nu laș lăsa pe Bart să aibă grijă de mine? Nu că aş avea nevoie de cineva care să stea cu ochii pe mine, bineînțeles.

Ducele oftă din tot sufletul. Îi întinse mâna dreaptă într-un gest care i se păru ridicol de formal, având în vedere ce se întâmplase mai devreme.

- *Au revoir*, spuse el.

Josephine își puse mâna într-a lui și le privi pe amândouă așa.

- La revedere, Paul, zise ea. Să știi că nu-mi pare rău, adăugă ea, făcând semn spre pat. Nu-i așa că sunt o nerușinată? Îi aruncă un zâmbet timid și își feri privirea. La revedere!

Rămase tăcută la ușă, iar el se grăbi să i-o deschidă, aruncând o privire pe coridor. Ea se strecură pe lângă el, fără să ridice privirea, și dispăru în întuneric.

Ducele de Mitford rămase privind în urma ei, după care închise ușa și oftă mâhnit. Dumnezeu, ce de scânteii aveau să sară la următoarea lor întâlnire!

Oare fata asta nu înțelegea nimic? Oare chiar nu-și dădea seama că, indiferent dacă era un simplu Paul Villiers ori ducele de Mitford, era obligația lui să meargă să stea de vorbă cu tatăl ei și să o ceară în căsătorie?

Oare chiar își imagina că ar fi putut să dispară fără urmă din viața ei, având pretenția de a se mai putea numi un bărbat respectabil?

Ce gând îl înspăimânta mai tare? Întâlnirea cu tatăl ei ori cu ea?

Cum de încă lua în calcul o căsătorie între ei doi? Viața lui nu avea să mai fie niciodată la fel.

Se opri în timp ce își încheia nasturii la cămașă și rămase cu privirea ațintită în întuneric.

Dar chiar își dorea să revină la viața lui monotonă?

Contele de Rutland și viconte Cheamley se îndreptau spre nord. Urmăreau o pistă foarte slabă, după toate informațiile pe care le primiseră la Crown and Anchor Inn. Da, cele două domnișoare fuseseră cazate la han, le spusese servitorii după ce auziseră descrierea lui Josephine și a Susannei, vorbind toți unii peste alții, unul mai convingător decât celălalt. Și, da, trecuse și un astfel de domn pe acolo. Cu toate că nu păreau să călătorească toți împreună. Văzuseră și o trăsură cu albastru și galben - cu toate că unul dintre grăjdari insistă că era, de fapt, albastru cu verde -, precum și o brișcă

și o tânără domnișoară căreia i se făcuse rău pe drum. Da, auziseră ceva și despre niște bijuterii.

Cineva își mai aminti aparent irelevant și de un oarecare domn care vomitase în grajduri.

Iar Sam plecase la drum cu unul dintre domnii aceia – culmea, fără să-și ia rămas-bun. Cu toții păruseră să cadă de acord în privința asta, iar hangiuul mai ținu să menționeze destul de înfuriat că Sam o luase razna dacă se aștepta să-și primească slujba înapoi după ce fugise la drum cu unii care îi fugăreau pe alții.

Contele și vicontele ajunseră la concluzia că Sam nu avea nimic de-a face cu căutările lor. Știau de trăsura cu albastru și galben, știau de domnul Porterhouse și de o tânără domnișoară căreia i se făcea rău la drum – Susanna. Dar o brișcă? Ce amestec avea brișca în toată povestea asta? Și bijuteriile?

Deja trecuse o săptămână, așa că nu puteau avea pretenția ca servitorii de la han să își amintească situația cu exactitate. Da, chiar trecuse o săptămână, și era uimitor cât de repede zbură timpul când erai cuprins de furie, panică și întrebări fără răspuns; și când umblai după cai verzi pe pereți.

Lord Cheamley stătuse nerăbdător o zi întreagă în așteptarea lui Jo acasă la sora lui, temându-se să se întoarcă acasă fiindcă se gândise că poate ea luase alt drum spre casa mătușii. Lord Rutland petrecuse și el o zi asemănătoare la ferma familiei, întrebându-se când aveau să se întoarcă acasă fiul său, nepotul și cele două nepoate, chinuindu-se să inventeze o poveste plauzibilă pentru când avea să sosească ducele de Mitford.

Răsuflase ușurat când își dădu seama că ducele nu mai avea să vină.

Iar când Lord Cheamley ajunsese acasă a doua zi, descoperise că Jo nu se întorsese acasă și că, în plus, Bart și Sukey plecaseră și ei numai Dumnezeu știa unde.

Jo nu își dorea să se căsătorească cu ducele, le spusese Augusta. Gândul acela băgase spaima în ea.

Acesta fusese motivul pentru care hotărâse să se ducă acasă la mătușa ei, își spusese cei doi bărbați. Nu, dacă Jo chiar se speriasse atât de tare la gândul de a se căsători cu un duce – dar oare de ce îi era atât de teamă să devină ducesă și să câștige patruzeci de mii de lire pe an? –, cu siguranță ar fi fugit și mai departe de mătușa Winnie. Cel mai probabil, prostituata aia fugise la bunica ei, în Londra.

Cu siguranță. Iar Bart și Sukey își dăduseră seama de aceasta și plecaseră după ea. De-aia lăsaseră un bilet atât de vag, spunând doar că aveau să se ducă să o recupereze pe Jo și să o aducă înapoi acasă. Dar de ce nu le spusese adevărul? Bart ar fi trebuit să știe cum să procedeze.

Viconte plecase în mare zarvă spre Londra, doar ca să se întoarcă patru zile mai târziu, spunându-le că nici bunica și nici cealaltă mătușă nu-i mai văzuseră pe Bart, pe Jo sau pe Sukey de mai bine de doi ani.

Domnul Porterhouse plecase în aceeași zi cu Jo, le spusese Penelope.

În clipa aceea, adevărul sau o fărâma a adevărului încolțise în mintea lor, trezind în ei panică și spaimă. Jo preferase să fugă cu Porterhouse decât să se căsătorească cu un duce, iar Bart și Sukey plecaseră în căutarea ei.

De data aceasta, contele plecase și el la drum cu fiul său. Iar după interogatoriul la care îi supusese viconte pe servitorii de la Crown and Anchor Inn, înțelesese în cele din urmă că, dacă Porterhouse chiar înnoptase la han, probabil o făcuse în aceeași noapte în care el pornise la drum spre Winnie.

Așa că o porniră spre nord, stând la pândă după două trăsurile care ar fi trebuit să se întoarcă de la Gretna Green.

Opriră să mănânce ceva pentru dejun la un han din apropiere.

– Jo, Jo, zise contele, oftând. De ce n-a venit să stea de vorbă cu noi? În loc să fugă să se mărite cu netrebnicul ăla.

- Chiar l-am crezut pe Porterhouse băiat bun, spuse vicontele. Dar nu pot să-l iert că a fugit să se căsătorească în secret cu o fată care habar n-are ce se întâmplă cu viața ei. Crezi că Bart și Sukey au reușit să-i prindă din urmă?

- Au trecut deja șapte zile, răspunse contele. E compromisă chiar dacă au reușit să ajungă la ea înainte de Gretna. Mă întreb ce i-a displicut atât de tare la Mitford. Nici măcar nu l-a văzut vreodată.

- Poate că tocmai asta e problema, zise fiul său.

La masa vecină zăriră un tânăr care sorbea neliniștit din cafea. Își aruncă în cele din urmă șervetul pe masă și se apropie de cei doi bărbați.

- Mă scuzați că vă întrerup discuția, începu el, dar eu sunt Mitford.

Dacă nu ar fi fost el însuși atât de abătut, își zise Mitford, ar fi început să râdă văzându-le reacțiile. Cei doi bărbați se holbară șocați la el. Bărbatul mai în vârstă rămase cu gura căscată. După care amândoi se grăbiră să se ridice, iar ducele se uită de jos la ei.

- Mitford? întrebă domnul mai în vârstă.

Ducele făcu o scurtă plecăciune.

- Am onoarea de a mă adresa contelui de Rutland și vicontelui Cheamley? întrebă el.

În clipa aceea, se întrebă cum de impulsul acela puternic de a se ridica și de a se prezenta reușise să câștige în fața unui alt impuls la fel de puternic de a-și trage gulerul până la urechi și de a se strecura din sala de mese, ca să sară în brișca sa și să dea bir cu fugiții.

Cei doi domni începură să râdă în hohote, încercând fără prea multă convingere să îi facă să creadă că porniseră pur și simplu pe Great North Road de amuzament.

- Dați-mi voie să vă anunț că fiica dumneavoastră este în siguranță și la doar o jumătate de zi distanță de aici. E în drum spre casă. De fapt, ambele dumneavoastră fiice sunt în drum spre casă. La fel și fiul dumneavoastră.

Cei doi bărbați se prăbușiră în scaunele lor.

Ducele făcu o nouă plecăciune. Urma partea cea mai complicată. Pentru că, chiar dacă și-ar fi eliberat conștiința mărturisindu-le tot, riscând să fie rupt în bucăți în public, era perfect conștient de faptul că, dacă le-ar fi spus fie și o mică parte din tot ce se întâmplase în ultimele zile, avea să îi creeze mari probleme lui Josephine.

Iar domnișoara aceea părea să fie o mincinoasă iscusită, căreia îi făcea deosebită plăcere să inventeze intrigi încâlcite, așa că el nu putea nici măcar să-și închipuie ce poveste avea să inventeze pentru rudele sale. Fratele și sora erau un mister. Nu avea de unde să știe dacă erau oameni normali ori erau făcuți din același aluat ca Josephine. După tot ce auzise despre domnișoara Susanna Middleton cu o seară înainte, avea o vagă bănuială că și ea era la fel de problematică.

- I-am întâlnit acasă la Lord Parleigh - la Deerview Park - acum câteva zile, adăugă ducele. Erau toți trei în căutarea unui anume domn Porterhouse, care se pare că îi furase bijuteriile domnișoarei Middleton.

- Deerview Park? Bijuterii? întrebă contele încruntat.

- Iar în tot timpul ăsta Jo a fost cu Bartholomew și cu Susanna? întrebă viconte, luminându-se la față. Nu cu Porterhouse?

- Nu, răspunse ducele, apucându-și monoclul. Asta ar fi fost extrem de nepotrivit, nu-i așa?

- Și sunt în drum spre casă? întrebă contele, încruntându-se și mai tare. Se uită în continuare destul de nedumerit spre Mitford.

În clipa aceea, ducele își aminti de ce minciuna nu i se păruse niciodată o alegere înțeleaptă. Ce naiba căuta el la Deerview Park, când se presupunea că trebuia să ajungă la Rutland Park ca să o ceară în căsătorie pe domnișoara Middleton? Își duse mâinile la spate și începu să se legene pe călcâie.

- De fapt, zise el, am aflat despre bijuteriile furate și despre goana după domnul Porterhouse când am oprit la Crown and Anchor Inn în drum spre Rutland Park.

Și m-am alăturat grupului, în încercarea de a le fi de ajutor. Domnișoara Middleton și-a recăpătat bijuteriile și vă asigur că nu a pățit nimic.

Oh, Dumnezeuule, avea să se trezească într-o mare îmbârligătură dacă lui Josephine i-ar fi trecut prin minte să spună adevărul și să îi dezvăluie adevărata identitate în fața acestor doi bărbați agitați care îl priveau cu ochii măriți în timp ce mâncarea li se răcea în farfurie.

Fără să mai pună la socoteală încurcătura în care avea să se trezească la revederea cu Josephine.

- Sunt sigur că veți vrea să porniți la drum ca să verificați că tot ce v-am povestit este adevărat. Domnule, îi zise el vicontelui, dacă-mi permiteți, aș vrea să vin săptămâna viitoare la Rutland Park ca să vă vorbesc și ca să o cer în căsătorie pe fiica dumneavoastră.

Zece minute mai târziu, era din nou singur cu cafeaua sa, după hohote de râs, străngeri de mână și fel de fel de asigurări că mai mult ca sigur exista o explicație foarte bună pentru care Jo pornise să cutreiere țara cu fratele și cu sora ei. Ai fi zis că, în mod normal, Jo era o fată tăcută și cuviincioasă. Mitford îi poftise la drum și le descriesese trăsura lui Burgess, cea în care călătoreau frații Middleton.

Tăcută? Josephine?

Cuviincioasă? Josephine?

Unul dintre chelneri îi aruncă o privire neliniștită domnului din sala de mese care începuse să râdă de unul singur. În cele din urmă se hotărî să nu se apropie de el cu o ceașcă de cafea proaspătă.

Nu că ducelui de Mitford i-ar fi ars prea tare de râs Oh, Dumnezeuule, dăduse de necaz. Aventurile nu erau, cu siguranță, treburi ușoare.

Descrierea făcută de bunicul ei, cum că era o fată tăcută, nu păru deloc exagerată în dimineața aceea. Josephine se așeză în trăsura lângă sora ei, fără să participe la conversație.

Bartholomew îi arunca din când în când câte o privire neliniștită, dar refuză să îi vorbească. Meritase din plin toată morală pe care i-o ținuse în dimineața aceea. De fapt, era chiar mândru de el însuși. Nu s-ar fi crezut niciodată în stare să țină o morală elocventă, vreme de douăzeci de minute, oprindu-se doar cât să mai ia o gură de aer.

Josephine nu își luase o clipă ochii de la ei, ascultându-l surprinzător de tăcută. Sukey izbucnise în plâns după primele treizeci de secunde.

Susanna se uita lung la sora ei, îndurerată, nerăbdătoare să o ia de mână și să-i spună că totul avea să fie bine. Dar se temea ca Bart să nu o certe și mai tare. În plus, mai călătorea cineva cu ei. Într-adevăr, un străin care îi făcea inima să o ia la goană și care îi oprea respirația - și care se dovedise a fi un gentleman desăvârșit. Dar, cu toate acestea, un străin.

În plus, încă o supăra stomacul.

Josephine era complet ruptă de cei trei însoțitori. Nu avea să-l mai vadă niciodată, acela fu singurul gând care se întipări în mintea ei în dimineața aceea. Paul fusese nevoit să plece în mare grabă, înainte ca ea să se împace pe deplin cu acest gând. În dimineața aceea, se trezise îndurerată, cu un gol imens în suflet.

Așa că rămase în tăcere, amintindu-și de îmbrățișarea fierbinte din noaptea trecută, știind prea bine că nu avea să-l mai vadă sau să-l atingă vreodată.

Regreta că le venise mintea la cap atât de repede, se gândea ea cu îndrăzneală. Și-ar fi dorit să se fi întâmplat mai multe, ca să aibă și alte amintiri. Și-ar fi dorit să fi făcut dragoste. Și nu avea de gând să roșească ori să se simtă vinovată de gândul acela.

- Tare ciudat că atât ducele de Mitford, cât și Villiers au dispărut peste noapte, spuse Bartholomew încruntat.

- Adevărat, răspunse Sir Thomas.

- Mi-aș fi dorit să stau puțin de vorbă cu acest Villiers, spuse Bartholomew țăfnos.

- Pot să înțeleg, zise Sir Thomas. În orice caz, frumos din partea lui să o ajute de domnișoara Middleton să o găsească pe domnișoara Susanna.

Bartholomew nu mai spuse nimic.

- Tata! strigă brusc Susanna, scoțând capul pe fereastră. Acea e trăsura lui tata.

Bartholomew scoase și el repede capul pe fereastră și îi făcu semn lui Sam să oprească.

- Hai, micuță lady, zise acesta câteva clipe mai târziu, după ce deschise ușa de la trăsura și o ajută de Susanna să coboare.

Dar în clipa aceea fu surprins să constate că o altă trăsura - una care părea să se îndrepte în direcție opusă - coti brusc și se opri în spatele lor. După care din ambele trăsuri țâșniră mai mulți oameni, vorbind unii peste alții, cu glasuri din ce în ce mai pițigăiate. Sam rămase locului, scărpinându-se în cap.

Și iată cum, printre îmbrățișări, râsete, muștrări și amenințări, fiecare își spuse povestea pe care o inventaseră în dimineața aceea - și totul în văzul lumii, fix în mijlocul drumului.

Domnul Porterhouse se oferise să o ducă pe Jo acasă la mătușa Winifred, doar că pe drum îi furase bijuteriile și o abandonase. Jo înnoptase la Crown and Anchor Inn, unde fusese găsită de fratele și de sora ei în dimineața următoare. De acolo, plecaseră toți trei frații în căutarea domnului Porterhouse, reușind să-l prindă din urmă acum câteva zile la Deerview Park, după care își continuaseră fuga pe North Road, reușind să recupereze bijuteriile, cu o seară înainte.

- Oh, Sir Thomas Burgess era și el la Deerview Park și s-a oferit să ne ajute, adăugă Bartholomew, făcându-le semn spre bărbatul care rămăsese tăcut în trăsura.

- Așa că, după cum puteți vedea, nu am pățit nimic, spuse Susanna, cu același zâmbet pe chip precum Josephine și Bartholomew.

- Dar ce s-a întâmplat cu ducele de Mitford? întrebă contele nedumerit.

Zâmbetele acelea identice începură să se șteargă ușor de pe buzele celor trei frați, care nu păreau să-și mai găsească cuvintele. Ce s-a întâmplat cu ducele de Mitford?

– Ne-am întâlnit și cu el la Deerview Park, răspunse Sir Thomas, coborând liniștit din trăsură. Suntem prieteni. Cred că venise și el pentru că era îngrijorat în privința domnișoarei Middleton. Dar a plecat înaintea noastră.

– Așa e, încuviințară cei trei frați, din nou cu zâmbetul pe buze.

Sam se așeză pe marginea drumului, mestecând un fir de iarbă, privind întreaga scenă, până ce tovarășii lui de drum și ceilalți doi domni hotărâră să se împartă în două grupuri și să își continue drumul spre sud.

Josephine urcă în trăsura tatălui ei, fiind supusă unei morale mult mai lungi și mai elocvente decât cea cu care o chinuise fratele ei mai devreme. Ceea ce părea cumva nedrept, având în vedere că tatăl și bunicul știau cu mult mai puține decât știa Bart.

Dar și mai rău decât atât – de o mie de ori mai rău de atât; o mie de muștrări mai rău de atât – fu când află că tatăl și bunicul se întâlniseră pe drum cu ducele de Mitford, care îi anunțase că intenționa să se întoarcă peste o săptămână și să o ceară de soție.

Paul. Oh, Paul!

Ar fi plâns, doar că ea nu plângea niciodată.

capitolul 17

– Jo?

Augusta rămase în mijlocul încăperii, uitându-se entuziasmată spre sora ei.

– Nu, nu azi, Gussie. Nu-mi vine, zise Josephine, fără să-și întoarcă privirea de la fereastră. Și știi că o să avem musafiri.

Bartholomew, care citea o carte în fotoliul lui preferat, se uită spre ea și își opri din legănat piciorul care atârna peste brațul fotoliului.

- Și știi prea bine că tata a amenințat-o cu bătaia dacă nu e aici când ajunge ducele, spuse el. Și, Jo, să știi că, dacă tata refuză să se țină de promisiune, n-am nici o problemă să intervin eu.

- Vorbești prostii, zise Josephine fără să se uite la el, dar pe un ton ce amintea de adevărata ei fire. Bart, numai să încerci, și te fac să-ți înghiți dinții.

Fratele său începu să râdă și își îndreptă din nou atenția spre carte.

- Sukey? întrebă Augusta, fără să-și piardă speranța.

Susanna privea pierdută pe altă fereastră, sprijinindu-și bărbia în palme. Nici ea nu o băgă în seamă.

- Nu, Gussie, răspunse ea. Mă doare capul.

- Din nou? se văită Augusta. Te-a durut și ieri capul, Sukey.

- Hai odată, zise Penelope, lăsându-și broderia deoparte. Bine, Gussie, ies eu la plimbare cu tine. Poți să fii așa enervantă câteodată.

Bartholomew lăsă cartea pe masă.

- Gussie, vin și eu cu voi, spuse el, ridicându-se de pe fotoliu și trăgând-o ușor de codițe pe sora lui mai mică. Trebuie să curăț pânza de păianjen. Și nu simt nevoia să rămân aici și să am o discuție de complezență cu Lord Ainsbury și cu contesa de Newman.

Se așteptă la un comentariu răutăcios din partea surorii sale, dar aceasta nu spuse nimic.

- Da, Bart, chiar vii cu mine? întrebă Augusta, vizibil încântată. Și n-o să mă cerți la fiecare pas, așa cum face Penny, nu?

Bartholomew zâmbi larg și îi aruncă o privire amuzată lui Penelope, care arăta de parcă ar fi fost gata să urle de nervi.

- Am să merg între voi două, zise el, cu una de fiecare braț, și, dacă e să vă luați la bătaie, va trebui să treceți

peste mine. Haideți, să mergem! Poate că o să aflăm și noi la ce se uită fetele astea două cu atâta interes.

Urmă o tăcere lungă după ce ieșiră din cameră.

- De ce crezi că încă vrea să se căsătorească cu mine? întrebă Josephine în cele din urmă, cu toate că ar fi putut la fel de bine să i se adreseze copacului din curte, nu surorii sale.

- A crezut că te-ai dus să te îngrijești de mătușa Winifred, răspunse Susanna. Probabil te admiră pentru devotamentul tău, Jo.

- Dar a fost aproape în permanență pe urmele mele, zise Josephine. Oare chiar nu și-a dat seama că nu am mai ajuns la Winnie? Totul a fost o coincidență? Sir Thomas Burgess și tata au zis că m-a tot urmărit.

- Jo, înseamnă că nu și-a făcut o părere proastă despre tine, altfel n-ar mai fi aranjat cu tata să vină iar aici, zise Susanna.

Josephine oftă.

- Și chiar să-și trimită mama și bunicul înaintea lui, spuse ea. Oh, Sukey, îl urăsc. Dar nu-l mai pot refuza, nu-i așa?

Susanna oftă și ea.

- Presupun că tot ai putea să-i spui că nu vrei să te căsătorești cu el, îi sugerează ea.

- Poftim? Josephine își luă în cele din urmă privirea de la fereastră, ca să se uite spre sora ei. După felul în care m-am făcut de rușine? După toate certurile cu Bart, după reproșurile tatălui nostru și după toată morala pe care mi-a ținut-o bunicul? După toate lacrimile tale? Nu, nu-l pot refuza, Sukey. Ar trebui să fiu recunoscătoare că încă vrea să mă ia de soție.

Susanna oftă din nou.

- Chiar mi-a zis că o să-i ceară voie tatălui nostru să vină să mă vadă, spuse ea. Dar n-o s-o facă, nu-i așa, Jo? Odată întors în Londra, o să se trezească înconjurat de fel de fel de domnișoare drăguțe și o să uite de tot de mine. Nu-i așa?

Josephine o privi încruntată.

- Te referi la Sir Thomas Burgess? o întrebă ea. L-a ajutat pe Bart să îți dea de urmă. Și ți-a sărutat mâna la han în dimineața aceea, după ce te-au găsit. Și a stat în fața ta în trăsură până ce ne-am întâlnit cu tata pe drum. Și te-a ajutat să cobori din trăsură de fiecare dată când te-ai simțit rău. E un bărbat tare chipeș. Îți place de el, Sukey?

- M-a întrebat dacă ar putea veni în vizită, zise sora ei. Iar eu i-am spus că da, și mi-a zis că o să stea de vorbă cu tata. Dar nu cred că a făcut-o. Încerca doar să fie politicos.

- Dar nu ar fi prea politicos din partea lui să-ți creeze așteptări deșarte, zise Josephine. Dacă ți-a spus că o să vină, atunci sunt sigură că așa o să facă.

- Așa crezi? o întrebă Susanna, cu un licăr de speranță în ochi.

Josephine oftă adânc și își îndreptă din nou privirea spre fereastră.

- Oh, Sukey, de unde să știu eu? Nu mai sunt sigură de nimic. În afară de faptul că mama ducelui de Mitford ajunge azi la noi, iar el vine mâine. Îmi vine să mor.

- Dar poate n-o să fie atât de rău, îi zise Susanna. Jo, l-am cunoscut la Deerview Park și mi s-a părut un bărbat la locul lui; poate puțin prea strict. Dar tind să cred că nu e tocmai ușor să fii duce.

- Mă întreb unde e el acum, spuse Josephine, cu privirea pierdută.

- Presupun că e deja în drum spre noi, zise Susanna, după care se uită cu mai multă atenție spre sora ei. Oh, dar nu te referi la el, nu-i așa? Ci la domnul Villiers.

Josephine nu îi răspunse.

- Jo, îl iubești? o întrebă Susanna. Urmă o pauză lungă. Oh, sărmana mea Jo, tu chiar îl iubești.

Josephine nu răspunse nimic.

- Oh, Jo, cât de trist, zise Susanna.

Josephine trase adânc aer în piept.

- Sukey, poate că ar trebui să fugim, zise ea. Nu crezi?

- Oh, Jo, șopti sora ei, uitându-se urât la ea. Nu. Și unde am merge? Acasă la mătușa Winifred?

Josephine începu să râdă.

- Nu ar avea nici un rost, nu-i așa? zise ea. Nu am avea cum să pornim în căutarea lor. Nu așa procedează două domnișoare respectabile. Și dacă aflăm că ei nu ne vor? Sukey, imaginează-ți ce umilință pentru noi.

Oftară amândouă la unison, întâlnindu-și privirile, și începură să chicotească.

- Sukey, parcă îi și văd în fața ochilor. Tu nu?

- Domnilor, am ajuns, zise Susanna cu glas dramatic, desfăcându-și larg brațele și fluturând din gene.

Și izbucniră din nou în râs.

- Paul, crezi că o să se bucure să mă vadă? E foarte tânără, n-are cum să știe ce vrea de la viață.

- Ar fi trebuit să-i spun de la bun început cine sunt. De îndată ce mi-a zis că familia ei vrea să o oblige să se căsătorească cu ducele de Mitford, ar fi trebuit să-i mărturisesc cine sunt cu adevărat.

- Și sunt sigur că prezența mea nu ar face altceva decât să-i reamintească de o săptămână pe care sunt sigur că ar prefera să o uite.

- Asta a fost cea dintâi greșeală. Desigur, au urmat atât de multe altele, că nici măcar nu ar mai avea rost să încerc să le țin socoteala.

- Poate că ar fi trebuit să mai aștept puțin. Măcar până la primăvară. Nu crezi, Paul? Dar până atunci mi-e teamă că deja s-ar fi ivit un alt pretendent.

- Bine, presupun că deja nu mai e loc de regrete. Nu mai putem da timpul înapoi. Tom, am spus atât de multe minciuni în ultimele săptămâni, că simt un gol în stomac numai când mă gândesc la asta.

- De fapt, aș putea pretinde că pur și simplu am venit să te însoțesc pe tine, să încerc să par nonșalant. Crezi că ar fi mai bine așa?

- O să mă omoare. Sunt sigur. Doar că nu știu prin ce mijloace o să facă asta. Știi, Tom, m-am gândit serios

să-mi aduc armura aceea de acasă. Doar că nu văd cum aş putea urca şi coborî din trăsură îmbrăcat în ea.

Sir Thomas Burgess şi ducele de Mitford călătoreau împreună în trăsura celui din urmă, purtând o conversaţie care părea să conţină mai degrabă două monologuri separate. Cei doi erau în drum spre Rutland Park.

- Trebuie să recunosc că nu-mi displace deloc să călătoresc cu un duce, zise Sir Thomas amuzat, lăsându-şi la o parte gândurile pentru câteva clipe. Paul, ai băgat de seamă că hangiul de aseară nu mai contenea cu reverenţele în faţa ta? La un moment dat chiar mi-am pus problema că sârmanul om s-ar putea lovi la cap.

Mitford rânji.

- Acelaşi hangiu care se pare că a uitat că, acum două săptămâni, l-a cazat pe un anumit domn Villiers într-o cameră minusculă cu tavan crăpat şi tapet verde murdar, răspunse el. Nici măcar nu a părut să mă recunoască, cu toate că domnul Villiers s-a dat în spectacol când a plecat la drum cu o tânără domnişoară care nici măcar nu venise cu el şi care începuse să urle în gura mare că i s-au furat bijuteriile.

Sir Thomas începu din nou să râdă.

- M-aş fi aşteptat ca domnişoara să fie mai umilă după ce s-a reîntâlnit cu fratele său, spuse el. Dar m-am înşelat. A continuat să insiste că nu regreta că plecase în căutarea lui Porterhouse şi că ar fi făcut-o din nou. Cel puţin asta a tot vociferat în prima jumătate de oră, înainte ca Middleton să o tragă deoparte. După aceea, n-a mai zis nimic.

Ducele închise ochii şi clătină din cap.

- Nu e deloc genul meu de lady, zise el.

- Şi am să-i rămân veşnic recunoscător pentru asta, răspunse Sir Thomas.

- O să-mi întoarcă viaţa cu susul în jos.

- Aşa e, mulţumesc lui Dumnezeu.

- O să fie o cu totul altfel de ducasă.

- Probabil că da.

- O să mă facă de rușine pentru tot restul vieții mele.

- Fără îndoială.

- Tom, crezi că am vreo șansă să o conving să se căsătorească cu mine?

- N-o să-ți fie deloc ușor, spuse Sir Thomas. Pare să-l simpatizeze pe Villiers cam tot atât de mult pe cât îl disprețuiește pe Mitford. Drept cine ai să te prezinți odată ajuns la Rutland Park?

- Oh, Dumnezeuule, zise Mitford, cu mama, bunicul și cu toate rubedeniile ei de față, ce altă variantă aș putea avea? Trebuie să sosesc drept Mitford.

- În cazul acesta, Domnul să fie cu tine, spuse prietenul său râzând.

- Mulțumesc, Tom, răspunse ducele. Dar cred că îți dai seama că propriul tău plan o să aibă mai multe șanse de reușită dacă am eu sorți de izbândă, nu?

Sir Thomas se opri imediat din râs.

- Crezi că o să vrea să mă vadă? întrebă el. Bineînțeles, nu intenționez să o cer în căsătorie atât de curând. Dar presupun că o să se bucure să mă revadă și că va accepta să ne mai întâlnim, nu-i așa?

- Îmi pare rău, Tom, răspunse Mitford, nu știu ce să-ți spun. Ultima oară când am văzut-o, nu mai conținea din reverențe și fel de fel de minciuni cum că sora ei plecase să se îngrijească de mătușa bolnavă. La vremea respectivă, am crezut că o să-i iasă ochii din orbite.

- E cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată, zise Sir Thomas.

- Ei bine, în cazul acesta sunt sigur că nici măcar n-o să vrea să audă de tine. Dar poate că reușești să convingi o altă soră. Mai au două surori, știai? zise el, începând să râdă când văzu expresia indignată a prietenului său.

Și își reluară diferitele scenarii ratate despre ce avea să-i aștepte odată ajunși la Rutland Park.

Oh, Dumnezeuule! Mama și bunicul său insistaseră să pornească înaintea lui ca să fie prezenți la ceremonia

de logodnă, iar gândul acela îi trimise fiori reci pe șira spinării. Spusese atât de multe minciuni!

Le povestise că nu o găsisse pe domnișoara Middleton acasă pentru că aceasta fusese nevoită să plece să aibă grijă de mătușa bolnavă. Și, da, părea să fie întocmai cum și-o imaginaseră. Faptul că preferase să se îngrijească de mătușa sa în loc să aștepte să primească o cerere în căsătorie atât de avantajoasă spunea multe despre caracterul ei demn. Mai mult ca sigur că aveau să întâlnească o tânără serioasă și cuminte.

Da, sigur, contele de Rutland și vicontele Cheamley îl întâmpinaseră cu mare fast, ba chiar cu afecțiune. Amândoi îl asigurară că domnișoara Middleton era în favoarea căsătoriei. Nu mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la Rutland Park după ce domnișoara Middleton urma să sosească acasă, pentru a organiza o logodnă formală.

Ce prostie! Josephine Middleton o tânără serioasă și cuminte? Se îndoia sincer că înțelegea măcar ce însemnau acele cuvinte. Devotată! Ha! Mama și bunicul său cu siguranță urmau să aibă un atac de panică odată ce aveau să o cunoască mai bine, dacă urma să îi accepte cererea în căsătorie.

Sigur, nu ei erau cei care aveau să fie obligați să locuiască alături de nerușinata aceea. Nu, doar el avea să se bucure de compania ei.

Angela era singura care știa adevărul. Ei îi mărturisise că o întâlnise pe domnișoara Middleton. La întoarcerea acasă o găsisse ușor slăbită, dar fericită să-l revadă. Și se părea că nu îi mințise pe soții Hennessy până la urmă. Angela tocmai născuse un băiat, cu o zi înainte de întoarcerea lui la Londra.

– Oh, Paul, îi zisese ea, punându-i copilul în brațe, și tu meriți să fii fericit. Și ai fost blestemat să te logodești cu o tânără care consideră că e mai demn și mai cuvințios să se îngrijească de o mătușă bolnavă decât să-ți primească cererea în căsătorie. Oh, Paul!

- Ei bine, îi zise el, ca să fiu sincer cu tine, Angie, am cam mințit. De fapt, totul este o minciună. Este exact genul de fată sălbatică, necuviincioasă și gălăgioasă pe care ți-ai fi dorit-o pentru mine.

Angela se arătase foarte interesată de povestea lui. Așa că îi spusese adevărul. Întregul adevăr inimaginabil.

Ea îl întâmpinase cu un zâmbet radiant.

- N-ai idee cât mă bucur pentru tine! zisese ea. Mă bucur nespun de mult, Paul. O să ai parte de fericirea pe care o meriți. Pare o fată încântătoare.

- Angie? o întrebase el încruntat. Tu ai auzit ce ți-am povestit până acum?

- Și ești îndrăgostit de ea, îl anunță sora lui.

- Îndrăgostit! Ducele de Mitford sărise de pe scaun și începuse să ia camera la pas. Angie, ce vrei să spui? Ai înnebunit? Este o cu totul altfel de ducesă.

- Asta e bine, spusese ea, parcă mărturisindu-și deja afecțiunea pentru soția fratelui său. Așa e bine, Paul. Mă bucur. Sunt atât de fericită, îi zisese ea bebelușului pe care îl ținea în brațe. Unchiul Paul o să se căsătorească cu o domnișoară necuviincioasă și o cu totul altfel de ducesă. Dragul meu, unchiul tău Paul o să fie la fel de fericit ca mine.

Iar Mitford se întrebase din nou dacă el era singurul om întreg la minte din toată lumea ori dacă nu cumva el era singurul nebun, însă fără s-o știe.

Îndrăgostit de Josephine Middleton.

- Tom, crezi c-o să vrea să mă omoare? îl întrebă el apoi. Sau crezi că o să accepte să stăm mai întâi de vorbă? Oh, Dumnezeu, nu aștept deloc cu nerăbdare întâlnirea asta.

Lui Josephine nu îi plăcuse niciodată în mod deosebit să brodeze. De fapt, ura atât de mult această activitate, încât refuzase să mai brodeze încă de când terminase școala. Dar iat-o acum brodând - o față de masă la care Susanna începuse să lucreze de la începutul toamnei,

o față de masă pe care contesa de Newman i-o admirase mai devreme.

Josephine rămase cu privirea ațintită spre fața de masă, fără să scoată nici un sunet, ceea ce nu îi stătea deloc în caracter. Bunicul îi sugerase să evite să vorbească, iar tatăl ei o avertizase ca nu cumva să aducă în discuție evenimentele din ultimele două săptămâni.

Contesa de Newman era, bineînțeles, genul de doamnă în fața căreia Josephine evita tot timpul să deschidă gura. Era amabilă, cuviincioasă și foarte drăguță. O lady desăvârșită.

Susanna se uită cu coada ochiului spre sora ei și încercă să conducă ea firul conversației. Erau doar ele trei în salon, căci Penny și Gussie erau prea mici că să fie prezente, așa că Susanna fu încântată să aibă de făcut ceva care să îi distragă atenția de la propriile ei gânduri. Foarte încântată. Ducele de Mitford ajunsese cu o oră în urmă.

Și venise însoțit de prietenul său, Sir Thomas Burgess.

Acesta venise, desigur, din simplul fapt că era prietenul Excelenței Sale. O știa prea bine. Era perfect normal ca Excelența Sa să plece la un drum atât de lung însoțit de un prieten. Nu avea de ce să își încarce mintea cu astfel de gânduri. Nici ea și nici Josephine nu îi văzuseră pe cei doi domni.

Dar Susanna se grăbi să sară în picioare, cu sufletul la gură, de îndată ce ușa se deschise și îl văzu pe majordomul care probabil venea să o cheme pe Jo. Sărmana Jo!

Doar că majordomul nu venise în căutarea lui Jo, ci chiar a ei. Ea era cea pe care tatăl său o aștepta în bibliotecă.

Susanna își trecu mâna tremurândă prin păr în timp ce coborî scările, aranjându-și apoi rochia. Și-ar fi dorit să se fi îmbrăcat cu ceva mai frumos. Dar nu o făcuse, de teamă să nu sfideze soarta.

Cu siguranță că tatăl său voia să îi vorbească despre ceva perfect banal. Sau poate că una dintre fetele

Winthrop venise să o invite la plimbare. Cu toate că nu se așteptau la o vizită din partea lor tocmai astăzi, când știau prea bine că ducele de Mitford avea să sosească.

Susanna făcu o plecăciune de îndată ce intră în bibliotecă. Îl găsi pe duce stând în fața focului, cu mâinile la spate.

Arăta destul de palid, dar poate că era doar de la focul din spatele lui. Cu siguranță nu părea arogant, își zise ea, încercând cu disperare să își alunge alte gânduri. Domnul Porterhouse fusese singurul care le vorbise despre aerul său arogant. Ba chiar i se păru că arată bine. Poate că Josephine avea să ajungă să țină la el. Zări un alt domn lângă fereastră, dar nu întoarse privirea să vadă despre cine era vorba. Bunicul stătea și el pe un scaun lângă șemineu, cu Lord Ainsbury de partea cealaltă. Tatăl ei era la birou.

- Sukey, domnul acesta a venit și el să te vadă, zise viconte.

Susanna făcu o plecăciune spre bărbatul de la fereastră, fără să ridice privirea.

- I-am sugerat să faceți o plimbare pe terasă, spuse tatăl ei, fiind o zi atât de plăcută, chiar dacă adie puțin vântul. Am rugat-o pe camerista ta să-ți aducă pelerina.

- Bine, tată, răspunse Susanna.

- Dacă vrei să ieși la plimbare, bineînțeles, adăugă Sir Thomas.

- Oh, desigur, zise ea cu o nouă plecăciune pentru care se simți extrem de jenată. Mi-ar face deosebită plăcere, sir.

- Excelență, am să o chem de îndată și pe Josephine, zise viconte în timp ce Sir Thomas se apropie de Susanna, oferindu-i brațul. Puteți sta de vorbă aici, în bibliotecă. Noi ne vom retrage în sala de biliard.

- Și sigur n-o să stăm să ascultăm pe la uși, băiete, zise Lord Ainsbury, râzând în hohote.

- Dar să faci bine să nu ne ții în suspans mai mult de jumătate de ceas, adăugă surâzător contele de Rutland.

Susanna nici măcar nu băgă de seamă că ducele păli și mai tare la față.

- Te simți mai bine acum? o întrebă Sir Thomas pe Susanna, punându-i pelerina pe umeri.

- Oh, da, mulțumesc, răspunse ea. Am găsit-o pe Jo și am ajuns cu toții cu bine acasă. Asta e tot ce contează.

- Mi-a fost teamă că poate o să suferi de coșmaruri, adăugă el.

- Oh, nu, nu, spuse ea, îndrăznind pentru prima oară să ridice privirea când ieșiră pe terasă. Sir, nu aş avea de ce să am coșmaruri. Nu am pățit nimic. Iar tot ce s-a întâmplat vine ca urmare a faptelor mele necugetate.

- Eu aş spune că vine ca urmare a afecțiunii pe care i-o porți surorii tale, zise el.

- Jo este atât de impulsivă. Câteodată îmi fac griji în privința ei, spuse ea, după care continuă să se plimbe câteva clipe în tăcere.

- Sper că nu te deranjează că m-am prezentat pur și simplu la voi acasă, zise el, și că l-am rugat pe tatăl tău să ne dea voie să ieșim la o plimbare.

- Oh, nicidecum, răspunse ea. Mă simt onorată, sir.

- Chiar așa? zise el. Nu sperai să nu mă mai revezi niciodată?

- Nu, răspunse ea.

- Să îndrăznesc să cred că mă așteptai? o întrebă el.

- Oh, nu te așteptam, sir, se grăbi ea să spună, roșie în obraji. Nu mi-aș permite să presupun una ca asta.

- Domnișoară Middleton, își făcu el curaj să îi mărturisască, de când te-am zărit în față la Swan Inn, nu mi te mai pot scoate din minte.

- Oh, șopti ea.

- Nu ți se pare o prostie din partea mea? o întrebă el. Cred că sunt cu zece ani mai mare ca tine. Probabil îți par atât de bătrân. Am douăzeci și șapte de ani.

- Oh, zise ea, ridicând din nou privirea. Eu am optsprezece ani, sir. Cred că arăt mai tânără.

- Fie, nouă ani, spuse el. E totuși o diferență mare.

Susanna nu mai spuse nimic.

- Oare prea mare? o întrebă el.

Susanna își mușcă buza, fără să ridice privirea din pământ.

- Dacă ar fi să-l întreb pe tatăl tău dacă te pot curta, ți s-ar părea îngrozitor? Dezgustător?

- Nu! răspunse ea, iar de data aceasta se uită fix în ochii lui. Nu, bineînțeles că nu. Vrei să vorbești cu tata?

- Îmi dai voie? întrebă el, sărutându-i mâna. Ai vrea?

- Da, spuse ea, cu obrații îmbujorați. Dacă vrei tu, sir, desigur.

Sir Thomas zâmbi larg.

- Să știi că mi-e foarte teamă, zise el. Nu am mai făcut niciodată una ca asta. Iar dacă tatăl tău acceptă să continuăm să ne vedem, cât timp crezi că ar trebui să te curtez, domnișoară Middleton? Un an? Șase luni? Trei? Când te vei simți pregătită să te cer de soție?

- Să mă ceri de soție? șopti ea. Sir, vei vrea să mă ceri de soție?

Sir Thomas continuă să-i zâmbească.

- Nu la viitor, răspunse el. Domnișoară, nimic nu e la viitor când vine vorba despre sentimentele și intențiile mele. Dar ești atât de tânără. N-am să te zoresc și n-am să te mai întreb cât timp voi fi nevoit să aștept. Am să fiu mulțumit să te curtez, să vin să te văd din când în când.

Susanna simți un nod în gât.

- Nici sentimentele mele nu sunt la viitor, sir, zise ea.

El se uită lung la ea, fără să-i dea drumul.

- Nu? întrebă el. Și ce fel de sentimente sunt acestea? Dar nu se cade să întreb una ca asta fără să-ți explic despre propriile mele sentimente, nu-i așa? Așa că dă-mi voie să mă fac înțeles. Te iubesc, Susanna. La început, m-am lăsat fermecat de frumusețea ta, după care am ajuns să-ți admir curajul, tăria de caracter și devotamentul față de sora ta. Până am ajuns să te iubesc pentru tot ce însemni tu. Vrei să-mi spui acum care sunt sentimentele tale?

- Ai avut grijă de mine și de Jo, cu toate că nu ai fi avut nici un motiv să faci asta, zise ea. Și ai fost sincer cu Bart când i-ai mărturisit că ne-ai dus intenționat în direcția greșită spre Deerview Park, crezând că Jo și domnul Villiers erau în drum spre Scoția. Nu aveai nici un motiv pentru care să ne mărturisești asta. Nu am fi aflat niciodată. Dar e mai mult decât recunoștință. Îi sunt recunoscătoare lui Bart, chiar și domnului Villiers, chiar dacă nu l-am întâlnit niciodată. Dar pe tine te iubesc.

Sir Thomas îi sărută din nou mâna.

- Trebuie să-ți mai mărturisesc ceva, spuse el. L-ai cunoscut deja pe Villiers. Atât la Deerview Park, cât și mai devreme, în bibliotecă.

Susanna îl privi nedumerită.

- Dar nu mai era nimeni altcineva în cameră în afara de tata, bunicul, Lord Ainsbury și ducele, zise ea. Continuă să se uite lung la el, până ce el zări sclipirea din ochii ei care se făcură din ce în ce mai mari. Oh, Dumnezeu, șopti ea. Jo o să-l omoare. Să știi că n-o să accepte cu una, cu două că a fost mințită în halul ăsta.

- Și lui îi e groaznic de teamă să dea ochii cu ea, spuse Sir Thomas pe un ton amuzat.

Susanna îi zâmbi la rândul ei.

- Dar e minunat, zise ea. Jo este îndrăgostită de domnul Villiers. Adică de Excelența Sa. De zile întregi stă doar cu gândul la el.

- Vrei să fii soția mea? o întrebă el. Sau e prea devreme să te întreb asta? Nu știu cum să procedez în astfel de situații. Îmi dai voie să vorbesc cu tatăl tău? Sau preferi să mai așteptăm?

- Da, vreau să fiu soția ta, se grăbi ea să-i răspundă. Nu, sir, te rog să nu mai așteptăm.

- În cazul acesta, zise el, pot doar să sper că prietenul meu Mitford o să aibă același noroc ca mine. Și îl invidiez că el are un loc atât de ferit precum o bibliotecă pentru cererea lui în căsătorie. Pentru că el își va putea

săruta ființa iubită. Eu sunt nevoit să mai aștept până să te sărut.

Susanna se îmbujoră și își feri privirea.

- Poate că am să-l rog și eu pe tatăl tău să mă lase să te cer în căsătorie tot în bibliotecă. Poate chiar mâine? Și am să te sărut atunci.

- Da, șopti ea.

- Câteodată, e atât de greu să aștepti fie și o zi, spuse el, zâmbindu-i.

- Așa e, răspunse ea.

capitolul 18

Lady Newman îi zâmbi cu drag, asigurând-o că arăta foarte bine. Și știa și ea că arăta bine. Betty insistase să îi facă ceva deosebit la păr. Și purta rochia roz în care îi plăcea atât de mult tatălui ei să o vadă îmbrăcată. Nu că bărbatul i-ar mai fi făcut vreun compliment în ultima săptămână. Poate că, de fapt, nu o complimen-tase niciodată.

Oh, Dumnezeu! Ce dezamăgire pentru el! De data asta trebuia să facă lucrurile ca la carte. Josephine își îndreptă spatele și ridică bărbia. Era înalt, blond, cu ochii albaștri. Și arogant. Și enervant. Și o fugărise prin toată țara, cu toată că nu avea de unde să știe dacă totul fusese o coincidență sau dacă o făcuse intenționat.

Valetul îi deschise ușa de la bibliotecă, și ea încercă să nu-l lase să citească nimic pe chipul ei. Coborî privirea și intră în cameră - ca un miel la tăiat, ca un condamnat la spânzurătoare.

Ducele de Mitford își duse mâinile la spate și își păstră chipul inexpresiv, gata în orice clipă să se fe-rească - de o lovitură, de o aruncătură, de furia ei.

I să păru atât de familiară și totuși atât de diferită - fi-ravă, liniștită, calmă. Mitford își umezi buzele cu limba. Îi fusese atât de dor de ea. Viața sa fusese atât de liniști-tă în ultima săptămână. Aproape plictisitoare.

Dar, în clipa în care ea ridică privirea, se întrebă cum de i se păruse atât de diferită. Ea se luminează la față și începu imediat să îi turuie gura. Țâșni din pragul ușii – deloc grațios și complet necuviincios – și se năpusti în brațele lui – oare când își deschisese brațele să o primească în strânsoarea lui? Dar iată că o făcuse, pentru că se trezi cu ea la pieptul său, lipiți unul de celălalt, ținând-o strâns în brațe.

Venise. Chiar venise! Părându-i atât de familiar, că aproape că i-ar fi venit să plângă dacă ar fi fost genul de fată care să facă una ca asta.

– Paul! strigă ea, disperată să ajungă în brațele lui și să-l atingă, înainte de a se dovedi a fi un miraj. Paul, ai venit. Oh, ce bucurie! Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Am avut o săptămână atât de plictisitoare fără tine. Am avut parte numai de reproșuri și de morală. Dar nu mai contează. Ai venit.

Probabil că el se pieptănase cu doar vreo cinci minute în urmă, își zise ea, trecându-și degetele prin părul lui, mângâindu-l ușor. Și totuși, îi stătea așa ciufulit. Cum de i se păruse vreodată că nu era tocmai chipeș, ci doar drăguț? Era mult mai mult decât drăguț. Se opri din vorbărie și îi zâmbi cu drag.

– Nu ți-am spus eu că am să vin după tine? o întrebă el. Nu m-ai crezut?

„Spune-i! Acum! Chiar acum! Fără alte întârzieri. Spune-i!” Ea se uita la el cu ochii cenușii mari și sclipitori. Îi zâmbea cu o nerăbdare pe care o mai văzuse la ea, de regulă chiar înainte de a-i sugera un plan nebunesc. Dar se opri din vorbărie.

O sărută. Și își dădu seama de ceva ce bănuise în tot acest timp, ceva se sperase să nu fie adevărat, ceva care băga spaima în el. Ceva ce Tom și Angela știau deja. Oh, Dumnezeuule, avuseseră dreptate. Cu toate că el tot nu reușea să înțeleagă cum de se îndrăgostise de o nerușinată atât de necuviincioasă ca ea.

Nu că și-ar fi bătut prea tare capul cu astfel de gânduri în clipa asta, bineînțeles. O sărută din nou, așa cum

o mai sărutase deja de două ori – într-un mod complet necuviincios, într-un fel în care nu o sărutase niciodată nici măcar pe Eveline – și pe nimeni altcineva, bineînțeles. Doar pe pacostea asta, care ar fi trebuit să strângă tare din buze și să nu-i permită de la bun început să o sărute.

Nu că ea ar fi trebuit să îi dea vreodată voie chiar și doar să se apropie de buzele ei. Vai, Dumnezeuule, nicidecum.

Și dacă ar fi rămas cu ochii închiși și cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui, cu trupul lipit de al lui, cu gura deschisă lângă buzele lui, lăsându-i limba să o descopere, și dacă și-ar fi dorit tare, foarte tare – dacă, oh, dacă.

Josephine se lăsă pradă în brațele iubirii, preț de câteva momente lungi și voit lipsite de judecată.

– Paul, șopti ea în cele din urmă, ai venit. Nu ar fi trebuit să vii. Oh, îmi pare rău că ai venit! Începusem să te uit.

– Chiar așa? întrebă el, uitându-se în ochii ei. „Spune-î!” Oh, Dumnezeuule, de ce nu putea să-i spună? Atât de repede? Vreau să fii soția mea. Accepți?

Nerăbdarea apăru din nou ca o sclipire pe chipul ei, dar pâli curând.

– Oh, Paul, zise ea. Nu pot, știi prea bine că nu pot. Ducele de Mitford sosește astăzi ca să mă ceară în căsătorie, și trebuie să accept. I-am promis tatălui meu.

– Am permisiunea tatălui tău pentru a te cere în căsătorie, spuse el.

„Nu, nu așa. E un dezastru.” Avea să-și dea seama din clipă în clipă. Oh, avea să-și dea seama. Ea rămase cu brațele lipite de gâtul lui. Dacă îi dădea drumul, știa că s-ar transforma în ducele acela îngrozitor.

– Tata ți-a zis că e de acord să ne căsătorim? îl întrebă ea. Paul, vrei să spui că am voie să aleg?

El își umezi buzele. Ei bine, acum era momentul. Nu mai avea cum să amâne. Și era cel mai nepotrivit moment, și-o făcuse cu mâna lui.

- Nu, răspunse el. Josephine, poți doar să spui da sau nu.

- Dar..., șopti ea.

Și citi pe trupul ei, pe chipul ei, de jos până sus. În clipa aceea și-ar fi dorit-o mai înaltă.

Înainte de sosirea ei, examinase cu mare atenție camera aceasta. Era cea mai nepotrivită încăpere pentru întâlnirea lor. Sute de cărți, printre multe alte lucruri. Era ca și cum s-ar fi trezit pus la zid, față-n față cu inamicii.

Ea începu cu prespapierul de pe birou. Din fericire, ducele descoperi în următoarele secunde - sau ore? - că domnișoara Josephine Middleton nu avea deloc o țință bună. Nu reuși să-l nimerească cu nici una dintre armele pe care le alese - și alese multe. Oricare dintre acestea l-ar fi putut decapita dacă și-ar fi atins ținta.

Nu se simțise niciodată atât de umilită. Niciodată! În tot timpul acesta, cutreierase țara cu el în lung și-n lat, spunându-i cât de mult îl detesta pe ducele de Mitford. Iar el se amuzase pe seama ei în tot timpul acesta, permițându-i să-și sape propria groapă - ba chiar îi oferise și lopata.

Oh, ce bărbat îngrozitor! Îngrozitor. De o mie de ori mai îngrozitor decât și-l închipuise.

Oh, ce umilință! Ar fi vrut să o înghită pământul și să nu mai vadă niciodată lumina zilei. În tot timpul acesta, crezuse că ducele fusese pe urmele ei. Când, de fapt, el o dusesse de nas.

- Oh, cum ai fost în stare de una ca asta? Prespapierul zbură pe deasupra umărului lui. Dispari din fața mea! Cuțitașul de scrisori pluti pe deasupra celui alt umăr. Nenorocitul! Cartea nici măcar nu se apropie de el. Pleacă! Te urăsc!

Și tot așa. Ea nici măcar nu ar mai fi știut să spună ce cuvinte îi adresase. Și cu câte cărți nu aruncase în el.

- Josephine...

- Nici o Josephine!

Reuși în cele din urmă să îl nimerească ușor cu o pernă.

Din clipă în clipă, întreaga ei familie avea să intre în bibliotecă, pentru a nu rata momentul în care ducele de Mitford o cerea în căsătorie pe onorabila domnișoară Josephine Middleton. Mama și bunicul său aveau să descopere cât de cuminte și de cuviincioasă era tânăra pe care o aleseseră pentru el. Dumnezeuule! Avea să împrăstie toate cărțile din cameră. Cât de curând aveau să înoate printre cărți.

- Josephine! Încetează! îi porunci el, pe un ton ducal. Dar nici măcar tonul acela nu o mai putea împlânzi. Se propti în fața ei, o prinse de încheieturi și îi trase mâinile la spate. Gata, zise el, simțindu-i sânii lipindu-se de piept.

- la mână de pe mine, spuse ea cu un glas neînduplecat, uitându-se fix în ochii lui. Dacă nu vrei să te scuipe în față.

- Oh, nu, zise el, nu face una ca asta. E îngrozitor.

- Atunci, ia mână de pe mine, repetă ea.

- Josephine, șopti el, fără să-i dea drumul. Ce era să fac? Mi-ai spus că, dacă te-aș fi obligat să te întorci acasă, n-ai fi avut încotro decât să te căsătorești cu mine. Adică cu ducele. Nu se cădea să-ți mărturisesc tocmai atunci adevărul. Te-aș fi făcut să te simți stânjenită.

O simți trăgând aer în piept. Îi simți sânii umflându-se la pieptul lui.

- Stânjenită? spuse ea. Și cum crezi că mă simt acum, sir? Mă scuzi, cum crezi că mă simt acum, Excelență? Fericită la gândul că te-ai amuzat pe seama mea? Și cum îndrăznești să mă ții ostatică împotriva voinței mele? Dă-mi drumul în clipa asta!

- Josephine! zise el, uitându-se lung la ea.

Nici măcar nu avea o mână liberă pe care să și-o pună peste ochi. Și se lipise atât de strâns de ea, că nici măcar nu-și putea ascunde chipul în lavaliera lui. Oh, avea să moară de umilință. Cu siguranță. Toate lucrurile acelea pe care i le spusese despre el însuși. Oare îi zisese că era

înalt, blond, cu ochii albaștri? Oare îi spusese? Nici măcar nu mai reușea să-și amintească. Avea să moară dacă îi spusese așa ceva. Oh, Dumnezeu mare, îi zisese că era un afemeiat! Încercă disperată să-și scoată asemenea gânduri din minte.

- Domnul Porterhouse m-a mințit, zise ea. Mi-a zis că ești înalt, blond și cu ochii albaștri.

- Josephine, spuse el aproape râzând, bărbatul acela e un mincinos fără leac. Ar fi trebuit să-ți dai seama că încerca să-ți spună că sunt scund, urât și plictisitor.

- Nu ai deloc un păr urât, zise ea, indignată. E de un șaten strălucitor. Și nu ești plictisitor. Ești... drăguț. Și, dacă ai fi înalt, m-aș simți ca o copilă dacă aș umbla pe lângă tine.

- Ai de gând să umbli pe lângă mine? o întrebă el.

Și ea aproape că explodează din nou într-un acces de furie când el se apropie ușor și o sărută pe gât, sub ureche.

- Nu! răspunse ea pe un ton ferm. Și nu-mi aduc aminte să-ți fi dat voie să mă atingi, sir... Excelența Voastră!

Ducele de Mitford începu să râdă, sărutându-i în continuare gâtul.

- Jo! exclamă el. Știi prea bine că suntem supuși greșelii. Nu crezi că a venit timpul să mă ierți?

- Mai și îndrăznești să râzi de mine? zise ea. Și să-mi ceri iertare? Niciodată. Te urăsc!

- Doar că eu nu cred că mă urăști cu adevărat, spuse el, îndrăznind să își apropie buzele de gura ei, știind prea bine că l-ar fi putut mușca de nas. Nu cred că mă urăști. Cred că mă iubești...

- Să te iubesc? răbufni ea, pe un ton cât se poate de batjocoritor.

- Așa cum te iubesc și eu pe tine.

- Ce ai spus?

- Că nu cred că mă urăști, zise el.

- După aia.

- Că eu cred că mă iubești.

- După.

- Ah, șopti Mitford, ridicând ochii spre tavan, nedumerit. Am mai spus ceva?

- Spune-mi!

- Mmm, murmură el, îndreptându-și din nou privirea asupra ei. Așa cum te iubesc și eu pe tine.

- Minți!

- Ba nu mint.

- Ba da.

- Ba nu.

- Ba da.

- Prea bine, atunci, zise el, pe tonul lui ducal. Nu te iubesc.

- Paul?

- Josephine?

- Ai spus adevărul?

- În legătură cu ce?

- Oh! Se dezlipi de el cu o smucire uluitoare și apucă o carte de pe raftul din spatele lui, o carte atât de groasă, că de-abia dacă o putea ține în mână. Vrei să dau cu ea în tine?

- Ce e? întrebă el.

- Platon, răspunse ea după ce se uită la copertă.

- Atunci, mai bine nu, zise el. Las-o jos, și am să-ți spun cât de mult te iubesc. Bine?

Ea lăsă cartea pe masă, întorcându-se cu spatele la el.

- Știi de ce ai venit, zise ea. Crezi că sunt compromisă, așa că acum trebuie să-ți faci datoria.

- Cred? Cred, Josephine? Dumnezeuule mare, am traversat țara în lung și-n lat într-o brișcă. Am stat - oare câte nopți? - singuri într-o cameră. Ne-am bucurat de îmbrățișări care își au locul doar în patul conjugal, îmbrățișări care oricum ar fi făcut orice fată bine-crescută să roșească de jenă. Și doar crezi că ești compromisă?

- Răspunsul meu este nu, spuse ea. Ești liber de orice obligație, sir... Excelență.

- Paul, zise el.

- Excelență, repetă ea, neînduplecată.

- Și ce o să spună tatăl tău? o întreabă el. Și bunicul tău? Nu le-ai promis că te vei căsători cu mine?

- Oh, Dumnezeuule, zise ea.

- Și eu ce să le spun mamei și bunicului meu? întreabă el. Ei chiar cred că ești o tânără domnișoară cuminte, cuviincioasă și serioasă.

Josephine pufni.

- Exact, spuse el. Hai să o luăm de la început, bine?

O apucă de umeri și o întoarse cu fața spre el. După care se așează în genunchi în fața ei.

- Domnișoară Middleton, zise el, vrei să fii soția și ducesa mea? Cu mențiunea că sunt, bineînțeles, îndrăgostit până peste cap de tine și că sunt dispus să te las să mă terorizezi pentru tot restul vieții.

Josephine începu să râdă.

- Arăți tare caraghios, îi spuse ea.

- Știu, răspunse ducele. Și sunt îngrozit de gândul că rudele noastre iubite pot da buzna peste noi dintr-o clipă într-alta să mă vadă așa.

- Oh, zise ea, ducându-și mâna la gură. Și uite ce mizerie am făcut. O să se întrebe ce Dumnezeu s-a întâmplat aici. Tata o să mă omoare.

Petrecură următoarele minute fugind de colo-colo ca să pună totul la loc și terminară exact la țanc. Cineva tuși de câteva ori în spatele ușii, după care aceasta se deschise, lăsând să intre o contesă de Newman zâmbitoare, un viconte Cheamley anxios, un Lord Ainsbury surâzător și un conte de Rutland care părea la fel de entuziasmat ca restul.

Ducele de Mitford o luă de mână pe Josephine.

- Ei bine? întreabă Lord Ainsbury, frecându-și palmele. Spune-mi, băiete, e cazul să te felicit?

- Faceți un cuplu minunat, zise contesa, zâmbindu-le cu căldură. Vă potriviți de minune. Ce fată liniștită și încântătoare, îi spuse ea vicontelui.

- Am stat până acum la povești, spuse ducele de Mitford, uitându-se zâmbitor spre Josephine, așa că încă

nu am primit un răspuns. Ce spui, domnișoară Middleton? Vrei să fii soția mea? întrebă el, sărutându-i mâna.

Îi căută disperat privirea, cu răsuflarea tăiată. Dacă avea să-l refuze și de data aceasta, era hotărât să îi accepte decizia și să plece. Ca să revină la viața lui liniștită, previzibilă și demnă. Și atât de monotonă.

O viață fără Josephine Middleton însemna o viață fără aventuri. Îi zâmbi din nou.

Era atât de viclean. Observase deja asta la el. Foarte viclean. Așa tăcut și liniștit cum era, știa cum să obțină tot ce-și dorea. Ea avu presentimentul că, dacă accepta să se căsătorească cu bărbatul acela, avea să se supună voinței lui pentru tot restul vieții. Și nu ascultase niciodată de voința vreunui bărbat, nu-și dorise niciodată să o facă. Alternativa era libertatea. Dar o libertate fără Paul. O viață fără Paul? Părea ceva extrem de anost.

- Da, vreau, răspunse ea. Și își simți de îndată obrajii îmbujorați. Toți ceilalți participanți la discuție izbucniră în aplauze, urmate de felicitări. Iar Paul îi zâmbi cu gura până la urechi fără să îi dea drumul la mână. Iar ea se simți în siguranță. În largul ei.

Urma să aibă tot timpul din lume să îl pedepsească pentru minciuna îngrozitoare pe care o țesuse în jurul ei, își zise ea în timp ce Lady Newman se grăbi să o îmbrățișeze.

Ducele de Mitford fu nevoit să îi dea drumul logodnicei sale, astfel încât contele de Rutland să îi poată strânge mâna, parcă hotărât să i-o rupă. Dar urma să aibă tot timpul din lume să o îmbrățișeze, să o sărute și să o iubească cu toată ființa sa. Și să încerce să o transforme în ceva care să semene a ducesă.

„Totuși, să nu fie chiar o transformare majoră“, își zise el, după ce își recuperă mâna, doar ca să fie apoi asaltată de bunic. Nu, nu avea să fie deloc o transformare majoră. Deja avusese parte de o primă aventură alături de Josephine și fu surprins să constate că fusese una extraordinar de plăcută.

Poate că urmau să se bucure și de alte aventuri împreună. Poate că, la urma urmei, era exact ducesa de care avea nevoie. Așa cum era ea. Și, când avea să fie din nou atacat de un raft de cărți, ei bine, avea să o facă din nou prizoniera lui cu îmbrățișări și sărutări.

Îi surprinse privirea printre valurile de rubedenii și felicitări și zâmbi reținut.

De-abia aștepta.

Și apoi se trezi că închide din instinct ochii pentru o clipă în momentul în care ea îi zâmbi și... o da, nerușinata de ea îi făcu cu ochiul. Viitoarea sa ducesă!

Zâmbi cu gura până la urechi și întinse o mână spre ale ei.

dragă cititorule,

Între anii 1985 și 1998, am scris mai bine de treizeci de romane de dragoste Signet Regency, dintre care multe nu s-au mai publicat de ani buni. Mulți dintre cititori m-au tot întrebat de ele, le-au căutat peste tot și, uneori, au plătit sume deloc de neglijat pentru copii la mâna a doua, pentru completarea colecției. Interesul de care au dat dovadă mă înduioșează. Sunt încântată că aceste cărți urmează să fie disponibile în format electronic, sub o înfățișare nouă și la prețuri avantajoase.

Dacă ai citit ultimele mele cărți, saga Bedwyn, cvartetul SIMPLY, seria Huxtable sau seria Survivors' Club, de exemplu, poate că ești curios să afli dacă stilul meu s-a schimbat în ultimii treizeci de ani sau dacă viziunea mea despre viață, iubire și pasiune a rămas, în mare, aceeași. Oricum ar fi, sper că îți va face plăcere să citești în cele din urmă aceste cărți.